

Giới thiệu Giả Làm Người Tình Xã Hội Đen

Cô được trả một thù lao rất cao khi Giả Làm Người Tình Xã Hội Đen , hần hiện sắp chuẩn bị khai trương một địa điểm mới nên cần ra oai với anh em!

Hắn có cảm giác cô rất phù hợp làm người yêu giả cho hắn trong buổi khai trương đó, hóa ra cô còn thích ở vai diễn này?

Chính cô cũng không ngờ đùa giỡn quá chón mọi chuyện đã đi quá sự mong đợi và nó trở thành sự thật!

Bạn đang đọc truyện *Giả Làm Người Tình Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Hắc Báo đứng trước mặt Tất Thịnh, nhìn sắc mặt nghiêm túc của Tất Thịnh.

Hắn biết lão hồ ly Kha Tái Tư đưa thiệp mời tới, là có ý muốn khoe khoang là đã cướp đi người đàn bà bên cạnh Tất Thịnh, gã cũng chẳng phải thật lòng mời Tất Thịnh tham gia buổi lễ khai mạc sông bạc, mà chỉ là có ý muốn làm cho anh khó chịu.

Hắc Báo không hiểu nổi, Tang Nhã rốt cuộc coi trọng Kha Tái Tư ở điểm nào? Mà nguyên ý rồi bỏ Tất Thịnh, để đi theo một gã vừa già, vừa xấu, lại có một ánh mắt gian tà, tràn đầy sắc dục ; tạm thời không nói gã là một kẻ đầy khuyết điểm, Kha Tái Tư còn là một kẻ vô cùng hẹp hòi.

Hắc Báo nhìn Tất Thịnh, anh chẳng những có thân hình cao lớn, còn có khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú, đủ làm mê một bao người, mặc dù đôi mắt có chút lạnh lẽo, nhưng anh tuyệt đối tốt hơn Kha Tái Tư vạn lần.

Giờ phút này, trong lòng Tất Thịnh rất khó chịu, lông mày nhíu chặt, đi qua đi lại trong thư phòng.

Hắc Báo không nhìn nổi nữa rồi, Tất Thịnh đã đi qua đi lại tại trong phòng gần một tiếng.

“Lão đại, anh rốt cuộc có chuyện gì phiền hà? Chẳng qua là thiệp mời, nếu như anh cho rằng lão hồ ly kia có ý khoe khoang trước mặt mọi người, cũng lắm thì không đi nữa!”

Tất Thịnh ngẩng đầu trừng mắt về phía Hắc Báo, ánh mắt sâu lạnh khiến người cảm thấy lạnh lẽo trong lòng. “Cậu biết cái gì? Buổi lễ khai mạc này, nếu như ta không tham dự, tương lai phải đối mặt với anh em trên đường như thế nào!”

“Anh nói không sai, nhưng kể từ khi anh nhận được thiệp mời của lão hồ ly kia, tâm ý luôn phiền loạn, đây là tại sao?” Hắc Báo đoán không ra trong lòng Tất Thịnh đang nghĩ gì.

Tất Thịnh giễu cợt cười lạnh một tiếng, “Lão hồ ly chỉ là muốn khoe khoang với tôi là đã có Tang Nhã trong tay, cô ý nói cho tôi biết ông ta có bản lĩnh lớn, có thể từ bên cạnh tôi cướp đi người phụ nữ của tôi, tôi không thể nào để cho ông ta đắc ý.

Hắc Báo không nhịn được cười nhẹ, “Lão đại, bên cạnh anh lại đâu chỉ có một mình Tang Nhã, anh lo lắng cái gì?”

“Cậu nói rất có lý, cho nên tôi nhất định phải tìm một người phụ nữ xinh đẹp hơn, quyến rũ hơn so với Tang Nhã mới được, nếu không chẳng phải sẽ bị lão cười nhạo.” Tất Thịnh giễu cợt cong khóe miệng.

“Lão đại, anh nói rất đúng, vậy... Anh thấy Tuyết Ly như thế nào?” Hắc Báo đưa ra ý kiến giúp anh.

“Không được! Tuyết Ly về mặt khí chất liền thua xa Tang Nhã.” Tất Thịnh nhíu chặt lông mày lắc đầu.

“Đa Na thì sao?” Hắc Báo nói thêm tên một người phụ nữ.

“Không được! Da của cô ta kém Tang nhã.” Tất Thịnh lại lắc đầu. •

“Phân Ly?” Hắc Báo lại nói ra một cái tên.

“Không được! Không được!” Tất thịnh hơi tức giận lắc đầu, “Phụ nữ bên cạnh tôi, tôi đều đã nghĩ qua, nhưng đều là những phụ nữ bình thường so sánh cùng với nhau thì miễn cưỡng có thể được, nhưng khi so với Tang Nhã thì còn kém xa.,,

Hắc Báo không có lý do nào phản bác, bởi vì Tất Thịnh nói một chút cũng không sai.

Theo công bằng mà nói, Tang Nhã bên cạnh Tất Thịnh đúng là đáng đáp quyền rũ nhất, vóc người tuyệt vời nhất, những cô gái khác chỉ cần đứng ở bên cạnh cô ấy thì luôn bị mờ nhạt.

Tất Thịnh trợn mắt nhìn chằm chằm Hắc Báo, “Cậu cho rằng trong lòng tôi phiền cái gì? Tôi thật đang bị phiền hà vì sự việc này, tôi muốn nghĩ biện pháp tìm một người có thể sánh ngang với Tang Nhã hoặc hơn cả Tang Nhã.”

Hắc Báo nao núng nhún nhún vai.

Đây đúng là một chuyện khó giải quyết, nếu như muốn dùng đến võ, hẳn tuyệt đối là một trợ thủ tốt, nhưng với phương diện này, hẳn còn tệ hơn so với Tất Thịnh nhiều.

Hắc Báo đành phải trầm mặc, từ đại sảnh rời đi, để lại Tất Thịnh ở lại suy nghĩ một mình.

Hắc Báo kích động chạy vào đại sảnh, vô cùng vui vẻ nhìn Tất Thịnh, “Lão đại!”

“Chuyện gì?” Tất Thịnh bình tĩnh ngẩng lên, xem ra còn đang như cũ muốn tìm ra một phụ nữ sánh ngang với Tang Nhã.

“Anh xem!” Hắc Báo lấy ra một tờ giấy đưa tới trước mặt Tất Thịnh.

“Đây là cái gì?” Tất Thịnh có chút không kiên nhẫn hỏi, từ trong tay Hắc Báo cầm lấy tờ giấy kia, nhìn chăm chăm vào tờ giấy, hẳn dừng một chút, “Những cô gái này là ai?”

“Anh xem nhìn, có ai vừa ý không?” Hắc Báo vẽ mặt quỷ quyết cười mờ ám.

“Cậu lấy được từ chỗ nào?” Tất Thịnh xem xét bốn tám hình người đẹp trong tay, hỏi chất vấn.

“Mấy vi tính!” Hắc Báo há hê trả lời.

“Mấy vi tính?” Tất Thịnh tức giận hừ một tiếng, ném tờ giấy cầm trong tay đi thật xa, “Cậu nghĩ như thế nào? Có phải thấy chính mình sống đã đủ lâu phải hay không? Lại lấy hình trên máy tính xuống đây làm trò giải trí cho tôi!”

Hắc Báo nhất thời hoảng hốt, vội vàng giải thích: “Không phải vậy, lão đại, bốn cô gái này đều là nhân viên phục vụ tại công ty ‘hạnh phúc viên mãn’.”

Tất Thịnh vừa nghe lại càng thêm tức giận, “Nếu tôi cần loại phụ nữ này, thì tự mình cũng có thể tìm được trong khách sạn! Đáng ghét.” Hắn cực kỳ tức giận mắng một tiếng.

Hắc Báo không ngờ mình càng nói lại càng rồi, “Không phải vậy, lão đại, công ty này không phải phục vụ khách hàng thông qua tình dục mà chuyên môn của họ là giúp khách hàng giải quyết khó khăn.” Hắn vội vàng nhắc lại.

“Cái này với giao dịch tình dục khác gì nhau?” Tất Thịnh giận trừng Hắc Báo.

“Không giống nhau!” Về mặt Hắc Báo hốt hoảng, đi tới trước mặt hắn, xua tay nói: “Lão đại, thật không giống nhau, em thông qua bạn bè mới biết là công ty này làm việc cũng được, cho nên mới dám đề cử cho anh.”

Tất Thịnh trợn to đôi mắt nhìn Hắc Báo chằm chằm, “Cậu nói xem không giống nhau ở chỗ nào?” Hắn hoàn toàn không tin tưởng vào lời nói của Hắc Báo.

Hắc Báo liên tục giải thích: “Công ty phục vụ khách hàng này là công ty đặc biệt giúp các vị khách giải quyết các vấn đề khó khăn, chứ không phải giải quyết các vấn đề sinh lý.” Miệng hắn khề nhếch lên, lộ ra nét mặt vô tội.

“Hừ! Tôi có vấn đề sinh lý cần giải quyết sao?” Tất Thịnh lại hừ lạnh một tiếng.

“Anh đương không thể nào có cái loại vấn đề này.” Hắc Báo vụng trộm cười trộm, “Em là nói, lão đại, nếu họ nói có thể giúp khách hàng giải quyết các vấn đề, hay là anh hãy chọn một cô có thể ngang bằng hoặc vượt trội hơn Tang Nhã, làm người yêu tạm thời của anh.”

“Người yêu?” Tất Thịnh mặt trầm xuống, hung tợn trừng mắt liếc Hắc Báo.

“Không, không! Em nói sai.” Hắc Báo vội vàng lấy bàn tay và miệng mình, tỏ ra là mình nói sai, “Em nói là đóng giả làm người yêu của anh.” Hắn lén lút liếc trộm Tất Thịnh một cái, suy đoán thái độ của anh.

“Đóng giả người yêu?” Tất Thịnh nghĩ ngợi lời Hắc Báo đề nghị, “Không được! Đây chẳng phải chứng tỏ rằng Tất Thịnh tôi quá kém rồi? Lại muốn nhân viên phục vụ của công ty kia đóng giả người yêu của tôi, bên cạnh tôi cũng không phải là không có phụ nữ.”

“Lão đại, em đương nhiên biết bên cạnh anh không phải là không có phụ nữ, nhưng vì trong số họ không có một người nào có thể hơn Tang Nhã, nếu như anh tùy ý tìm một người đi cùng anh, không phải càng làm cho lão hồ ly kia chế giễu sao? Thà rằng cứ như vậy, chúng ta không bằng dùng tiền tìm một cô gái hoàn mỹ đóng giả làm người yêu của anh, không phải là vừa đánh bại lão hồ ly Kha Tái Tư, cũng làm cho Tang Nhã biết rằng bên cạnh anh còn có người phụ nữ tốt hơn cô ta.” Hắc Báo nói xong há hê cười một tiếng.

Tất Thịnh không khỏi suy nghĩ, Lời nói của Hắc Báo cũng có chút đạo lý, trước mắt, chủ yếu hẳn phải chặn đường đánh của Kha Tái Tư và còn cho Tang Nhã biết cô ta đối với hắn mà nói chẳng là cái gì, có cũng như không.

“Tốt! Cứ làm như thế.”

Tất Thịnh cuối cùng cũng đồng ý.

Nghe vậy, Hắc Báo vội vàng khom người nhặt những tờ giấy bị Tất Thịnh ném xuống đất nói: “Lão đại, vậy anh hãy xem kỹ một chút, xem người nào hợp ý của anh.”

Tất Thịnh cẩn thận chu đáo xem những tờ giấy.

“Tôi nghĩ cô gái tên ‘Nguyệt’ này xem ra cũng không tệ lắm.” Tất Thịnh mỉm cười, vẻ mặt thận trọng.

Vậy chúng ta lập tức gọi cô gái ‘nguyệt’ này.” Hình như Hắc Báo cũng có cùng ý kiến với Tất Thịnh, nhân tiện phụ họa luôn.

“Tốt! Chính là cô ấy. Cậu hãy gọi điện thoại qua bên đó, hiện tại tôi muốn tự mình nhìn lại bản thân một chút.” Tất Thịnh cẩn thận giao phó.

“Em hiểu rõ, em nhất định sẽ làm tốt.” Hắc Báo hớn hờ trả lời.

Tất Thịnh lại đưa tay chỉ điện thoại nói: “Hiện tại!”

Hắc Báo rõ ràng có chút kinh ngạc, không ngờ, Tất Thịnh sẽ nóng lòng như thế.

“Được, bây giờ em lập tức gọi điện thoại qua.” Hắc Báo lập tức cầm điện thoại lên lục tới công ty” hạnh phúc viên mãn”

Thạch Du nhận được điện thoại của công ty, ngay lập tức đi đến “khách sạn Lệ Đô” gặp khách hàng.

Ngồi ở phòng cà phê tinh tế thưởng thức một ly cà phê, Thạch Du thỉnh thoảng cúi đầu nhìn đồng hồ. Cô ghét nhất là người không đúng giờ, nay đối phương đã trễ gần một giờ, người có tốt tính đến mấy cũng không nên được nổi giận.

“Cái gì chứ, quá kiêu ngạo rồi.” Thạch Du liên tiếp nhỏ giọng, oán trách.

Nếu không phải là vụ làm ăn này kiến ra tiền, thì muốn cô như một đóa hoa ngồi đợi các người? Không có cửa đâu!

Thạch Du tức máu chạy đến đỉnh đầu, đem thìa đảo lộn cà phê trong ly, đột nhiên nghĩ mình sẽ không phải là bị người ta cho leo cây? Nếu như thực là như thế này, sau khi về nhà cô nhất định phải thấp hương báo lên ông trời, không nguyên rửa tổ tông mười tám đời của người này, trong lòng cô không giải được mối hận!

Ngay khi trong lòng nàng đang thầm mắng hết sức, một người đàn ông đi tới trước bàn của nàng rồi đứng lại.

“Xin hỏi cô là Nguyệt sao?” Hắc Báo nhẹ giọng hỏi thăm.

Thạch Du ngừng đầu nhìn khuôn mặt lưu manh của Hắc Báo, trái tim không khỏi hoảng sợ.

Người này chẳng lẽ chính là khách hàng của cô? Bề ngoài anh ta hiện ra khí thế lưu manh thế kia, còn có chuyện gì không xử lý được sao?, Mà lại cần đến trợ giúp của công ty?

Thạch Du mặt mỉm cười nói: “Tôi chính là Nguyệt, mời ngồi.” Cô hướng cái ghế đối diện nói, lấy ánh mắt ý bảo hắn ngồi xuống.

Hắc Báo cũng cười, một đôi ánh mắt gian tà không ngừng xem xét cô một cách kỹ lưỡng, “Ừ, thật là khá tốt.”

Thạch Du cảm thấy cả người không thoải mái, cái ánh mắt xấu xa đó làm cô cực kỳ lo lắng. Cô đầu tiên là ổn định tâm lý của mình, “Tiên sinh, có lẽ ngày hiểu lầm tính chất phục vụ của công ty chúng tôi, chúng tôi không phải...”

Thạch Du còn chưa nói hết lời, lập tức bị Hắc Báo cắt đứt, “Tôi hiểu rõ, công ty của các cô không phải là công ty buôn bán về tình dục.”

Nghe lời của anh ta, Thạch Du mới thở phào một cái, “Anh có thể hiểu rõ là tốt rồi, không biết anh cần tôi giải quyết vấn đề khó khăn nào?” Cô nghiêm túc hỏi.

“Hôm nay không phải giải quyết vấn đề của tôi, mà là lão đại của tôi có chuyện muốn nhờ cô, hi vọng cô có thể nhận lấy công việc này.” Hắc Báo nói một cách mơ hồ pha chút giễu cợt.

Đang cúi đầu uống cà phê, Thạch Du nghe vậy kinh sợ trong lòng, thiếu chút nữa là đem cà phê trong miệng phun ra ngoài. “Lão đại của anh?”

Người trước mắt này, cả người đã lộ ra khí thế hung hãn thế kia, chắc hẳn lão đại của anh ta nhất định cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, thứ người như thế còn có chuyện gì làm không được sao?

“Này, xin hỏi lão đại anh tới đây sao?” Thạch Du không cẩn thận hỏi.

“Đúng vậy, anh ấy đang trên lầu trong ‘phòng cho tổng thống’ chờ cô lên gặp mặt đàm phán.” Hắc Báo nói thật nhẹ nhàng như đó là chuyện đương nhiên.

“Trên lầu tại ‘phòng cho tổng thống?’” Thạch du cực kỳ tức giận, từ trên ghế đứng bật dậy, “Thật xin lỗi! Tôi nói rồi công ty chúng tôi không làm loại phục vụ này, anh tìm nhầm đối tượng rồi.” Nàng tức giận bỏ lại lời nói, rồi chuẩn bị rời đi.

“Đợi đã nào...!” Hắc Báo vội vàng gọi cô lại.

“Cô hiểu lầm rồi, lão đại của tôi không thể dễ dàng xuất hiện ở nơi công cộng, cho nên mới mời cô lên đó. Cô yên tâm, chúng tôi mặc dù là người của xã hội đen, nhưng cũng không phải bọn côn đồ lưu manh, ‘

Thạch du dừng bước lại, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắc, “Thật như vậy?”

“Đúng!” Hắc Báo khẳng định trả lời cô.

Thạch du nghĩ ngợi một lát, nghĩ đến tiền thù lao...

“Được rồi” cô liếc mắt nhìn hắc, “Tôi tạm thời tin tưởng anh, dẫn đường đi!”

Hắc Báo rất cuộc an tâm cười một tiếng, “Xin mời đi theo tôi.”

Thạch Du ôm một bụng đầy hồ nghi, lòng thấp thỏm lo sợ, đi theo Hắc Báo tiến về phía ‘phòng tổng thống’.

Hắc Báo đẩy cửa ‘phòng tổng thống’ ra, thái độ cung kính mời Thạch Du đi vào.

Thạch Du đi vào gian phòng, dùng ánh mắt chất vấn ngắm nhìn khắp nơi. “Lão đại anh đâu? Không phải nói muốn cùng tôi đàm phán sao?”.

Trên mặt Hắc Báo nở nụ cười nhìn cô, “Cô trước tiên cứ ngồi xuống đã, tôi đi mời lão đại ra ngoài.” Sau đó hắc lập tức đi vào nội sảnh.

Một lát sau, một người đàn ông cao lớn, tuấn tú theo Hắc Báo đi ra, trên người anh ta không có vẻ là một lão đại Xã Hội Đen lưu manh, mà ở anh ta lại có một phong thái hoàn toàn ngược lại, ở anh ta toát ra một vẻ uy nghiêm đáng khâm phục.

“Lão đại, vị này chính là nhân viên phục vụ của công ty ‘Hạnh phúc viên mãn’ Nguyệt tiểu thư.” Hắc Báo cung kính giới thiệu.

“Nguyệt tiểu thư, vị này chính là lão đại của tôi.” Hắc Báo cố ý không nói ra họ tên anh

Tất Thịnh đầu tiên là xem xét thật kỹ Thạch Du. Thấy cô đáng người mảnh khảnh cân đối, chỗ gầy chỗ mập, một đôi mắt quyến rũ, da trắng sáng như tuyết đường như vô cùng mịn màng.

Hắc lộ ra nụ cười thỏa mãn, nhưng ngay sau đó lại khôi phục nét mặt lãnh khốc.

Hắc Báo không đợi được ghé vào tai Tất Thịnh nhỏ giọng nói: “Khá tốt đó chứ!”

Tất thịnh không vui trợn mắt nhìn Hắc Báo một cái, giống như đang chỉ trích hắc nhiều chuyện.

“Mời ngồi.” Tất Thịnh giọng điệu ôn hòa mời Thạch Du ngồi xuống.

Thạch Du còn không hiểu có việc gì xảy ra, đoán không ra ý nghĩ của họ, chỉ đành phải ngồi yên trên ghế sa lon thấp thỏm lo lắng hỏi:

“Xin hỏi anh có vấn đề khó khăn gì cần công ty chúng tôi giải quyết cho anh?”

Tất thịnh về mặt tự nhiên ngồi ở đối diện với cô, khóe miệng khẽ nâng lên không rõ ý cười, “Tôi cần một người yêu.”

“Cái gì? Người yêu!” Thạch Du vừa sợ, vừa giận bật dậy khoi ghế sa lon, đôi tay nắm quyền hướng hắc quát:

“Anh tìm nhầm đối tượng rồi! Xin phép, vấn đề này công ty chúng tôi không cách nào giúp anh giải quyết.”

“Giá tiền tùy cô đặt.” Tất Thịnh dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Thạch Du.

“Hừ! Tôi nói rồi, công ty chúng tôi không làm hình thức phục vụ này!” Thạch Du tức giận khó chịu lặp lại.

Tất Thịnh nhìn khuôn mặt nổi giận của cô, đột nhiên cười to một tiếng, “Cô hiểu lầm ý của tôi rồi phải không?, ý của tôi là muốn cô đóng giả làm người yêu của tôi, chứ không phải làm người yêu thực của tôi.

Nghe vậy, Thạch Du ngẩn ngơ tại chỗ. “Đóng giả người yêu của anh?”

“Đúng, mấy ngày gần đây tôi muốn đi Las Vegas tham gia buổi lễ khai mạc sông bạc của một người bạn, cho nên tôi cần một vị người yêu đi cùng với tôi.” Tất thịnh đi thẳng vào vấn đề nói rõ lý do.

Thạch du không tin nhìn hần một cái, “Đại ca Xã Hội Đen, mà còn cần mời người đóng giả người yêu?”

Trong lòng cô cảm thấy việc này quả thật quá hoang đường, nếu như nói anh ta là một người đàn ông có ngoại hình bình thường, có lẽ cô còn không cảm thấy kỳ quái, nhưng kì lạ anh ta lại là người đàn ông vô cùng suât sắc...

Tình huống này thật làm người ta không tìm ra được đầu mối.

“Mặc kệ cô tin hay không, tôi chính xác là muốn tìm một cô gái giả làm người yêu của tôi, cùng tôi đi Las Vegas tham gia buổi khai mạc sông bạc của bạn tôi, chỉ cần cô đồng ý nhận làm phần công việc này, giá tiền do cô đặt.” Âm thanh của anh ta đột nhiên có vẻ nặng nề mà tối tăm.

Thạch Du dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tất Thịnh, “Nhưng chúng ta không phải...”

“Tôi sẽ không để cho cô thiếu một cọng lông.” Tất Thịnh đã sớm nhìn ra mối nghi ngờ trong lòng cô, dùng giọng nói kiên định cắt đứt lời của cô.

“Đúng là chỉ đóng giả?” Thạch Du hoài nghi hỏi lần nữa.

“Đúng, nhưng không được cho người ngoài nhìn ra một chút kẽ hở.” Tất Thịnh nhướn mi, thận trọng bổ sung.

“Không bao gồm lên giường?” Thạch Du vẫn còn có chút lo lắng.

“Về điểm này tôi sẽ nói rõ từ trước, đến Las Vegas, chúng ta nhất định sẽ phải sống chung trong một gian phòng, nhưng tôi tuyệt sẽ không làm gì cô.” Tất Thịnh lần nữa nhắc lại.

Thạch du nghĩ ngợi một lúc lâu mới nói: “Được, tôi nhận l phần công việc này, còn tiền ăn ở tại Las Vegas...”

Đây cũng là chuyện cô nên hỏi rõ ràng.

“Yên tâm, ở nơi nào tất cả chi phí đều tính cho tôi, bao gồm cả vé máy bay của cô còn có toàn bộ phí mua sắm, ăn ở của cô đều do tôi trả.” Tất Thịnh không thêm để ý chút nào nói.

Nghe vậy, hai mắt Thạch Du không khỏi sáng lên. Chuyện này không phải rõ ràng là cô có thể ra nước ngoài chơi một chuyến miễn phí?

“Công ty của các cô hãy tính hết chi phí, nếu như biểu hiện của cô làm tôi hài lòng, tôi cũng sẽ cho cô thêm tiền boa.”

Tất Thịnh đưa ngón tay dè trên huyết thái dương, ánh mắt chuyên chú nhìn nàng.

Nghe lời của anh ta, trong lòng Thạch Du không nhịn được vui sướng. Trên đời này nào có chuyện tốt như thế này?

“Tốt! Tôi đồng ý, chỉ là tôi muốn anh nhớ đã đồng ý với tôi là - sẽ không để cho tôi mất một cọng lông nào.”

Thạch Du để ý nhất còn có sự việc này.

“Tôi nói rồi, tuyệt đối sẽ không quên!” Tất Thịnh khó chịu ra mặt nói. “Công ty của các cô thu lệ phí như thế nào?”

Thạch du thông minh hỏi: “Cần bao nhiêu ngày?”

“Bây giờ còn chưa chính xác được.” Tất thịnh dứt khoát trả lời câu hỏi của cô.

“Công ty chúng tôi một ngày thu lệ phí là một vạn, nhưng là anh lại không xác định cần bao nhiêu ngày, cho nên tôi cũng không biết nên tính như thế nào.” Thạch Du khó sử nói.

“Không bằng tôi giao trước số tiền của một tuần lễ, khi về tôi sẽ bỏ xung sau.” Tất Thịnh sáng khoái nói.

“Đây cũng là một phương pháp hay, vậy anh cứ giao trước cho tôi số tiền cho một tuần lễ, để tôi về công ty báo lại.” Thạch Du hớn hờ tiếp nhận lời nói của anh.

Tất Thịnh quay đầu lại nhìn về phía Hắc Báo đang đứng ở bên cạnh, “Cậu hãy đưa bảy vạn cho...”

Hần suy nghĩ một chút, quay đầu lại nhìn Thạch Du, mở miệng nói: “Tên của cô là nguyệt sao?”

“Tôi họ Thạch, tên một chữ Du, Thạch Du.” Thạch Du thận trọng tự giới thiệu mình.

“Thạch du?” Tất Thịnh cười nhẹ, “Đọc như là Thạch ban cá.”

Thạch Du đột nhiên tức đỏ mặt.

“Hắc Báo, chi phiếu làm xong rồi sao?” Tất Thịnh cố ý tránh đi cái trợn mắt của cô, quay đầu hỏi.

“Tốt lắm, bảy vạn.” Hắc Báo lập tức cầm tấm chi phiếu đưa tới trước mặt Tất Thịnh, để anh xem qua.

Tất Thịnh xác nhận không có gì sai sót, ngay sau đó đưa lại cho Thạch Du. “Đây là chi phiếu bảy vạn, cô cầm trước để báo lại cho công ty.”

Thạch Du vừa nghe anh nói đến chi phiếu liền nhận lấy sau đó bỏ vào trong ví da, “Không biết công việc này bao giờ bắt đầu?”

“Ngày mai. Mang theo hộ chiếu của cô, theo chúng tôi đến Las Vegas.” Tất Thịnh nói.

“Nhưng chỉ trong một ngày tôi không thể làm xong thẻ visa.” Thạch Du kinh ngạc nói.

“Ngày mai cô cứ đem hộ chiếu đến đưa cho Hắc Báo, anh ta sẽ giúp cô làm xong.” Tất Thịnh lập tức giải quyết vấn đề khó khăn của cô.

“Được, ngày mai tôi sẽ đem hộ chiếu tới.” Thạch Du cười có chút mất tự nhiên.

“Được, chúng ta ngày mai gặp lại.” Tất Thịnh đứng dậy trên mặt nở nụ cười nói.

“Ngày mai gặp lại.” Thạch Du cũng mỉm cười, xoay người bước ra khỏi phòng.

Nhìn theo Thạch Du cho tới khi khuất hẳn, Hắc Báo không kiên nhẫn ở trước mặt Tất Thịnh vui vẻ nói: “Lão đại, cô gái này quả thật không tồi, khắp mọi mặt đều hơn Tang Nhã!”

“Ừ, cũng không tệ lắm, chỉ là hơi hồ nghi một chút, không biết cô ta có khả năng đối phó với lão hồ ly và Tang Nhã không.” Tất Thịnh lo lắng nói.

“Không sao, có lão đại ở bên cạnh che chở, em tin tưởng cô ta nhất định có thể lừa được lão hồ ly kia.” Hắc Báo tự tin nói

“Chỉ hy vọng như thế.” Tất Thịnh vẫn không yên tâm, khẽ vuốt ve cằm của mình.

Thạch Du tức giận đi tới bãi đậu xe, mở cửa xe, cúi người chui vào trong xe, trong miệng còn lên nói thầm: “Thật lãng phí dung mạo trời sinh của anh ta, đối với phụ nữ lại không tôn trọng chút nào! Thạch Ban cá? Tên tôi là Thạch Du!” Nàng tức giận ngồi ở ghế lái hét to.

Đột nhiên, nàng nhớ tới tờ chi phiếu anh ta đưa. Lúc ấy nàng tức giận đến nỗi ngay cả nhìn cũng không nhìn liếc ngay vào ví da, ngộ nhờ hất lập sai, rồi thì làm thế nào?

Thạch Du mở ví da ra, lấy chi phiếu, cẩn thận xem xét, đột nhiên sợ hãi đến mức tay nàng không ngừng run rẩy, “Bảy vạn Đô-la!?”

Thật đúng là người có tiền, lúc ấy cô nói là bảy vạn tiền Đài Loan, thế nhưng anh ta lại nghe thành bảy vạn Đô-la.

Trời ạ! Chẳng lẽ anh ta điên rồi?

Bạn đang đọc truyện *Giả Làm Người Tình Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Thạch Du nhận công việc này - đóng giả thành người yêu của đại ca Xã Hội Đen!

Người phụ trách công ty hạnh phúc viên mãi nhìn thấy Thạch Du đem về bảy vạn Đô-la, trên mặt cô ấy lộ ra nét kinh ngạc, nhưng lại lo lắng nhiều hơn, lo về vấn đề an toàn của Thạch Du, khuyên cô nên suy nghĩ nhiều hơn về vấn đề này.

Suy nghĩ?

Cô đã suy nghĩ không dưới trăm lần, nhưng nghĩ đến số tiền thù lao, cô vô cùng và chắc chắn là sẽ đồng ý làm công việc này; và dù sao cô cũng đã tự mình trao đổi với khách hàng, mặc dù anh ta là đại ca của Xã Hội Đen, nhưng nhìn anh ta có vẻ không phải là người thất hứa. Tin tưởng anh ta cũng sẽ không quên những lời từng nói với cô, hơn nữa nếu anh ta quên, cô cũng có thể nhắc nhở với anh ta.

Thạch Du đến bây giờ còn không biết tên anh ta là gì, nhưng mà cái giọng chanh chua của anh ta, cô sẽ không quên, nhất là khi anh ta lại dám gọi cô là Thạch Bán cá!

Về đến nhà, quan trọng nhất là công việc mở tủ tìm kiếm công cụ để giả làm người yêu của đại ca Xã Hội Đen ;nhưng cuối cùng, cô đành phải bắt đầu đi ngồi trên mặt đất của phòng mình, nhìn quần áo rải rác trên đất.

Cô không thể tìm ra được một bộ trang phục nào hợp với vai trò người yêu của Xã Hội Đen, ngày mai phải làm việc rồi, cô nên làm như thế nào đây?

Cô vô lực đem khuôn mặt vùi vào đầu gối, “Ai! Làm người yêu đúng là một môn học khó khăn.”

Bỗng nhiên, trong nhà tiếng chuông vang lên mãnh liệt.

Thạch Du ưỡn oai, vô lực trả lời một tiếng: “Đến đây.”

Kéo bước chân nặng nề đi ra đại sảnh, chuông cửa vang to liên hồi chọc giận cô. “Tôi nói là tôi đến rồi, đừng bấm nữa! Tay không đau à?”

Đi tới trước cửa, Thạch Du về mặt giận dữ kéo cửa ra, “Là ai -” khi cô thấy rõ người đang đứng ở cửa trong lòng không khỏi ngạc nhiên, “Sao lại là các anh?”

Tất Thịnh về mặt lạnh lùng đứng trước cửa nhà Thạch Du, Hắc Báo cung kính đứng ở phía sau tay trái anh.

“Quấy rầy cô sao?” Tất Thịnh khách khí hỏi.

Thạch Du kinh hoảng hai tay vò vò mái tóc rối bời, rồi mới hỏi: “Các anh làm sao biết nhà tôi?”

Hắc Báo cười mờ ám không nói, quơ quơ bản hộ chiếu trong tay, biểu thị đáp án đang ở hộ chiếu trong tay anh ta.

“Tôi đặc biệt tới để đưa hộ chiếu cho cô, hơn nữa đón cô đến khách sạn.” Tất Thịnh về mặt thành thoi.

Nghe vậy, Thạch Du khiếp sợ nở to hai mắt, trừng trừng nhìn anh, đôi tay chống nạnh quát lên: “Này! Anh quên đã từng nói với tôi là chúng ta không thể ở cùng phòng khách sạn với nhau à!”

“Tôi đương nhiên nhớ lời của mình đã nói, nhưng cô cũng đừng quên, đến Las Vegas chúng ta sẽ phải ở chung tại một phòng gian phòng; còn có người như cô còn chưa đủ tư cách leo lên giường của tôi! Thạch Bán Cá.” Trong mắt Tất Thịnh ẩn dấu hai ngọn lửa giận, ác ý nói.

“Anh...” Thạch Du giận đến cắn răng nghiến lợi, “Còn dám nói một tiếng Thạch Bán Cá nữa, tôi liền bỏ công việc này!”

Bị ngọn lửa cuồng nộ che kín khuôn mặt, Tất Thịnh tức giận trừng mắt, nhìn cô chằm chằm, “Cô lại dám uy hiếp tôi? Đây chính là thái độ phục vụ của công ty của các cô sao?”

Thạch Du lập tức câm nín. Công ty yêu cầu bọn họ cần giải quyết các vấn đề khó khăn của khách hàng một cách thân thiện, khiến khách hài lòng, với điều kiện này, cô luôn luôn làm rất tốt, nhưng không biết tại sao cứ nhìn thấy anh ta, đáy lòng cô sẽ lại sinh ra tức giận.

Cô ở trong lòng than thở một tiếng. Khách hàng là thượng đế, cô cũng không thể bồi thường danh dự của công ty, thôi cố gắng vậy!

Cô không ngừng an ủi bản thân mình phải khống chế cảm xúc, hít sâu một cái rồi mới nói: “Như vậy, mời giải thích hộ tôi, tại sao bây giờ tôi lại phải vào ở tại khách sạn?” Cô trong lòng buồn bực nhưng vẫn cố duy trì nét cười trên khuôn mặt, thanh âm ngọt ngào hỏi.

Tất Thịnh thấy thái độ của cô quay ngoắt 180°, kiêu căng hừ lạnh một tiếng, “Cô còn quá kém cỏi.”

Thạch Du giận đến mức, hận không thể đi lên đánh cho anh ta một trận, nhưng trong đầu bỗng xuất hiện một giọng nói - tiền! Tiền! Tiền!

Đúng! Vì số tiền kiếm được, cô phải cố gắng nhịn lại, về mặt ôn hòa nhìn Tất Thịnh, “Anh còn chưa có nói cho tôi biết lý do.”

Đứng ở sau lưng Tất Thịnh, Hắc Báo từ đầu đến cuối không nói một câu, lúc này bước lên trước một bước, “Là như thế này, bởi vì sáng sớm ngày mai chúng tôi sẽ phải lên đường, cho nên bây giờ cô nên vào ở trong khách sạn, tránh cho ngày mai không kịp đến sân bay.”

“Vâng.” Thạch Du cuối cùng cũng hiểu rõ trả lời một tiếng. Việc này, lo lắng cũng không sai, xem ra là cô hiểu lầm anh ta rồi. “Rất xin lỗi, tôi không biết rõ mục đích của anh mà lại trách cứ anh.”

Tất Thịnh hừ lạnh một tiếng, “Hiểu rõ sai rồi sao? Như vậy về sau mời hỏi rõ ràng nguyên do rồi tức giận cũng không muộn.”

Thạch Du đè nén lửa giận trong lòng, châm chọc mỉm cười, cắn chặt răng nói: “Tôi biết rồi, về sau tôi sẽ sửa chữa!” Những lời này phải cố gắng lắm cô mới nói được.

Hắc Báo cảm giác hình như giữa Thạch Du và Tất Thịnh đang có một bầu không khí căng thẳng không ngừng tăng lên, anh thật sự lo lắng và phiền não bọn họ như vậy thì làm sao có thể có một cuộc họp tác tốt ở Las Vegas?

Hắc Báo nhìn Thạch Du nở nụ cười nói, “Vậy bây giờ mời cô theo chúng tôi trở về khách sạn!”

“Bây giờ?” Thạch Du cúi đầu trầm mặc nhưng ngay sau đó đưa mắt lên nhìn Hắc Báo, “Anh đừng nói đùa chứ, tôi làm sao có thể và với các anh trở về khách sạn ngay bây giờ? Dù sao thì các anh cũng phải cho tôi một chút thời gian để chuẩn bị hành lý chứ?”

“Không cần phải vất vả! Tôi đoán cô cũng chẳng có đồ dùng thích hợp cho công việc lần này.” Tất Thịnh lạnh lùng giễu cợt Thạch Du.

“Anh...” Thạch Du phả cổ gắng hết sức kìm nén sự tức giận của mình, mở to đôi mắt nhìn Tất Thịnh.

Hắc Báo vội vàng hoà giải, nhỏ giọng nói: “Cô đừng vội nóng giận, ý của đại ca là chúng tôi bây giờ muốn dẫn cô đi chọn, mua mấy bộ quần áo để dùng khi ra khỏi phòng, cho nên cô không phải cần phải chuẩn bị hành lý gì đâu.”

Nghe vậy, Thạch Du nhìn Hắc Báo, Tất Thịnh cũng nhìn Hắc Báo một cách chỉ trích.

Hắc Báo bị kèm ở giữa, mặt uất ức vô tội, lại không biết phải làm sao.

Tất Thịnh nhìn Thạch Du từ trên xuống dưới, “Chúng tôi ở chỗ này chờ cô...cô chỉ cần thay một bộ quần áo bình thường là được.”

Thạch Du dùng ánh mắt khiêu khích liếc nhìn anh, “Mua đồ? Đó là anh trả hay là tôi trả?”

Tất Thịnh tức giận điên cuồng hét lên: “Do tôi trả!”

Thạch Du không thêm để ý đến sự phẫn nộ của anh ta, nhún nhún vai nhạo báng mà nói: “Tôi bây giờ mới biết, đóng giả làm người yêu thật là một công việc tiết kiệm.” Cô trào phúng hướng ánh mắt từ trên người anh ta nhìn xuống, bóng dáng mảnh khảnh đi nhanh vào trong nhà.

Tất Thịnh tức giận chỉ có thể một mình tức giận, cắn giận cười một tiếng, “Tôi thật đúng là tự làm tự chịu!”

Đợi một lúc lâu, Tất Thịnh không kiên nhẫn nổi, ở trước cửa nhà Thạch Du đi qua đi lại. “Làm cái gì? Thay mỗi bộ quần áo mà lâu như vậy sao?”

Hắc Báo cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, thầm nghĩ Thạch Du đúng là đi thật lâu, nếu mà cô còn không ra, thật không biết lấy cái gì để làm dịu sự tức giận của Tất Thịnh đây?

Rốt cuộc, biết bọn họ chờ đợi đã lâu cánh cửa cuối cùng cũng được mở ra, trong phút chốc, Tất Thịnh và Hắc Báo bị Thạch Du dọa cho giật mình, kinh ngạc.

“Thấy thế nào? Có được không?” Thạch Du lộ ra một sự đắc ý, nét mặt vui mừng.

Hắc Báo không nhịn được cười thật to, “Trời ạ! Tiểu thư, cô đi giả làm người yêu của đại ca chứ không phải là thư ký của anh ấy đâu mà ăn mặc như vậy!” Hắc phát ra tiếng cười lớn hơn.

Sắc mặt Thạch Du liền lúc xanh lúc đỏ, không ngờ mình tí mĩ ăn diện như vậy lại bị giễu cợt.

“Này vậy làm người yêu thì nên mặc cái gì? Chẳng lẽ tôi phải mặc những bộ trang phục đẹp đề như Tây Thi chắc?” Cô đầy bức tức hỏi.

“Như vậy cũng không phải, chỉ là cô bây giờ ăn mặc... Cũng thật sự quá đi!” Trên mặt Hắc Báo in hằn nét cười.

“Tốt lắm, đừng nói ahhh... Bây giờ cô hãy theo chúng tôi đi.” Tất Thịnh bắt đầu lo lắng chú ý tìm người đóng giả làm người yêu này là đúng hay không, không biết anh bỏ số tiền đó ra, có thể giải quyết vấn đề không hay là sẽ đòi lấy một nỗi sỉ nhục khó mà quên được cho cả cuộc đời mình.

Tất Thịnh đi tới, ngồi lên một chiếc xe hơi màu đen sang trọng.

Thạch Du lúc này mới phát hiện ra, bọn họ có lái xe tới, hỏi cũng không hỏi nhanh chóng theo Tất Thịnh ngồi lên xe, Hắc Báo ngồi ở phía trước.

Tất Thịnh ra lệnh: “Trở về khách sạn.”

Chỉ một lúc sau, xe chậm rãi chạy nhanh đến cửa khách sạn, Tất Thịnh không để ý tới Thạch Du và Hắc Báo, xuống xe đi thẳng vào thang máy trở về phòng.

Hắc Báo biết Tất Thịnh đang tức giận, Thạch Du cũng biết mình chọc giận Tất Thịnh, hai người liền im lặng không lên tiếng nhanh bước chân theo sát Tất Thịnh.

Tất Thịnh trở về phòng liền lấy một bình rượu, rót đầy một ly, rồi đổ vào cổ họng, một sức nóng nhanh chóng cháy ở trong cổ họng.

Thạch Du thấy thế biết mình gây họa, đắc tội với khách hàng..

Cô ngửa đầu, sống lưng thẳng tắp đi tới trước mặt Tất Thịnh, “Thật xin lỗi! Có thể công việc này, tôi không có nhiều kinh nghiệm, nếu như bây giờ anh muốn thay đổi người, tôi có thể báo lại cho công ty, để họ cho người khác tới tiếp nhận.”

Tất Thịnh ánh mắt lạnh lùng như băng nhìn thẳng vào Thạch Du,thầm nghĩ cô ít nhất vẫn còn biết tự nhận thức được bản thân mình.

Anh cẩn thận đánh giá cô lần nữa, thật ra thì bề ngoài của cô cũng không kém gì Tang Nhã, cô ấy chỉ hay nhanh mồm nhanh miệng..

“Nói thật, rốt cuộc cô có muốn nhận công việc này hay không?” Tất Thịnh nhíu chặt lông mày, nhìn kỹ sự biến hóa trên khuôn mặt cô.

“Tôi đương nhiên là muốn, nhưng mà anh xem, giữa chúng ta vẫn còn rất nhiều điểm bất đồng, với lại tôi cũng không biết làm như thế nào để diễn tốt vai

trò của tôi.” Thạch Du nói một cách rõ ràng quan điểm của mình.

“Vậy cô rút cuộc muốn làm công việc này hay không?” Tất Thịnh lần nữa mở miệng hỏi.

“Muốn!” Thạch Du trả lời anh ngay.

Tất Thịnh lại rót thêm một ly rượu, nhưng anh chỉ nhấp qua, không uống hết trong một lần nữa. “Cô nói không có gì sai cả, giữa chúng ta vẫn còn rất nhiều điểm bất đồng, với tình hình này muốn cô diễn vai tro người yêu của tôi cho đạt, thì đúng là một chuyện khó.”

Nghe giọng điệu của anh, trái tim Thạch Du không khỏi căng thẳng. Chẳng lẽ anh ta thật sự muốn thay đổi người?

“Vi vậy mà từ bây giờ chúng ta hãy bắt đầu từ thử ở chung một cách hòa thuận, nếu không khi đến Las Vegas, sẽ không bị cái lão hồ ly kia cười đến rụng răng mới là lạ.” Tất Thịnh trầm trọng thở một hơi.

Thì ra là anh ta không muốn thay đổi người.

Trái tim Thạch Du không khỏi vui mừng, anh ta đã khẳng định và cô cũng cố gắng làm tốt công việc này, “Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức làm tốt công việc này.”

Tất Thịnh nheo mắt nhìn cô, thật không ngờ cô có một tinh thần cam đảm như thế nhưng còn phải xem xét cách làm việc của cô thế nào. “Chỉ mong cô có thể thực hiện tốt lời hứa của mình.”

Thạch Du không nói. Không cần anh ta nhắc nhở lần nữa, trong lòng cô cũng đã không ngừng suy nghĩ xem làm như thế nào cho tốt công việc của mình.

Muốn mua cho cô thêm một ít quần áo, nhưng mà...

Thạch Du lo lắng cúi đầu nhìn đồng hồ, bây giờ đã mười một giờ đêm, chắc chắn tất cả các cửa hàng quần áo và công ty bách hóa đều đã đóng cửa.

Khuôn mặt cô bắt đầu có chút lúng túng, anh ta hứa hẹn giúp cô mua thêm một ít trang phục chẳng lẽ bây giờ lại đổi ý? Hoặc bởi vì cô không đáng giá để cho anh ta tiêu tiền?

Thạch Du nôn nóng ở trong phòng đi lại, trong miệng không ngừng nói thầm: “Nếu đã đổi ý thì cũng phải nói cho cô một tiếng chứ! Bây giờ tốt rồi, xem ra cô vẫn phải trở về một chuyến để chuẩn bị hành lý.” Cô chán nản, bất đắc dĩ buông thõng cả vai, than nhẹ một tiếng.

“Này, Thạch Bán Cá!”

Đột nhiên, Tiếng chế nhạo đùa cợt của Hắc Báo chui vào tai Thạch Du.

Thạch Du cầm giận quay đầu lại trừng anh ta, lập tức đôi tay chống nạnh, “Anh kêu tôi là cái gì?”

“Thạch Bán Cá.” Về mặt Hắc Báo cợt nhả nhìn khuôn mặt cô.

Đôi tay Thạch Du nắm chặt, không chút nghĩ ngợi chuẩn bị hướng Hắc Báo đánh tới, nhưng không ngờ bị một bàn tay to lớn từ đằng sau cản lại.

“Anh ta chỉ là nói đùa, cô đừng tức giận như vậy.” Tất Thịnh chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở sau lưng cô.

Thạch Du ngoái đầu nhìn lại nhìn anh chăm chăm, “Hai người các anh đúng là và một ruột!”

Thân thể Tất Thịnh đột nhiên cứng lại, buông tay ra nói: “Tôi đã lui một bước, khuyên cô không nên được voi đòi tiên!” Khuôn mặt anh lạnh lẽo lộ ra tia cảnh cáo, ngay sau đó âm trầm nhìn Hắc Báo, “Đừng lộn xộn! Nên đi ra ngoài.”

“Bây giờ?” Thạch Du giơ tay lên chỉ vào đồng hồ đeo tay, “Bây giờ tất cả các cửa hàng cũng đã đóng cửa rồi!”

“Thạch Du, đại ca nói bây giờ là bây giờ, đi thôi!” Hắc Báo cười quỷ dị cười.

Thạch Du không khỏi ngẩn ra đứng tại chỗ.

“Bảo cô đi thì đi! Ở đâu ra mà nói nhảm nhiều như vậy.” Tất Thịnh lạnh lùng hừ một tiếng, thẳng đi về phía cửa gian phòng.

Hắc Báo đi lên lôi kéo cánh tay Thạch Du, “Đi rồi!”

Thạch Du mơ mơ màng màng, mặt mờ mịt bị Hắc Báo mạnh kéo ra cửa.

Tất Thịnh ngồi trên xe đến một cửa hàng cao cấp, quản lý cửa hàng hình như biết bọn họ sẽ đến, còn mở cửa hàng chờ bọn họ vào.

Nhìn thấy xe Tất Thịnh dừng lại ở trước cửa lớn, trên mặt quản lý nở nụ cười đi lên chào đón bọn họ. “Xin mời, xin mời.”

Quản lý tươi cười rạng rỡ theo sát bên cạnh Tất Thịnh, “Tất tiên sinh, y phục ngài đặt tất cả đã chuẩn bị tốt.”

Tất Thịnh khẽ cười lạnh, “Rất tốt, ông hãy bảo nhân viên của ông, đem tất cả mọi thứ đã chuẩn bị, cho Thạch tiểu thư mặc thử.”

“Dạ!” Quản lý vội vàng cúi chào đáp lại, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Thạch Du đứng ở một bên.

Về mặt Thạch Du hình như có chút khiếp sợ, kinh ngạc, rất lâu mới có khôi phục như cũ.

Tất Thịnh đi tới bên cạnh Thạch Du, “Cô đi thử quần áo đi.”

Thạch Du vẫn không thể tin ngẩng lên nhìn Tất Thịnh, chỉ thấy trên miệng anh ta loáng thoáng khẽ nhếch lên.

Thạch Du hoài nghi nhìn khuôn mặt anh ta, anh ta mà cũng biết cười, đúng là ảo giác, về mặt Thạch Du thần thờ theo quản lý đi vào phòng thử đồ. Khi nhân viên phục vụ của cửa hàng đem số quần áo đã chuẩn bị trước cho cô, khi nhìn thấy chúng cô có chút khiếp sợ.

Trời ạ! Nhiều quần áo như vậy!

Một nhân viên đặc biệt đi vào giúp cô thay đồ, mặc quần áo, thử trang sức, thỉnh thoảng trên mặt cô ấy lại lộ ra nét mặt hâm mộ,

“Thật là hâm mộ, Tất tiên sinh đối với cô thật hào phóng, khi tiên sinh gọi điện thoại nói muốn dẫn cô tới đây thử quần áo thì chúng tôi cũng đã suy đoán dáng người của cô!” Cô vừa nói, đôi tay không ngừng giúp Thạch Du sửa sang lại quần áo trên người.

Thạch Du vào lúc này mới hiểu được thì ra Tất Thịnh để ý đến cô, Tất Thịnh quả nhiên là một con người giữ lời hứa.

“Tốt lắm, cô có thể đi ra ngoài gặp Tất tiên sinh rồi, tin tưởng anh ấy nhất định sẽ rất hài lòng.” cô nhân viên hài lòng nói.

Thạch Du nhìn mình qua gương, cô không ngờ mình lại có một dáng người tốt như vậy, chất liệu mềm mại bộ quần áo dán chặt các đường cong thân thể của cô, làm cho cô có một dáng người thật hoàn hảo.

Thạch Du đẩy cửa ra phòng thử đồ ra, chậm rãi đi ra ngoài.

Ngồi trên ghế sa lon bên ngoài, Tất Thịnh thấy cô hơi ngẩn ra, ngay sau đó lộ ra một nụ cười thỏa mãn, làm Thạch Du không khỏi hơi ngẩn người; bởi vì nụ cười trên mặt anh ta nhìn qua thật mê người, cũng vì từ khi biết anh tới nay, cô chưa từng được nhìn thấy nụ cười ở trên mặt anh lâu như vậy.

Trên mặt Hắc Báo rõ ràng kinh ngạc và rung động.

“Oa! Cô thật là đẹp ngây người.”

Thạch Du trầm nghĩ, mặc dù anh ta không phải dùng từ rất đẹp, nhưng ít nhất cô biết đây là câu ca ngợi thật lòng.

Thạch Du vui vẻ cười thật tươi.

Tất Thịnh nói với quản lý đứng ở bên cạnh, “Bộ này giữ lại.” Ngay sau đó lại nhìn Thạch Du, “Vào thử một bộ nữa.”

Thạch Du nghe vậy ngẩn ra, “Còn phải thử nữa?”

Tất Thịnh rướn cao lông mày, cặp mắt lạnh lùng trừng cô.

Thạch Du hiểu ý tứ của anh, lập tức xoay người đi vào trong, tiếp tục thay một bộ mới.

Thạch Du cứ như vậy không ngừng thay đổi, thử đồ, đáy mắt Tất Thịnh mỗi lần thấy cô đều thoáng nở nụ cười, đứng ở bên cạnh anh, trên mặt quản lý càng tràn đầy nụ cười rạng rỡ.

Không chỉ có là quần áo, cả giày, mũ, ví da, thậm chí cả kính dâm, khăn lụa, có thể nói là đầy đủ từ A đến Z.

Đi khỏi cửa hàng bán quần áo, Tất Thịnh lại cùng cô đi mua thêm trang sức để phối cùng trang phục, từ dây chuyền, vòng tay, nhẫn còn có đồng hồ đeo tay, chị cần có liên quan nữ trang tất cả đồ dùng đều không bỏ sót, có thể nói là đầy đủ hết, điều này làm Thạch Du ghen hống nhìn chằm chằm.

Tuy vậy, Hắc Báo phải xách theo một đồng túi to, túi bé thì, không khỏi kêu khổ cả ngày.

Cho đến khi Tất Thịnh hài lòng, vậy là đủ rồi, mới đi về khách sạn.

Thạch Du nhìn anh không tiếc tiền mua trang sức, trang phục cho cô trong lòng không khỏi mừng rỡ; nhưng nhìn anh ta tiêu tiền như nước chảy mà không chút nhần mảy, đột nhiên lại cảm thấy đau lòng.

Trở lại khách sạn, Hắc Báo không thể chờ đợi thêm để ngay đóng túi giấy trên hai tay xuống, về mặt mệt mỏi bỏ lại một câu: “Tôi mệt quá, ngủ trước đây.” Rồi đi ngay vào gian phòng, nằm trên ghế sa lon ngủ say.

Tối nay Thạch Du giống như một cô bé lọ lem sống trong một cuộc sống lạ lẫm, làm cho cô không cách nào an tâm ngủ. Đó là một chút vui mừng, một

chút thích thú, song trong lòng cô vẫn pha một chút bất an, lo lắng.

“Cô nên đi nghỉ sớm một chút?” Tất Thịnh đi tới trước tủ rượu, đưa tay cầm một bình rượu và một cái ly, xoay người trở về ghé sa lon, về mặt tự nhiên ngồi xuống.

Thạch Du cẩn thận từng li từng tí trộm nhìn theo anh ta, cô phát hiện hình như anh ta không chút nào đau lòng cho chỗ tiền tiêu tối nay, cô dò xét hỏi.

“Những đồ này, tốn không ít tiền phải không?!”

“Cô không cần phải lo lắng về chuyện này, tôi nói rồi, những đồ này tất cả đều đưa cho cô.” Trên mặt anh không có một tia đau lòng, mặt không đổi sắc nói.

Thạch Du nghe vậy khẽ ngẩn người. Anh ta cũng đã từng nói lời như vậy, nhưng mà mỗi một bộ trang phục ở đây giá thật không rẻ, hay là anh ta muốn cho cô số đồ này để làm người yêu giả cho anh ta thật tốt?

“Chỉ cần cô đến Las Vegas có thể diễn tốt nhân vật của cô, những đồ này coi như là tôi tặng thêm cho cô.” Tất Thịnh hào phóng nói.

“Thế nhưng cũng quá nhiều rồi.” Thạch Du chột dạ trả lời.

“Nhiều?” Tất Thịnh buồn cười một tiếng, “Cô không cần phải nghĩ quá nhiều, tôi đối với cô sẽ không có mục đích khác, chỉ là muốn cô diễn cho tốt nhân vật người yêu này; nói khó nghe một chút, Phạt muốn kim trang, người muốn y trang(*). Tôi bỏ tiền ra làm đẹp cho cô, cũng là làm đẹp mặt mũi của chính mình, vì thế sao lại mà không làm?”

(*): một câu tục ngữ của TQ có nghĩa là phạt dựa vào kim trang để có người ghé thăm, thì con người lấy y phục đẹp để khoe và tiêu khí chất cho riêng mình

“Nghe anh nói như vậy tôi đã an tâm hơn nhiều. Có câu nói: bắt người tay ngắn, ăn người thì miệng mềm(**). Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng diễn tốt nhân vật này.” Thạch Du khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy ý cười.

(**): có nghĩa là người phạm tội thì sử dụng nhiều miu mọ, còn muốn dùng người thì phải mềm dẻo (híc tôi cũng ko rõ nữa)

Trên mặt cô lúc này đã không còn lớp mặt nạ su nịnh mà thay vào đó là khuôn mặt ngây thơ, trong sáng, bỗng dưng làm Tất Thịnh kinh ngạc mê luyến trong đó, “Chỉ hy vọng như thế.” Anh cũng chỉ có thể nói như vậy.

“Tất tiên sinh, còn có một việc tôi muốn hỏi anh.” Thạch Du thu lại nụ cười, nghiêm chỉnh mở miệng.

“Chuyện gì?” Tất Thịnh làm như không có chuyện gì xảy ra thuận miệng hỏi, một bên nhấp qua chén rượu.

“Tôi phải xưng hô như thế nào với anh? hôm nay tôi nhờ người trong cửa hàng thời trang gọi anh là Tất tiên sinh tôi mới biết anh họ Tất, nhưng khi đến Las Vegas, tôi chẳng lẽ cũng gọi anh là Tất tiên sinh? Như vậy có thể sao, thật là kì quái?” “Thạch Du trong lòng cảm giác rất không ổn.

Nghe vậy, đôi mắt sắc bén của Tất Thịnh liên phát ra ánh sáng dữ dội, hứng thú nói, “Cô nói đúng, là do tôi sơ sót. Tôi tên là Tất Thịnh.”

“Tất Thịnh? Cha mẹ anh có lẽ rất kỳ vọng vào anh, hy vọng anh có thể làm mọi việc đều có thể hoàn thành.” Thạch Du xinh đẹp cười một tiếng.

Tất Thịnh nhìn cô một cái, không còn hơi sức giải thích: “Tất Thịnh nghĩa là tất thành làm việc gì cũng thuận buồm xuôi gió.

“Oh, Tất Thịnh.” Thạch Du tỉ mỉ lặp lại cái tên, “Đúng là một cái tên không tồi.”

“Cảm ơn cô khen ngợi.” Anh trả lời nhanh một câu.

Thạch Du nhíu chặt lông mày, không cho là đúng nhìn anh, “Theo tôi đoán, có lẽ anh được sinh ra vào mùa đông nên mặt anh mới luôn lạnh lùng như vậy.” Lời nói vừa nói ra khỏi miệng, cô lại lo lắng trêu chọc phải anh, “Không làm phiền anh nữa, tôi đi ngủ đây.” Cô nhanh chóng đứng dậy, bàn chân như được bôi dầu, cố gắng nhanh hết mức rời đi.

Tất Thịnh nhìn cô giống như đang trốn chạy, lại đưa ly rượu lên miệng khẽ uống một ngụm, khẽ nở nụ cười.

Uống xong 3 chén rượu, Tất Thịnh cũng cảm thấy hơi mỏi mệt liền đi tới gian phòng, nhìn Hắc Báo nằm trên ghế sa lon ngủ, lại thấy Thạch Du chiếm giữ cả cái giường, anh bất đắc dĩ khẽ cười một tiếng.

Anh đi đến trước giường của Thạch Du, sửa lại cái chăn cho đúng, rồi sau đó liền bình tĩnh đứng ở bên giường nhìn cô. Xem ra tối nay đã giãy vò cô quá rồi, nhưng mà anh không thể không thừa nhận, cô là một người phụ nữ đáng để yêu thương.

Sau đó anh lại không biết làm thế nào lắc đầu cười khổ nói: “Cô chỉ là một đấng khách qua đường trong cuộc đời tôi, sau khi trở về từ Las Vegas, chúng ta liền không liên quan đến nhau nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Giả Làm Người Tình Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Tất Thịnh, Thạch Du và Hắc Báo cùng nhau lên máy bay đi đến Los Angeles, khi đến Los nhân viên của Kha Tái Tư trực tiếp ra đón.

Thạch Du không quen bay đường dài, còn bị lệch múi giờ, đồng hồ sinh lý của cô không chịu được, nên khi vừa xuống máy bay cô đã lộ ra vẻ mệt mỏi.

Dưới tình huống này Tất Thịnh không thể làm gì khác là ôm chặt lấy cô.

Khi đến sân trước sông bạc mới mờ của Kha Tái Tư, khi Tất Thịnh ôm Thạch Du cẩn thận bước xuống từ máy bay, đã nhìn thấy Tang Nhã tựa vào bên cạnh Kha Tái Tư một cách thân mật, bước lên phía trước chào đón bọn họ.

Đôi mắt đẹp của Tang Nhã ngạc nhiên tròn to, cô không ngờ lần này Tất Thịnh sẽ mang theo một cô gái, không những thế anh lại còn tỷ mỉ dịu dàng che chở cho cô ta.

Tất Thịnh ôm Thạch Du, thỉnh thoảng cúi đầu nhẹ giọng hỏi: “Cô ổn chứ?”

Thạch Du tựa vào trong ngực Tất Thịnh cẩn thận bước từng bước chân, “Không biết, tôi cảm thấy đầu thật là đau.”

“Kim chế chút, lão hồ ly ở phía trước.” Tất Thịnh nhẹ giọng nhắc nhở cô.

Mặc dù Tất Thịnh không nói với cô lão hồ ly là ai, nhưng người có thể bị Tất Thịnh đặt cho danh hiệu này, chắc chắn cũng không phải người lương thiện gì.

“Tôi hiểu rồi.” Thạch Du nhẹ giọng trả lời.

“Nào! Tất đại ca, đã lâu không gặp, gần đây có khỏe không?” Chỉ thấy trên mặt Kha Tái Tư lộ ra ý cười không tốt, mở rộng hai cánh tay đón lấy Tất Thịnh, cặp mắt liếc trộm Thạch Du trong ngực Tất Thịnh, “Cô gái xinh đẹp này là...”

“Người phụ nữ của tôi!” vẻ mặt Tất Thịnh ung dung, nhưng cánh tay lại lặng lẽ ôm Thạch Du chặt hơn.

Thạch Du ngẩng đầu nhìn Tất Thịnh một cái, nhánh chóng nhận ra người đàn ông này đang tức giận, nâng mắt nhìn qua Kha Tái Tư - chẳng lẽ đã đến lúc cô phải diễn vai diễn của mình - người yêu tốt của anh ta!

Thạch Du dịu dàng tựa vào trong ngực Tất Thịnh, đưa một cánh tay qua lưng anh ta, ôm chặt ở hông của anh, “Chào anh.” Trên mặt cô lộ ra một chút cười duyên nhìn qua Kha Tái Tư, ngay sau đó nhìn lên Tất Thịnh, âm thanh cực kỳ dịu dàng hỏi: “Anh yêu, vị này là...”

Tất Thịnh khẽ run sợ trong một giây đồng hồ, ngay sau đó lại vô vàn mừng rỡ vì năng lực ứng biến nhanh chóng của cô., anh cắn răng chầm chọc giới thiệu: “Đây chính là người anh từng nói với em Kha Tái Tư, Kha đại ca, bên cạnh là người phụ nữ của anh ấy Tang Nhã.”

“Oh, thì ra là anh chính Kha đại ca tiếng tăm lẫy lừng, rất vui được gặp mặt.” Thạch Du cứ chỉ dịu dàng mang theo vài phần kiêu ngạo.

Kha Tái Tư được Thạch Du khen ngợi, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng như điên. “Cô biết tôi sao?”

“Không biết, chỉ là tôi thường được nghe Tất Thịnh nhắc tới anh.” Thạch Du hiền hoà cười ngọt ngào.

“Thật sao? Tất đại ca thường nhắc tới tôi?” nụ cười giảo hoạt của Kha Tái Tư mang theo chút ít nghi ngờ, dùng ánh mắt nghi ngờ trộm nhìn Tất Thịnh.

Ngay sau đó Tất Thịnh cố ý nói sang chuyện khác, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Kha Tái Tư, “Những người khác đã tới chưa?”

“Đã đến đông đủ, chỉ chờ anh thôi.” Kha Tái Tư sáng khoái cười to.

“Vậy thật đúng là không phải, bởi vì tôi đã đồng ý phải đưa Thạch Du đi mua đồ, cho nên mới chậm thời gian một chút.”

Tất Thịnh nhướn mày lớn tiếng nói.

“Anh yêu, là anh nói đồ ở đây rất đẹp nên người ta mới muốn chứ!” Thạch Du cố ý mượn cơ hội ở trong lòng anh làm nũng, sau đó mặt thẹn thùng nhìn Kha Tái Tư, “Kha đại ca, thật xin lỗi.”

Kha Tái Tư ánh mắt hoài nghi. Đây chính là người yêu mới của Tất Thịnh sao? Nhưng hắn lại không muốn hỏi ngay cho rõ, đành phải nở nụ cười ứng phó, “Không sao, không sao, dù sao còn mấy ngày nữa mới đến lúc khai mạc.”

“Vậy thì tốt, nếu không tôi thật áy náy.” Thạch Du lười biếng nheo mắt lại, chậm rãi nâng mắt, rục rịch, cổ quái, thậm chí tràn đầy mi lực mỉm cười.

“Kha đại ca, không biết anh có thể giúp chúng tôi chuẩn bị một phòng để nghỉ ngơi, tôi và Thạch Du đã mệt mỏi rồi.” Tất Thịnh gợi ý cho Kha Tái Tư.

Nghe Tất Thịnh nói, Thạch Du lập tức lùi bước dựa vào trước ngực anh, “Cảm ơn anh, anh yêu, anh thật sự rất biết săn sóc.”

Tất Thịnh hôn hờ ôm chặt lấy cô, “Anh không săn sóc em, còn có thể săn sóc ai nữa?” Nói xong, lại cười một tiếng đùa cợt.

“Tất đại ca, tôi đã gọi người chuẩn bị cho anh một phòng khách sạn sang trọng nhất, nhất định có thể làm cho anh hài lòng.” Kha Tái Tư nhiệt tình nịnh bợ anh.

“Vậy làm phiền anh.” Trong mắt Tất Thịnh lóe lên một tia âm hiểm.

“Được, vậy xin mời đi theo tôi.” Trên mặt Kha Tái Tư cười nịnh hót, đi ở phía trước dẫn đường.

Khi Tất Thịnh đến gần Tang Nhã ánh mắt căm hận hướng thẳng vào cô ta, cắn răng nghiền lợi giữu cọt: “Em yêu, em thật là dịu dàng, động lòng người, không giống như người khác đang ở trong phúc mà không biết hưởng còn đi lên nút phản bội!”

Thạch Du kinh ngạc nhìn Tất Thịnh. Tại sao anh ta tự dưng lại nói ra những lời này?

Trong lúc vô tình, cô lại cảm thấy toàn thân Tất Thịnh đột nhiên run rẩy, cô biết đó không phải là sợ, mà là sự tức giận mãnh liệt.

Nhận thấy điều này Thạch Du trầm ngâm ngắm nhìn cô gái trước mắt, tại sao này cô gái xinh đẹp này khiến cho Tất Thịnh tức giận mãnh liệt như thế?

Tang Nhã mỉm cười, như không có chuyện gì xảy ra chào đón hai người bọn họ, “Hoan nghênh anh chị đến.”

Trong lòng Thạch Du không khỏi bức bối, cô gái này hình như không để ý đến lời chế diễu của Tất Thịnh, chẳng lẽ là cô đa nghi, đã đoán sai? Nhưng cô vẫn cảm thấy Tất Thịnh và cô ấy hết sức thân thiết.

“Cô thật xinh đẹp, không biết nên gọi cô như thế nào?” trên mặt Tang Nhã nở nụ cười, nhìn thẳng vào Thạch Du người đang được Tất Thịnh che chở ở trong ngực.

“Tôi tên là Thạch Du, không biết cô tên là...?” Thạch Du vẫn chưa rời khỏi ngực Tất Thịnh hỏi ngược lại.

Lúc này, Kha Tái Tư đi tới bên cạnh Tang Nhã, vươn tay ôm chặt lấy hông của Tang Nhã, “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, cô ấy tên là Tang Nhã.” Giọng nói đầy ý khiêu khích.

“Tang Nhã, tên rất đẹp.” Thạch Du vui vẻ mỉm cười nói.

“Cảm ơn, nếu rảnh rồi chúng ta có thể và nhau đi dạo phố.” Tang Nhã tự nhiên tươi cười giấu đi sự gian xảo.

Thạch Du nhíu lông mày lại, chợt đắm đuối nhìn Tất Thịnh, “Điều này phải xem Tất Thịnh có muốn buông người không đã!”

Vào lúc này trong lòng cô lại lớn tiếng kêu: Mẹ ơi! Buồn nôn quá.

Tất Thịnh vô vàn hợp tác ôm lấy Thạch Du, lại đột nhiên hôn nhẹ vào trán cô “Dĩ nhiên có thể, em không phải là vẫn muốn tới Las Vegas chơi sao? Hôm nay vừa đúng cơ hội, anh đương nhiên cho em chơi thật vui vẻ.”

“Anh yêu, anh thật tốt quá.” Thạch Du cười tươi xinh đẹp liếc nhìn Tất Thịnh, sau đó nhìn Kha Tái Tư và Tang Nhã như là thách thức nói, “Tôi thật sự may mắn có thể tìm được người đàn ông tốt như vậy.”

Trong mắt Tang Nhã bỗng nhiên thoáng qua một chút phẫn hận, nhưng rất nhanh dùng nụ cười để che lại. “Đúng nha! Cô thật tốt số, theo tôi thấy, từ trước đến giờ Tất đại ca chưa bao giờ đối với phụ nữ dịu dàng, lấy lòng như thế, xem ra cô quả thật có chỗ hơn người, nếu không làm sao Tất lão có thể chiều chuộng cô như thế được.”

Thạch Du mỉm cười, ngửa đầu nhìn về Tất Thịnh nghi ngờ hỏi, “Anh thật sự chưa bao giờ đối tốt với phụ nữ sao?”

“Em nói thử đi? Em yêu, anh đối với em có đủ dịu dàng hay không?” Tất Thịnh cố ý chọc giận Tang Nhã.

Thạch Du như một đóa hoa xinh đẹp mỉm cười thật mê người, “Tang Nhã, cô nói sai rồi, Tất Thịnh đối với tôi tốt vô và, vừa dịu dàng lại săn sóc.”

“Có thật không?” Tang Nhã nghi ngờ mỉm cười nhìn Tất Thịnh, nhưng rất nhanh lại chuyển hướng tới Thạch Du.

“Anh ấy là nam nhân của tôi, tôi sẽ không biết sao?” Nhận thấy vẻ mặt cô ta quý dī, Thạch Du không khỏi nghi ngờ, đáy mắt hả hê cười.

“Thôi chúng ta chấm dứt chuyện này ở đây đi! Em à, không phải khi ở trên máy bay luôn nói là muốn nghỉ ngơi sao? Chẳng lẽ đến đây khỏe lại rồi sao?” thanh âm Tất Thịnh cực kỳ êm ái mê người.

“Không phải vậy! Em thật sự cảm thấy mệt mỏi, đến nỗi không đi được nữa.” Thạch Du nũng nịu nâng cái miệng nhỏ nhắn.

Tất Thịnh bỗng chốc cười một tiếng, “Sao không nói sớm!” Không thèm để ý ánh mắt của mọi người, Tất Thịnh bế bổng Thạch Du lên ôm trọn vào trong ngực, “Như vậy có thoải mái không?”

“A! Cực kỳ thoải mái.” Thạch Du đưa hai cánh tay ra ôm chặt cổ của anh, đề phòng bị ngã xuống đất.

Hắc Báo nhìn bốn người trước mắt lục đục với nhau, còn Thạch Du linh hoạt ứng đối, anh ta ở một bên cười trộm.

Kha Tái Tư không dám tin vào mắt mình trông lớn mắt nhìn Tất Thịnh. Chỉ có một năm không gặp, anh ta thật sự có thể thay đổi lớn như thế?

Tang Nhã càng không tin Tất Thịnh đã thay đổi như bây giờ, khi cô rời anh đi anh lại có thể thay đổi đến như vậy sao; trước đây khi cô phản bội anh để đi theo Kha Tái Tư, nguyên nhân chủ yếu chính là muốn chọc giận anh, không ngờ lại hoàn toàn ngược lại.

Anh dịu dàng và sẵn sàng đều là điều trước đây cô khát vọng nhất, mà giờ đây anh lại trao cho một người phụ nữ khác, cô không cam tâm!

Tất Thịnh và Thạch Du, Kha Tái Tư và Tang Nhã cùng đi tới phòng Kha Tái Tư đã chuẩn bị cho bọn họ.

Phòng rất rộng rãi, sang trọng không có một chút khó chịu, đúng là một nơi ở lý tưởng.

Thạch Du rốt cuộc cũng được biết cái gì gọi là hào hoa, cái gì là cuộc sống của người có tiền.

Cô không kịp chờ đợi cảm giác hưng phấn, không kịp chờ đợi chạy ra xem chung quanh, cũng mừng cơ hội không phải cùng Tất Thịnh thân thiết, tốt nhất cũng có thể không phải tiếp nhận nụ cười xảo trá nịnh hót của Kha Tái Tư và Tang Nhã.

Thạch Du đứng ở trên ban công đi xuống quan sát hồ bơi, nước hồ trong veo, xanh thăm thẳm, lại có thể nhìn ra sông bạc xinh đẹp, chấm điểm thêm cho khung cảnh như mơ ная.

Cô không nhịn được hít một hơi thật sâu, giang hai cánh tay giống đón lấy hơi thở của Las Vegas.

Tất Thịnh bất ngờ từ phía sau cô ôm lấy cô, tựa đầu trên hõm vai cô. “Em yêu, có hài lòng với nơi này không?”

Anh ta vẫn chưa dừng lại các hành động thân mật, không phải là nói cho cô biết, Kha Tái Tư và Tang Nhã vẫn chưa rời đi sao, xem ra còn phải tiếp tục diễn thời.

Thạch Du không kiềm chế được, cô thân mật tiến sát vào trong ngực Tất Thịnh nhỏ giọng hỏi “Bọn họ còn chưa đi sao?”

“Còn chưa, cũng không phải đợi lâu đâu, hãy tỏ ra mình là chủ nhà để tiễn bọn họ đi.” Tất Thịnh ở bên tai cô nói nhỏ. Không nghe rõ lời của anh nói có lẽ còn tưởng rằng bọn họ đang thân mật nói chuyện yêu đương đấy!

Thạch Du xinh đẹp cười một tiếng, đẩy nhẹ Tất Thịnh ra, kéo cánh tay của anh đi vào phòng khách, bày ra vẻ mặt đẹp nhất nói cảm ơn Kha Tái Tư và Tang Nhã, “Cảm ơn các bạn đã nhiệt tình chiêu đãi, nơi này phong cảnh thật đẹp vô cùng.”

Kha Tái Tư si mê, nhìn trộm Thạch Du nói, “Tất đại ca đồng ý tham dự buổi lễ khai trương sông bạc của tôi đã là một vinh hạnh lớn lao; chỉ cần anh cảm thấy có chỗ nào không thoải mái có thể nói ngay với chúng tôi, nếu như có thể làm được tôi nhất định sẽ hết sức vì anh mà hoàn thành.”

“Anh quá khách khí rồi, tất cả nơi này đều rất tuyệt, cảm ơn anh.” Thạch Du nghe thấy lời nói của Kha Tái Tư, nhẹ nhàng cúi đầu bày tỏ sự cảm ơn.

Tất Thịnh cũng làm theo Thạch Du, mặt mỉm cười cúi đầu mắt dừng lại nhìn Thạch Du, “Thạch Du đã nói là tất cả đều rất tốt, tôi tin tưởng vào sự đánh giá của cô ấy.”

“Đã như vậy, tôi và Tang Nhã không quấy rầy các vị nghỉ ngơi, khi nào đến bữa ăn tối tôi sẽ gọi người mời các vị đến phòng ăn dùng cơm, chắc chắn các vị đại ca khác đã không thể chờ đợi muốn gặp mặt anh, cũng như mong đợi được biết Thạch tiểu thư.” Kha Tái Tư giả hoạt cười ha ha, ngay sau đó xoay người ôm Tang Nhã, “Chúng ta đi thôi! Không nên quấy rầy bọn họ nghỉ ngơi.”

Trước khi đi Tang Nhã thoáng nhìn qua Tất Thịnh hết sức khát vọng, sau đó liền kéo cánh tay Kha Tái Tư ra khỏi phòng.

Hắc Báo vội vàng đóng cửa lại, xoay người, ngay sau đó đi tới trước mặt Thạch Du, giơ ngón tay cái lên tán dương: “Oa! Thật không nhìn ra, cô được lắm đấy! Đúng là số 1.”

Khuôn mặt Tất Thịnh đột nhiên trầm lại, “Hắc Báo!” Ánh mắt anh thoáng nhìn Hắc Báo, giống như muốn nói cái gì.

Không cần lời nói, Hắc Báo lập tức hiểu ý của Tất Thịnh, anh lập tức che giấu nụ cười, mặt nặng nề tìm kiếm xung quanh.

Thạch Du không hiểu Hắc Báo đang tìm cái gì, mở miệng hỏi: “Anh ấy đang...”

Còn chưa kịp nói hết câu, một tay Tất Thịnh đột nhiên ôm lấy cô vào trong ngực, lấy môi che lại miệng cô lại.

Thạch Du hoang mang sợ hãi nhìn anh chăm chăm, đôi tay nắm chặt thành quyền, “Làm sao anh có thể...”

Một lát sau, ánh mắt Hắc Báo nhìn dọc theo về phía trần nhà.

Tất Thịnh lập tức hiểu, cố ý thân thiết hôn cổ của cô, tựa vào bên tai cô nhẹ giọng nói: “Có camera không chân và máy nghe lén.” Cánh môi lại tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra ở cổ trắng của cô di chuyển.

Thạch Du không khỏi toàn thân cứng đờ, “Vậy làm sao bây giờ?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Hắc Báo sẽ xử lý, chúng ta chỉ cần tiếp tục diễn trò cho bọn hắn nhìn là được.” Tất Thịnh giống như một thợ săn quý quyết cười một tiếng, sau đó ngoài ý muốn ôm lấy vòng eo của cô, bế cô lên, và cố ý nói lớn: “Em không phải là một lảm sao? Tôi ôm em đi nghỉ.”

Tất Thịnh ôm Thạch Du đi vào gian phòng trong, dịu dàng đặt cô ở trên giường lớn, cũng nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc tán loạn trên trán cô, cúi đầu hôn nhẹ vào trán của cô, rồi sau đó ghé vào bên tai cô nói: “Hãy ngủ một giấc thật ngon, buổi tối còn có một trận chiến phải đánh, cô trước hết phải nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Thạch Du biết anh ta vẫn còn đang diễn trò, rất bất đắc dĩ ngoan ngoãn nghe theo lời anh nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát; anh nhất định sẽ trở về phòng khách cùng Hắc Báo tháo bỏ tất cả chương ngại vật.

Dù sao tất cả mọi chuyện cũng không phải việc gì là cô cũng có thể làm, không bằng nghe lời anh nói ngủ một giấc thật ngon, để cho mình không chữa lợn lành thành lợn què.

Hai mắt nhắm lại nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa của anh, không biết tại sao, một khi nhắm mắt lại, trong đầu cô đều hiện lên hình ảnh lúc đóng kịch, những lúc anh dịu dàng đối xử với cô, nhẹ nhàng vuốt cánh môi, đủ loại cảm giác cô chưa bao giờ có không ngừng hiện lên.

Thạch Du không biết phải làm như thế nào mở mắt, không khỏi than thở một tiếng, “Thật là phiền phức.”

Ở trên giường trần trọc lần qua lần lại, cô không chịu được ngồi dậy, dùng đôi tay vỗ gò má của mình, “Anh ta chỉ đang diễn kịch, không bao giờ có thể là thật! Tình tảo lại một chút, Thạch Du, người không được tự phủ nhận sự thật này!” Tiếp theo vừa nằm xuống, nhìn trần nhà, trong miệng không ngừng lầm bầm nói: “Ngu ngốc! Ngu ngốc! anh ta sẽ không coi trọng người, đứa ngốc này.”

Thạch Du vui đầu vào gối ôm ở trước ngực, kê mặt ở trên gối nghiêng người ngủ, bấp bệ kéo dài qua gối đầu, thầm nghĩ, không bằng tạm thời đem chiếc gối này làm thành anh ta đi!

Cô nhắm lại ánh mắt, ép buộc mình ngủ.

Kha Tái Tư đi ra khỏi phòng Tất Thịnh, lập tức cấp tốc đi về một gian phòng khác, nhanh chóng đẩy mạnh cửa phòng ra lớn tiếng hét: “Hắn bây giờ đang làm gì?”

Bên trong nhân viên giám thị hình như không nhìn cái gì bất thường nhún nhún vai, “Tất cả đều rất bình thường.”

Sau đó Tang Nhã cũng nhanh chóng hỏi, vẻ mặt tự nhiên: “Cô gái kia có vấn đề gì không?”

“Một chút vấn đề cũng không có, Tất đại ca hình như rất thương cô ta, chẳng những ôm cô đi vào phòng, còn rất yêu chiều, bày ra tình cảm nồng nàn, sâu đậm với cô ta nữa....” Nhân viên giám thị hình ảnh báo cáo.

“Đủ rồi!” Tang Nhã không nén được lửa ghen trong lòng đang bùng cháy, la hét.

Ngay sau đó khuôn mặt Kha Tái Tư sầm lại sải bước đi tới gần Tang Nhã, không chút nào thương tiếc nắm tóc của cô, “Thế nào? Ghen? Thấy người yêu mang theo một phụ nữ khác, người liền chịu không được kích thích à?”

“A! Không, không có!” Trong nháy mắt bị dọa cho sợ hãi Tang Nhã nghẹn ngào, vội vàng cãi lại, “Làm ơn buông tay ra trước được không? Tôi van cầu anh.”

Kha Tái Tư không để ý tới sự cầu xin tha thứ của cô, ngược lại quăng cho cô một cái tát, “Đồ phụ nữ xấu xa, tôi cảnh cáo cô, nếu như cô dám sau lưng tôi lên lút đi gặp Tất Thịnh, thì cô xem tôi làm gì cô!”

Tang Nhã kinh hoàng, lấy tay ôm chặt gò má bị đánh, hai hàng nước mắt lăn dài trên mặt, “Tôi... Tôi hiểu rồi.”

Trong lòng cô rất hối hận, oán thán mình làm sao lại ngốc như vậy vì chộc giận Tất Thịnh mà phản bội anh ta, nay chỉ có thể tro mắt nhìn anh dịu dàng che chở cho người phụ nữ khác.

Nhìn Tất Thịnh dịu dàng chăm sóc Thạch Du, trong lòng cô tràn đầy hận ý. Lúc đầu tại sao anh không đối với cô như vậy?

Bỗng chốc, phòng quan sát dấy lên một trận kinh hoàng.

“Tại sao không có âm thanh?”

“Làm sao không có hình ảnh?”

Trong phút chốc, hình ảnh của Tất Thịnh xuất hiện tại một chiếc máy theo dõi, trong tay anh lắc lắc máy nghe lén và camera không chân. “Kha đại ca, chiều dài bạn bè như vậy có nên hay không? Sau đó cười lạnh một tiếng, tiếng cười đó lạnh đến nỗi làm cho tất cả mọi người rét run, ngay sau đó hình ảnh và âm thanh và nhau mất hút.

Kha Tái Tư giận vô và, “Tên ghê tởm, làm việc còn cẩn thận như vậy!”

Thạch Du muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng lại không thể nghỉ ngơi thật tốt.

Chẳng biết lúc nào Tất Thịnh đã lặng lẽ đi tới trước giường cô.

“Thạch Bán Cá, nên dậy trang điểm thôi.” Một âm thanh lạnh lùng bỗng dưng truyền vào trong tai cô.

Cô nằm ở trên gối cắn răng, nghĩ thầm mình còn chưa ngủ được bao nhiêu đã bị gọi dậy, lại bị người ta gọi là Thạch Bán Cá, thật là cực kỳ đáng ghét!

Nhanh chóng lật người, đôi con ngươi đầy tức giận nhìn chằm chằm người đứng ở trước giường, “Tôi đã cảnh cáo anh, không được phép gọi tôi là Thạch Bán Cá!” Thạch Du hét

Tất Thịnh thấy bộ dạng tức giận của cô, không nhịn được vô tình cười, “Cô cần phải đứng lên nhìn lại mình qua gương, xem cô bây giờ như thế nào.”

Thạch Du tức giận dùng bàn tay nhỏ bé vạch mấy sợi tóc rũ xuống trên trán, từ trên giường nhảy xuống, trong miệng nói thẳng:

“Anh nói tôi đi ngủ mà Chu Công còn chưa thấy đã bị anh dựng dậy!”

Tất Thịnh nhìn cô tức giận đứng đờ đẫn đi vào phòng tắm, chưa bao giờ anh gặp qua một người phụ nữ như thế, thật là bản thủ, nhưng lại có chút đáng yêu, anh không khỏi cúi đầu cười trộm.

Giây lát, thấy Thạch Du dùng đôi bàn tay buộc tất cả tóc lên như một chiếc đuôi ngựa, nhẹ nhàng hất ra đằng sau, trong nháy mắt biến thành một cô gái hoạt bát năng động.

Cô đi tới trước mặt anh, nghiêng đầu nhìn, “Anh vừa mới nói với tôi cái gì?”

“Thế nào, mới đảo mắt liền quên rồi?” Tất Thịnh giận hờn nhìn cô.

Cô lại lơ đãng nhún nhún vai, “Tôi nghe đến ba chữ Thạch Bán Cá cũng đã nổi trận lôi đình, đâu còn có nhân hạ thoải mái nghe tiếp nữa.”

Tất Thịnh thoáng chốc bị cô làm cho hồ đồ, suy tư một lát mới nói: “Ah, tôi nói là cô nên chuẩn bị trang điểm lại cho mình đi.”

Lông mày Thạch Du dường như khiêu khích nhích lên, lạnh lùng hừ — một tiếng, “Còn dám nói tôi, chính anh còn không phải như vậy, mới ngủ một chút, mình nói cái gì đều quên.”

Tất Thịnh nhất thời bị cô châm chọc không trả lời được, không khỏi giận đến nghiến răng mà nói: “Nhanh lên một chút! Đừng làm cho mọi người đợi quá lâu.” Ngay sau đó dùng sức đập cửa đi ra khỏi phòng.

Tất Thịnh mặt mày xanh lét ngồi ở đại sảnh, trong miệng thỉnh thoảng nhỏ giọng mắng: “Tôi thật sự là tự tìm khổ!”

Hắc Báo từ một gian phòng khác đi ra, kinh ngạc với Tất Thịnh, “Đại ca, người nào lại chọc giận anh mất hứng? Tôi đi sử lý hần!” Anh ta làm bộ như nhất định phải làm cho người nọ đẹp mắt.

“Cô ta!” Tất Thịnh bắt đầu đi tức giận ánh mắt hướng vào bên trong thoáng nhìn.

“Thạch Du?” Hắc Báo kinh ngạc mà nhìn, nghĩ thầm nếu như là Thạch Du làm đại ca phát bực, anh không nhúng tay vào thì tốt hơn. “Nếu như là người khác em còn có thể vì anh ra mặt, nhưng cô ấy với thân phận là người yêu của anh, em ít chọc mới tốt.”

“Cậu...” Tất Thịnh trợn mắt nhìn Hắc Báo, “Tất cả đều là cậu gây họa, không phải việc này là do chủ ý tốt đẹp của cậu!”

“Nhưng mà, đại ca.” Hắc Báo cúi người xuống nói nhỏ vào tai Tất Thịnh, “Anh không thể phủ nhận, Thạch Du đúng là một diễn viên rất xuất sắc.

Tất Thịnh không nói lời nào, chỉ là mang bộ mặt sa sầm suy tư. Hắc Báo nói một chút cũng không sai, Thạch Du đúng là một diễn viên rất tuyệt, ít nhất là khi cô ở trước mặt lão hồ ly và Tang Nhã trước luôn vô vàn tình tế biểu diễn, quả thực là không chê vào đâu được.

“Các anh, tôi như vậy có được không?” Thạch Du đi ra, mặc một bộ lễ phục màu đen thấp ngực, thiết kế để cho ngực cô như ẩn như hiện, dáng dái không quá mỏng, làm cho cô khoe ra được một dáng người hoàn mỹ.

Hắc Báo nhất thời giật nảy mình, khen không dứt miệng: “Trời ạ! Bộ lễ phục này mặc trên người cô, thật là quá tuyệt vời!”

Tầm mắt Tất Thịnh quét nhìn cô từ đầu đến chân một lần, trong mắt anh có vui sướng và tán thưởng, “Nhưng vẫn còn thiếu một món đồ.” Anh xoay người vội đi vào phòng.

Phút chốc, anh lấy ra một chiếc thắt lưng, khom người ở sau lưng của cô dịu dàng vì cô đeo lên, trên mặt lập tức lộ ra nét hài lòng cười, “Nhìn như vậy càng thêm hoàn mỹ.”

Thạch Du đi tới trước gương kêu lên một tiếng: “Thật, là hoàn mỹ.”

Tất Thịnh đi tới bên người cô, cong lên cánh tay, “Đi thôi! Tôi tin tưởng cô tối nay sẽ là tiêu điểm của buổi lễ.”

“Có thật không?” Thạch Du vẻ mặt hiển nhiên vô vàn kích động.

“Không tin? Cô xem Hắc Báo dương như hận không được “ăn sống nuốt tươi” cô.” Đáy mắt Tất Thịnh lóe lên hứng thú lan tràn, anh phát ra tiếng cười to cuồng vọng.

Thạch Du len lén liếc Hắc Báo, nhìn anh đang nhìn mình đắm đắm, cũng không nhận được mớ hồ cười trộm, đưa tay đẩy khuỷu tay Hắc Báo.

Bạn đang đọc truyện *Giả Làm Người Tình Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Ba người đi vào địa điểm Kha Tái Tư chuẩn bị bữa ăn tối - bên trong sòng bạc.

Mọi người khi thấy Tất Thịnh xuất hiện, đều đứng dậy chào anh.

“Tất đại ca.” Tiếng chào hỏi thân thiết này vang liên tục.

Thạch Du rất là kinh ngạc với địa vị của Tất Thịnh ở trong xã hội đen.

Đương nhiên mọi người cũng chú ý tới người bên cạnh Tất Thịnh, nếu không lẽ phép gạt đầu, trên mặt cũng tươi cười quan sát Thạch Du.

Từ trên mặt bọn họ hóm hờ nụ cười, Thạch Du biết mình đã thông qua cửa thứ nhất.

Kha Tái Tư kéo Tang Nhã đi về phía Tất Thịnh và Thạch Du, “Thạch tiểu thư, tối nay cô thật là kiều diễm.”

Hắn mở miệng khen tặng Thạch Du.

“Nơi nào, Tang Nhã mới là người nữ miều nhất.” Thạch Du cũng lên tiếng ca ngợi bạn gái hắn, cánh tay thủy chung chưa từng rời đi khuỷu tay của Tất Thịnh. Trong lúc vô tình cô mới chú ý thấy hốc mắt đỏ ửng của Tang Nhã, giống như vừa mới khóc.

Hơn nữa cô còn chú ý đến một chuyện, đó chính là Tang Nhã nếu không phải là cúi đầu, thì cũng đem ánh mắt dời về phía nơi khác, hình như cố ý tránh né Tất Thịnh và cô.

Tất Thịnh dịu dàng kéo Thạch Du đi tới chỗ ngồi của bọn họ, anh sẵn sàng giúp Thạch Du kéo cái ghế ra, Thạch Du ngoái đầu nhìn lại anh cười một tiếng, hai người thỉnh thoảng ra vẻ ngọt ngào hạnh phúc khiến mọi người thật ngưỡng mộ.

Trùng hợp Kha Tái Tư và Tang Nhã lại ngồi đối diện với bọn họ.

Bên cạnh người hầu bàn bắt đầu đem từng món ngon tinh xảo bưng lên bàn.

Tất Thịnh thỉnh thoảng lại thân mật gấp cho cô những món ngon trên bàn.

Dương như, hành động của Tất Thịnh làm những người khác kinh ngạc, bọn họ cơ hồ đều không thể tưởng tượng nổi.

“Kha đại ca, sòng bạc này khai mạc ngày mai sao?” Một người trong đó hỏi cất ngang không khí ngạo nhiên của mọi người.

“Đúng vậy, xin các vị đại ca giúp sức, để cho ngày mai sòng bạc có chút tiền mở cửa, đó chính là tiền mừng của các vị rồi.”

Kha Tái Tư mừng rỡ như điên, cười ha ha.

“Được! Cái này cần xem bản lĩnh của anh, có thể thắng chúng tôi bao nhiêu tiền mừng, không hơn một vạn là chúng tôi thắng, sau đó anh cũng không thể thu hồi tiền mừng rồi!” Tên còn lại làm như đùa giỡn nói.

“Làm sao biết chứ!” Kha Tái Tư ngẩng đầu nhìn về phía Tất Thịnh, “Tất đại ca, ngày mai nhớ nhất định phải giúp đỡ đó!”

Tất Thịnh lạnh nhạt cười một tiếng, “Sẽ, chuyện lớn này tôi sao dám quên.”

“Thạch tiểu thư, đến lúc đó mời cô đến chung vui.” Kha Tái Tư tròn to đôi ánh mắt gian tà nhìn Thạch Du.

“Tất Thịnh đến tôi nhất định đến, chỉ là...” Thạch Du bắt đầu nhìn Tất Thịnh, “Tôi sẽ không đánh cược, chỉ sợ chúng tôi sẽ phải đưa ra rất nhiều tiền mừng.”

“Không sao, chỉ cần em có thể vui vẻ là tốt rồi, tiền cũng không phải vấn đề.” Tất Thịnh dịu dàng trấn an Thạch Du.

“Thạch tiểu thư, cô còn lo lắng cho ví tiền của Tất đại ca? Chúng tôi cũng không phải không biết tiền của Tất đại ca xếp lên 20 chiếc xe tải cũng không vừa!” Một người trong đó ranh mãnh ôm bụng cười lăn lộn.

Nghe vậy, trong lòng Thạch Du không khỏi chấn động. Có thật không? Anh ta giàu có như vậy?

“Thạch Du, chẳng lẽ cô không phải biết mình có một tòa kho tài? Cô đừng trêu chọc chúng tôi?” lần đầu tiên Tang Nhã mở miệng nói chuyện trong tối nay, trong lời nói lại tràn đầy vị chua.

“Thật sao? Tang Nhã, theo tôi thấy cô mới là người có một tòa kho tài, ngày mai sòng bạc của Kha đại ca bắt đầu khai trương lợi nhuận cuộn cuộn không dứt, tin tưởng cô sẽ được hưởng vinh hoa phú quý vô tận.” Thạch Du làm bộ sửa sang lại khăn ăn trên đùi, giọng nói hết sức châm chọc, chế diễu.

Tang Nhã nghe vậy, giận đến cắn răng nghiến lợi, cúi đầu không nói.

Trong lòng Kha Tái Tư mặc dù hiểu Tang Nhã bị xúc phạm, nhưng mà trên mặt vẫn hiện lên vẻ mặt vui thích, “Cám ơn cô, Thạch tiểu thư, hi vọng cô sẽ hay tới sòng bạc chơi, để cho sòng bạc ngày càng phát triển hơn nữa.”

“Nhất định là như thế.” Thạch Du dịu dàng nâng lên khóe miệng.

Lúc này, trong phòng ăn vang lên một bản nhạc du dương.

Thạch Du không thích tiếp tục ở lại đây mà soi mói nhau, vì vậy dùng ánh mắt nấn nỉ nhìn Tất Thịnh, “Có thể nhảy với em một điệu không?”

Tất Thịnh liếc mắt nhìn chỗ đất trống trước mặt kia, bởi vì ngày mai mới khai mạc, cho nên cả khách sạn sòng bạc chỉ có mấy người bọn họ, cũng không có những người khách khác.

“Kha đại ca, không bằng bây giờ chúng ta đến tiết mục tiếp theo.” Tất Thịnh đề nghị.

“Tiết mục tiếp theo?” Kha Tái Tư hỏi Tất Thịnh.

Ánh mắt Tất Thịnh liếc về phía Thạch Du, “Chúng tôi muốn khiêu vũ.”

“Khiêu vũ? Tốt! Không bằng mọi người sẽ tới ăn sau... Par-ty.” Kha Seth tiếp nhận đề nghị của Tất Thịnh, giơ tay lên gọi phục vụ bên cạnh bọn họ, ý bảo để cho bọn họ chuyển ra sân cho vui vẻ.

Dàn nhạc cũng vì bọn họ thay đổi ca khúc, để cho bọn họ có thể tận tình đắm chìm trong không khí hoan lạc.

Tất Thịnh ôm Thạch Du đi vào sàn nhảy, hai người theo âm nhạc nhảy múa, Tất Thịnh mặc tây trang phẳng phiu, ở giữa một đám đại ca tầm thường, trông anh thật nổi trội.

Ở trong tiếng âm nhạc lãng mạn, được anh ôm vào trong ngực, nghe thấy được hơi thở nam tính trên người anh, Thạch Du dường như được đặt mình trong mộng đẹp; dưới sự hướng dẫn không ngừng xoay tròn của anh, cho đến khi không cách nào hô hấp, cả người lâng lâng.

Anh đột nhiên lộ ra nụ cười kỳ quái mà mừng rỡ, “Cô vừa mới biểu hiện thật giỏi.”

“Có thật không? Là một đoạn kia?” Bất thành linh được tán thưởng làm Thạch Du cảm thấy có chút khó hiểu.

Tất Thịnh không nói ra, chỉ là hé miệng khẽ mỉm cười.

Anh cẩn thận chú ý đôi mắt tỏa sáng của cô ấy, có lúc lóe lên ánh sáng bùng binh, có lúc bởi vì tức giận mà trở nên thâm trầm, nhưng lại tràn đầy trí khôn, tại vì sao mà dưới mọi tình huống đều không thể che giấu phần sáng rõ này.

Thạch Du cảm thấy bị nhìn chăm chú rất không được tự nhiên, “Này, Anh đang xem cái gì?”

“Không có gì.” Tất Thịnh nhẹ giọng cười một tiếng.

“Không lừa tôi?” Thạch Du nhấn chặt lồng mày nhìn anh, không tin trả lời.

“Thật, không lừa cô.” Ánh mắt ý vị sâu xa dò xét hướng Thạch Du, rồi anh lại cất tiếng cười thoải mái.

“Còn cười, nếu là tôi thật sự đã xấu hổ rồi, tin tưởng anh thì mặt trời đã không có ánh sáng!” Thạch Du tức, nhìn anh chăm chăm.

“Chớ đa nghi, tôi chỉ là cười, ở những chỗ ngồi mỗi một vị đều là các cứ bá chủ một phương, nhưng là ánh mắt bọn hắn bây giờ tất cả đều bị cô cướp đi, đúng là anh hùng không qua ải mỹ nhân!” Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tất Thịnh hài hước nói.

“Oh, nói như vậy, bọn họ là anh hùng khó qua ải mỹ nhân quan, vậy còn anh? Anh có phải anh hùng hay không? Qua được ải mỹ nhân sao?” Thạch Du châm chọc thăm dò.

Tất Thịnh không muốn đầu lại cái nhanh mồm nhanh miệng của cô, nụ cười trong nháy mắt dừng ở trên mặt, hai mắt nhìn cô chăm chăm, “Cẩn thận cái miệng nhỏ nhắn của cô.”

“Hừ! Nói không lại tôi, lại đi dùng chiêu này.” Thạch Du cảm giận rên một tiếng.

Lúc này, Kha Tái Tư ôm Tang Nhã đi tới bên cạnh bọn họ, “Xin chào! Thạch tiểu thư, cô giống như đang tức giận, thế nào, Tất đại ca của chúng tôi chọc giận cô à?”

“Cũng không sao, anh ấy luôn thích trêu chọc tôi.” Thạch Du cố ý lớn tiếng nói.

“Tất đại ca chọc cô như thế nào chứ?” Kha Tái Tư vẻ mặt nghi ngờ, truy tìm bằng chứng để hỏi.

Trong lòng Tất Thịnh thoáng chốc bị chấn động, cúi đầu trừng mắt nhìn Thạch Du, cảm tay cô cũng không khỏi tự chủ nắm chặt.

Thạch Du cũng nhìn chăm chăm lại Tất Thịnh, rồi lập tức nghiêng đầu nhìn Kha Tái Tư, “Tôi nói muốn đi ra ngoài đi dạo một vòng, thế nhưng anh ấy lại kiên trì nói tôi còn chưa khỏe lại, anh nói tôi làm sao có thể không tức giận?”

“Oh, chuyện nhỏ này lại làm cô tức giận sao, nếu như cô muốn đi ra ngoài dạo một vòng, có thể mời Tang Nhã đi cùng! Nếu không tôi cũng vui lòng theo.” Kha Tái Tư ánh mắt gian tà nhìn thoáng qua Thạch Du không có ý tốt.

“Không cần! Nếu thực sự Thạch Du muốn đi tham quan cảnh đêm của Las Vegas, tôi đương nhiên sẽ đi cùng cô ấy.” trong giọng nói Tất Thịnh kiên quyết, tràn đầy ý muốn bảo hộ mãnh liệt.

“Lời này là anh nói, không thể đổi ý đâu đó.” Thạch Du nắm được lời hứa của anh, mừng vui tột đỉnh nói.

“Dạ, em yêu, anh sẽ không đổi ý.” Tất Thịnh bất đắc dĩ lộ ra vẻ mặt cười khổ, gật mạnh đầu.

Một khúc xong, Tất Thịnh ôm Thạch Du trở lại chỗ ngồi, cũng không quên hôn nhẹ lên khuôn mặt cô.

Ban nhạc lại vang lên lần nữa.

Kha Tái Tư ôm Tang Nhã đi tới trước mặt bọn họ, “Tất đại ca, không biết tôi có thể mời Thạch tiểu thư nhảy một điệu?”

Về mặt Thạch Du đột nhiên khẩn trương nhìn Tất Thịnh, đầy mắt như cầu khẩn nói cô không muốn.

Tất Thịnh vì ngại ánh mắt của các đại ca đều tập trung ở trên người anh, anh đành phải tỏ ra hào phóng: “Dĩ nhiên có thể, Thạch Du, em hãy theo Kha đại ca nhảy một điệu đi!”

Thạch Du không dám tin tròn hai mắt nhìn Tất Thịnh, chẳng lẽ đây chính là vai trò của người yêu đại ca xã hội đen?

Tất Thịnh thừa dịp nghiêng người hôn lên má của cô hết sức nhẹ giọng nói ra: “Nhảy xong tôi lập tức dẫn cô đi thưởng thức cảnh đêm ở Las Vegas, còn có - cẩn thận.”

Thạch Du cuối cùng cũng hiểu anh là bất đắc dĩ, và cũng quan tâm đến cô, giận hờn lúc đầu trong nháy mắt trở thành mây khói, khóe miệng cô khẽ nhếch lên, lộ ra ý cười nhân hậu, “Nhớ đi cùng tôi xem cảnh đêm đó!” Nói xong, cũng đem đôi môi lại gần gương mặt của anh, “Tôi sẽ cẩn thận.”

Tất Thịnh mỉm cười nâng cánh tay của cô, “Đi đi.”

“Tôi tin tưởng nhất định anh và Tang Nhã cũng có rất nhiều lời phải nói.” Kha Tái Tư cứng rắn đem Tang Nhã đẩy tới trước mặt Tất Thịnh.

Chỉ thấy mặt Tang Nhã kinh ngạc lại không biết làm sao.

“Không sao, tôi sẽ nói chuyện với Tang Nhã.” Tất Thịnh gắng gượng đồng ý.

Kha Tái Tư hưng phấn nâng tay Thạch Du đi vào sàn nhảy, “Chúng tôi nhìn ra được, Tất đại ca rất đau lòng.”

Đôi tay mập mạp của hắn tiện thể ôm chặt hông của Thạch Du.

“Anh ấy rất thương tôi.” Thạch Du quay đầu, tránh không phải nhìn khuôn mặt ghê tởm của hắn.

“Cô lo lắng cho Tất đại ca?” Kha Tái Tư đột nhiên nói ra những lời này.

Thạch Du kinh ngạc quay đầu nhìn Kha Tái Tư, “Tại sao tôi lại phải lo cho Tất Thịnh?”

“Bởi vì ánh mắt cô vẫn luôn nhìn chăm chú vào Tất đại ca và Tang Nhã.” Kha Tái Tư nói.

Thạch Du thật muốn cười lớn một tiếng, hẳn cho là mình lo lắng cho Tất Thịnh? Chẳng qua là cô chỉ không muốn nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của hắn thôi mà!

“Trước kia Tang Nhã từng là người yêu của Tất đại ca.” Kha Tái Tư làm như không cẩn thận vô tình nói ra.

Đối với Thạch Du chuyện này thật là bất ngờ. “Tôi không biết về chuyện này?”

Trong lòng Thạch Du không khỏi nghi ngờ, nếu Tang Nhã từng là người yêu của Tất Thịnh, vậy tại sao bây giờ Tang Nhã lại đi theo Kha Tái Tư? Người có gốc đền mấy cũng phải biết, Kha Tái Tư và Tất Thịnh ai tốt hơn ai chứ.

“Vậy tại sao bây giờ Tang Nhã lại ở bên cạnh anh?”

“Nói ra cô có lẽ sẽ không tin, đó là Tang Nhã đã chọn tôi và tự động rời khỏi Tất đại ca.” Trên mặt Kha Tái Tư hả hê cười gian.

“Thật là như vậy?” Thạch Du hoài nghi nhìn Kha Tái Tư.

“Lúc đầu Tang Nhã khóc lóc kể về tôi là Tất đại ca không quan tâm đến cô ấy chút nào, lại hay lạnh lùng hà khắc không có chút nào dịu dàng, cho nên cô ấy cảm thấy đi theo tôi tốt hơn là ở bên cạnh Tất đại ca.” Kha Tái Tư càng nói càng đắc ý.

“Oh, tôi lại không hề cảm thấy Tất Thịnh lạnh lùng hà khắc.” Thạch Du nhẹ giọng chất vấn.

“Có lẽ anh ấy chỉ dịu dàng đối với cô! Thật ra tôi rất ghen tỵ Tất đại ca, anh ấy có cô làm bạn, hay cô có thể xem xét tới tôi hay không!” Kha Tái Tư cuối cùng cũng nói ra mục đích của hắn.

“Anh?” Thạch Du khiếp sợ nhìn hắn.

“Đúng vậy. Cô cũng biết, bắt đầu từ ngày mai, sông bạc của tôi sẽ mở cửa khi đó có rất rất nhiều tiền, cho nên chỉ cần cô đồng ý đi theo tôi...tôi có thể bảo đảm tuyệt đối cho cô sung sướng cả đời.” Ánh mắt tham lam của Kha Tái Tư nhìn cô đầy tà ác và dâm dục.

Thạch Du cười lạnh, trừng mắt nhìn Kha Tái Tư, “Kha đại ca, tôi không giống như Tang Nhã, cô ấy muốn ở bên cạnh người có cả gia tài khổng lồ như Kha đại ca đây còn tôi chỉ tin tưởng vào người có 20 chiếc xe tiền thôi.”

“Cô...” Kha Tái Tư tức giận nhìn Thạch Du, nhưng trong chớp lát lại dịu dàng nhìn cô, “Cô không cần cự tuyệt tôi nhanh như vậy chứ, hãy suy nghĩ một chút!” Bàn tay của Kha Tái Tư bỗng nhẹ nhàng xoa lưng trần của cô.

Trong phút chốc cả người Thạch Du cứng đờ, đôi mắt tròn tròn nhìn Kha Tái Tư chăm chăm, tức giận đập mạnh vào chân hắn.

Ngay sau đó một tiếng kêu thảm thiết thê lương từ Kha Tái Tư phát ra, hắn nhanh chóng buông Thạch Du ở trong tay ra, ôm chặt lấy chân không ngừng kêu đau.

“Ai nha, thật xin lỗi, tôi thật vô ý, không may dẫm lên chân của anh, anh không sao chứ?” Thạch Du giả bộ áy náy, hỏi Kha Tái Tư.

“Cô...” Kha Tái Tư biết rõ là cô cố ý, lại không thể làm gì cô cả, chỉ có cắn răng nhịn đau.

Tất Thịnh và Tang Nhã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Kha Tái Tư, nhanh chóng chạy vào sán nhảy.

Tất Thịnh nhìn về phía Thạch Du hỏi “Chuyện gì xảy ra?”

Tang Nhã ngồi xổm xuống nhìn Kha Tái Tư, “Anh làm sao vậy?”

“Cô...” Trong lòng Kha Tái Tư chứa bao nhiêu lừa đều muốn bùng cháy.

Thạch Du kinh hoàng vội vàng đi đến trước mặt Tất Thịnh, mặt vô tội, “Em không phải cố ý, anh cũng biết em nhảy không được tốt mà, nên em mới không cẩn thận dẫm lên chân của Kha đại ca.”

Nghe Thạch Du nói vậy, về mặt Tất Thịnh áy náy đi tới trước mặt Kha Tái Tư. “Kha đại ca, tôi nghĩ Thạch Du không phải cố ý, cô ấy chỉ không cẩn thận dẫm phải chân của anh, anh nhất thiết phải bỏ qua như vậy sao?” Trong giọng nói của anh không có một tia áy náy mà đậm chất châm chọc.

“Anh...” Kha Tái Tư không biết phải phản bác như thế nào.

Tang Nhã không ngừng đỡ Kha Tái Tư dậy, “Đi thôi!” Không hề nói một câu hỏi thăm.

Kha Tái Tư tức giận vung tay lên, hất tay Tang Nhã ra nhìn cô như muốn “ăn tươi nuốt sống”, “Tự tôi sẽ đi!”

Ban đầu Tang Nhã khiếp sợ, rồi sau đó lại là sắc mặt chán nản. Cô nhìn Thạch Du nói: “Cô đừng để ở trong lòng, anh ấy không có chuyện gì đâu.”

“Tôi thật rất xin lỗi, chắc Kha đại ca đau lắm.” Thạch Du vờ như áy náy.

Tang Nhã nhìn trộm Tất Thịnh một cái, rồi theo Kha Tái Tư rời đi.

Tất Thịnh đi tới bên người Thạch Du khoác tay lên vai của cô, khinh miệt hừ lạnh: “Thật là chuyện bé xé ra to, một người đàn ông kiêu vũ chỉ bị đá một cái mà đã kêu ca.”

Thạch Du dựa vào trong ngực anh, làm như không có chuyện gì xảy ra ní non: “Nhưng nếu là cố ý, vậy đó lại là chuyện khác rồi.”

Tất Thịnh kinh ngạc cúi đầu nhìn cô, “Cô nói là... Cô là cố ý?”

Thạch Du làm gật đầu một cái.

Tất Thịnh lại không nhịn được hé miệng cười trộm, “Vậy chính xác là chuyện khác rồi, có thể cho hấn bị đau!”

Thạch Du lập tức xoay người nhìn thẳng vào anh, “Anh vừa mới nói sẽ cùng tôi đi thưởng thức cảnh đêm, lời nói này vẫn thực hiện?”

“Dĩ nhiên là như vậy.” Tất Thịnh tươi cười rạng rỡ mà ôm Thạch Du. Cô giúp anh cho lão hồ ly ăn một chút đau khổ, mỗi điểm này thôi cũng đủ là một công lao lớn, đáng để anh cùng với cô đi thưởng thức cảnh đêm ở Las Vegas rồi.

Tất Thịnh kéo Thạch Du đến chỗ ngồi của các vị đại ca chào tạm biệt, hai người hôn hờ đi ra khỏi sòng bạc của Kha Tái Tư, nhanh chóng cùng nhau hòa vào cảnh đêm tuyệt đẹp của Las Vegas.

Hắc Báo không chịu được những cô gái hấp dẫn ở bên ngoài, quyết định để cho Tất Thịnh và Thạch Du đi một mình để đi thử một chút vận may cho mình, Tất Thịnh cũng gật đầu đồng ý.

Màn đêm buông xuống, đèn nê ông càng không ngừng bật lên, ban đêm tại Las Vegas đèn đuốc sáng choang, giống như hội Gia Niên Hoa cực kỳ náo nhiệt ở Brazil.

Tất Thịnh như hướng dẫn viên du lịch riên của Thạch Du, trên mặt cô đầy tò mò, thưởng thức mỗi một khách sạn nhà hàng khác nhau.

“Kim Điện” khung cảnh thác nước phun trong nháy mắt đã biến thành thác lửa đang phun trào, ngọn lửa hùng hực làm nóng chảy nham thạch, ánh theo khuôn mặt ngạc nhiên của Thạch Du.

Ngay bên cạnh là “Đảo vàng bạc” Hải Tặc và quan binh Anh quốc biểu diễn tranh đấu như thật, cũng làm Thạch Du phát thán phục; nơi cho xem miễn phí các khung cảnh là “Ma thuật cung” nơi đó lại càng làm cho cô mở rộng tầm mắt, nhìn những bọt nước phun ra thật là kì lạ.

“Tôi dẫn cô đi đến một nơi rất tuyệt, đó là nơi có thể nhìn thấy toàn cảnh của Las Vegas.”

Tất Thịnh lơ đãng cầm lấy tay của cô, trong lòng hết sức vui vẻ.

Thạch Du nhanh chóng đi theo anh.

Tất Thịnh dẫn cô đến tòa nhà có tên là “Sứ trác Thác Tư Phil tháp”.

“Đi! Chính là chỗ này.” Anh hết sức phấn khởi dắt cô đi vào thang máy.

Một lúc sau, Tất Thịnh dắt Thạch Du đi đến nơi cao nhất của tòa nhà.

Thạch Du không nghĩ gì nhiều vui mừng đi đến hành lang bên cạnh cúi đầu nhìn xuống, rồi ngay sau đó sắc mặt nhanh chóng trắng bệch, sợ hãi lui về phía sau một bước, “Trời ạ! Nơi này cao bao nhiêu? Dọa chết người.”

Tất Thịnh đứng ở phía sau mặt mỉm cười nhìn cô, “Tòa nhà này cao 1149 thước, tương đương với một nhà tầng tám tầng, là nơi cao nhất ở miền tây thuộc Tây Bi.”

“Oa! Khó trách tôi nhìn xuống cảm thấy đầu váng mắt hoa.” Thạch Du vỗ ngực, tự trấn an lòng hoảng sợ.

“Cô xem! Từ nơi này nhìn sang, toàn cảnh Las Vegas sẽ được thu hết vào trong đáy mắt.” Tất Thịnh nhìn ra xa trước mắt đó là những dải màu thuộc về cảnh đêm.

Thạch Du phóng theo tầm mắt nhìn hướng ra xa, cảm nhận lúc này Las Vegas thật giống như một viên kim cương, đang chiếu sáng lấp lánh.

“Thật là đẹp!” khóe miệng Thạch Du nở nụ cười rạng rỡ.

“Thạch Du, cô bây giờ có thể nói cho tôi biết, tại sao cô lại cố ý đập lão hồ ly một cái?” Ánh mắt của anh vẫn dừng lại ở cảnh đêm xinh đẹp trước mắt.

Thạch Du nghiêng đầu nhìn về anh, thì ra là trong lòng anh còn băn khoăn chuyện này.”Bởi vì hắn nói một số lời tôi không thích nghe, còn nữa cái tau mập của hắn cứ luôn xoa lưng tôi.”

Tất Thịnh nghe vậy cười nhạt, “Xem ra lúc này lão hồ ly kia chắc là rất đau rồi.”

“Tất Thịnh, tôi muốn hỏi anh một chuyện, có thể không?” Thạch Du chần chừ lo lắng hỏi thăm.

“Cô có phải muốn hỏi mối quan hệ giữa tôi và Tang Nhã, và tại sao tôi ghét Kha Tái Tư phải không?” Tất Thịnh một câu đã nói hết những nghi ngờ trong lòng Thạch Du.

“Ừ, chẳng qua tôi cũng biết đây là chuyện riêng của anh, tôi không có quyền được hỏi, cho nên anh có muốn nói hay không nói ra cũng không việc gì.” Thạch Du cũng không miễn cưỡng anh.

Đột nhiên một cơn gió lạnh thổi qua, thổi đúng vào Thạch Du, làm cho cô không ngừng run run, cô đưa đôi tay ra ôm chặt lấy mình, cố gắng làm giảm đi một chút lạnh lẽo.

Tất Thịnh thấy thế, lập tức cởi áo tây trang xuống khoác choàng trên vai Thạch Du, “Thời tiết chuyển lạnh.”

Thạch Du hướng anh cảm kích mỉm cười, “Cảm ơn anh.”

Tất Thịnh lấy cười một tiếng, sau đó quay lại trọng tâm nói: “Thật ra thì tôi và lão hồ ly ở trong cuộc chiến này không phải chỉ tại vì Tang Nhã, thực chất việc này là do tích lũy qua một thời gian dài mà thành, về chuyện Tang Nhã...” Anh không nhịn được hít một hơi thật sâu, “Tôi thừa nhận tôi đã từng say đắm cô ta, cho nên đối với việc cô ta phản bội tôi làm tôi rất tức giận.”

“Thì ra những điều Kha Tái Tư nói đều là thật, Tang Nhã đã từng là người phụ nữ của anh...” Thạch Du lơ đãng nói.

“Lão hồ ly nói chuyện này cho cô?” Tất Thịnh đầu tiên là ngần ra, sau đó cười trừ, “Tôi bây giờ đã không còn để ý đến lựa chọn của Tang Nhã, cũng có thể tôi không bằng lão hồ ly.”

“Tại sao anh có cảm giác như thế?” Thạch Du nghi ngờ nhìn Tất Thịnh.

Tất Thịnh tự giễu cười cười, “Cho tới hôm nay tôi mới chính thức tỉnh táo, Tang Nhã không phải là kiểu phụ nữ mà tôi thích.”

Thạch Du vô cùng kinh ngạc khi anh nói như vậy, cô chăm chú nhìn Tất Thịnh nói: “Tôi còn đang suy nghĩ, nếu như anh thật sự thích Tang Nhã, tôi có thể giúp anh-”

Cô còn chưa kịp nói hết, Tất Thịnh đã dùng ngón tay đè môi cô lại, dùng ánh mắt khóa chặt cô, “Dù có chuyện gì đi nữa cũng không được làm như vậy, được không?”

“Tại sao?” Thạch Du đẩy ngón tay anh ra.

“Cô ta đã không còn là gì trong lòng của tôi nên cô không cần phải làm như vậy!” Lý do của anh thật đơn giản, giọng nói kiên quyết.

“Tôi có thể hỏi một câu nữa hay không?” Thạch Du lại nói.

“Nói.” Câu trả lời của anh đơn giản, tóm tắt.

“Ban đầu mục đích anh chịu bỏ ra số tiền lớn như vậy thuê tôi đóng giả người yêu là...” Thạch Du cẩn thận từng li từng tí.

Trong phút chốc, cả cơ thể Tất Thịnh mơ hồ tỏa ra hơi thở quý dị, anh khẽ cười một tiếng, nhưng là trong nụ cười đó làm người ta sợ không dám đùa giỡn.

Anh kéo nhẹ cà vạt, ung dung, nhẹ nhàng nói.”Thật ra thì mục đích ban đầu của tôi chỉ là muốn cho Tang Nhã biết, mất đi cô ta đối với tôi không là gì cả, cũng tiện thể nói cho lão hồ ly kia, Tang Nhã không phải là người phụ nữ giỏi nhất của tôi.”

“Thì ra là loại trả thù tâm tình.” Thạch Du rút cuộc hiểu rõ chân tướng của sự việc.

“Nhưng là bây giờ tất cả đã không còn là vấn đề quan trọng.” Tất Thịnh nặng nề thở dài.

“Nói như vậy, anh là muốn dừng hiệp ước lại?” Thạch Du lo lắng nhìn anh, trong lòng đột nhiên sinh một cỗ không muốn dừng lại, không phải là tiền, mà là không bỏ được anh.

“Không, tôi muốn cô tiếp tục diễn vai diễn người yêu này, chỉ là bây giờ công việc của cô sẽ phức tạp hơn.” Tất Thịnh vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Công việc của tôi sẽ phức tạp hơn? Như vậy là sao?” Lời nói của anh làm lòng Thạch Du không hiểu.

Tất Thịnh cười đưa mắt nhìn cô, “Bởi vì tiếp đó, cô không phải chỉ là đối phó với âm mưu của lão hồ ly, cô còn phải đối phó với trăm phương ngàn kế chèn ép của Tang Nhã, tôi nghĩ việc này sẽ gây ra một áp lực rất lớn cho cô.”

Thạch Du không tin nhìn anh, “Làm sao anh có thể khẳng định như vậy, hai người đó muốn làm việc gì tiếp theo?”

Tất Thịnh quý quyết cười cười, “Có tin hay không là tùy cô.” Anh nhanh chóng lại trở lại bộ mặt nghiêm nghị nói: “Cô sẽ giống như Tang Nhã, không chịu được những lời nói của Kha Tái Tư mà rồi tôi đi sao?”

Thạch Du nghi ngờ nhìn Tất Thịnh, anh giống như vô cùng lo lắng cô sẽ vứt bỏ anh, để đến bên cạnh Kha Tái Tư, tại sao anh lại lo lắng và băn khoăn việc này?

Tạm thời Thạch Du không muốn nghĩ gì nhiều, nhưng cô rất tin mình tuyệt đối sẽ không có khả năng vứt bỏ anh mà lựa chọn Kha Tái Tư; cho dù là hợp tác hay là đã kết thúc hợp tác.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không như thế.” Thạch Du kiên quyết trả lời.

“Nhưng khi chúng ta kết thúc hợp tác, cô sẽ trở lại công ty làm việc, đến lúc đó Kha Tái Tư đưa ra điều kiện, đối với cô mà nói nhất định tương đối hấp dẫn.” Tất Thịnh nói lời này thì cố ý tránh ánh mắt của cô, quay đầu nhìn về phương xa.

Thạch Du nhìn về mặt Tất Thịnh, đáy mắt thâm thúy có ý lạnh, mặc dù ánh mắt anh nhìn vào khoảng không kia, nhưng cô tin tưởng rằng anh rất muốn nghe câu khẳng định của cô.

Cô đi tới bên cạnh anh, dùng sức buộc anh nhìn cô, âm thanh đề cao lên rất nhiều: “Muốn biết câu trả lời của tôi, xin mời nhìn tôi!”

Tất Thịnh bị hành động bất thành tâm của cô dọa, thiếu chút nữa không đứng vững, về mặt kinh ngạc nhìn cô, “Nói đi, tôi đang lắng nghe.”

Thạch Du thờ phỉ phò dùng ngón tay chạm lồng ngực của anh, “Tôi khinh thường loại người như hấn, nói cách khác tôi tuyệt đối sẽ không tiếp nhận công việc mà hấn caand cho dù có điều kiện tốt như thế nào đi chăng nữa! Thạch Du tôi dù có nghèo, cũng không ngu dốt như vậy!” Sau khi nói xong, cô hừm một tiếng, đôi tay khoanh lại ở trước ngực, lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Tất Thịnh không thể nhịn được cười ha ha, kim lòng không được giang hai cánh tay ôm chặt lấy cô, “Cô nói là thật, không phải là cố ý nói cho tôi nghe sao?”

“Anh...” Bị giữ chặt, Thạch Du chỉ có thể giãy giụa quay đầu trừng anh ta.

Tất Thịnh biết mình lại chọc giận cô, vội vàng tựa đầu lên người cô, “Tôi chỉ trêu chọc cô, đừng nóng giận!”

Âm thanh anh dịu dàng giống như gió xuân êm ái thổi vào đáy lòng Thạch Du.

Rốt cuộc Thạch Du không còn tức giận, tự nhiên dựa vào vòm ngực rộng rãi cường tráng của anh, thưởng thức cảnh đêm tại Las Vegas, trong lòng thầm mong muốn giờ khắc này vĩnh viễn đừng qua đi.

Trời ạ! Cô lại có khát vọng cháy bỏng như vậy với lồng ngực ấm áp an toàn này...

Bạn đang đọc truyện *Giả Làm Người Tình Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tất Thịnh dặt tay Thạch Du, hai người vui vẻ trở lại khách sạn.

Vào trong phòng, Thạch Du lập tức đá giày cao gót trên chân xuống, giọng điệu thoải mái khê thờ dài, “Thật thoải mái, đây chính là lần đầu tiên tôi đi giày cao gót lâu như thế, thật không biết trước kia phụ nữ phải bọc chân làm mà sao sống được.”

Tất Thịnh nghe cô lơ đãng thốt lên lời oán trách mà cười ra tiếng thật to, “Nghe nói lúc đó phụ nữ chân càng nhỏ thì càng đẹp!”

“Haaa...! Tôi tình nguyện là một người phụ nữ chân to, cũng không muốn suốt ngày phải bó chân; nếu như anh cưới một người phụ nữ bó chân, anh sẽ nguyện ý giúp cô tẩm chân sao?” Thạch Du đột nhiên hỏi.

Tất Thịnh đối với vấn đề cổ quái của cô, không khỏi cười một tiếng, “Thật không biết đầu cô chứa những thứ gì, lấy ở đâu ra mà nhiều vấn đề kỳ quái như vậy.”

Đối với lời bình của anh Thạch Du lơ đãng, ở trong phong khách nhanh nhẹ nhảy múa.

Tất Thịnh bình tĩnh đứng ở một bên thưởng thức kỹ thuật nhảy tuyệt đẹp của Thạch Du, nhìn cô kiễng chân lên không ngừng xoay tròn, trong phút chốc làm anh say đắm, trầm luân trong đó.

Đột nhiên, cô ngừng lại, nghiêm nghị nhìn Tất Thịnh, “Ngày mai sòng bạc của Kha Tái Tư khai mạc à?”

“Đúng vậy.” Tất Thịnh chậm rãi đi vào phòng khách, về mặt vui vẻ ngồi ở trên ghế sa lon.

“Vậy ngày mai chúng ta cũng phải đi sao?” Thạch Du đi tới bên cạnh anh, tự nhiên ngồi bên cạnh anh.

“Không sai! Ngày mai cô có thể yên tâm đi chơi.” Tất Thịnh về mặt thái độ (tự nhiên, thư thái) cởi ra hai cúc trên cửa áo sơ mi.

“Nhưng tôi chơi không giỏi lắm, ngộ nhờ thua thì sao?” bộ mặt Thạch Du nghiêm túc hỏi.

“Chơi không tốt? Vậy cô cũng phải tỏ ra là mình biết một chút?” Tất Thịnh mặt mỉm cười nhìn cô.

“Tỏ ra á! Nếu như mà tôi thua thì ai trả tiền? Anh hay là tôi?” Thạch Du dí dỏm nâng miệng nhỏ nhắn hỏi.

“Cô cứ nói đi? Là cô hay là tôi?” Tất Thịnh hỏi ngược lại cô.

“Đương nhiên là anh đấy! Nếu không tôi sợ sẽ đem tất cả gia sản của mình mất.” Thạch Du nháy mắt với anh buống bình cười một tiếng.

“Vậy nếu như cô thắng?” Tất Thịnh cười một tiếng, hỏi ngược lại.

“Tiền thắng là của tôi!” Cô nhanh chóng trả lời.

“Xem ra cô rất giỏi tính toán.” Tất Thịnh buột miệng cười.

“Đó là đương nhiên!” Thạch Du cúi đầu cười duyên, dùng chân chỉ trên mặt đất vẽ vòng tròn.

Tất Thịnh không nhịn được cười ha ha, đột nhiên hăng hái, “Không bằng như thế này, chúng ta hãy đánh cược một cuộc trước, nếu như mà tôi thua, ngày mai nếu cô chơi thua liền do tôi trả, thắng thì cho cô ; nhưng ngộ nhờ cô thua...”

“Tiền đánh cược lớn như vậy, tôi không chơi nổi!” Thạch Du không đợi anh nói xong đã vội vàng cự tuyệt.

“Tôi còn chưa nói hết, nhìn cô chưa gì đã khần trương. Nếu như cô thua, thì hãy cởi một thứ quần hay áo ở trên người, chủ ý này như thế nào?”

Tất Thịnh cố ý dùng ánh mắt nhìn trộm cô.

Thạch Du suy tư một chút, “Theo anh nói, anh sẽ đồng ý nếu tôi thua thì do anh trả tiền, thắng thì tôi được hưởng rồi hả?”

“Ừ.” Tất Thịnh hớn hờ gật đầu cam kết.

Thạch Du nghĩ ngợi một lát, mặc kệ thắng hay thua dù sao cô đều là kiếm được tiền, vì vậy hào sảng (hào hứng sảng khoái) mở miệng đồng ý, rồi sau đó lại để ý có chuyện không ổn; cô cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, lập tức ngẩng đầu lên không chịu nói: “Không được! Trên người tôi một bộ quần áo, ngộ nhờ tôi thua thì anh sẽ được tiện nghi à!”

Tất Thịnh nhăn mày lại xem kỹ cô, “Cô nói cũng đúng, tốt! Cho phép cô bây giờ đi thay quần áo.”

Thạch Du vừa nghe, không che giấu được cảm giác hưng phấn, “Tốt!”

Cô nhanh chóng chạy một mạch vào phòng, vội vàng cởi bộ lễ phục trên người ra, tiếp mặc thêm chiếc áo T shirt vào người, sau đó lại nhanh chóng chạy về phòng khách, “Được rồi, bây giờ có thể đánh cược.”

Tất Thịnh nhìn trên người cô tròn lên một vòng, không nhịn được cười to, “Cô rút cuộc mặc thêm bao nhiêu vậy?”

Thạch Du đứng tại chỗ nhấc vạt áo T shirt lên đếm, ngay sau đó nhấc năm ngón tay lên, “Không nhiều lắm, năm cái.”

“Trời ạ! Vậy tôi cần phải tốn khá nhiều tinh thần, thì mới có thể cởi năm cái áo T shirt của cô xuống rồi.” Tất Thịnh khoa trương vỗ cái trán.

“Đây là chính anh đồng ý cho tôi đi thay quần áo, anh cũng không quy định là được mặc bao nhiêu, tôi còn định mặc thêm vài thứ nữa đấy chứ” Thạch Du cười hả hê, mặt nắm chắc phần thắng.

“Không sao, tôi nhất định có thể thắng liền năm ván, cho nên dù sao cô cũng phải cởi hết.” Tất Thịnh rất có tự tin, vì vậy cuồng ngạo hùng hồn nói rõ.

“Anh lợi hại như vậy thật sao?” Thạch Du kinh ngạc nhìn anh.

“Thử rồi cô sẽ biết, hơn nữa bây giờ cô cũng không thể đổi ý được nữa rồi.” Tất Thịnh quý quyết cười nói.

“Vậy tôi chẳng phải là tính toán sai rồi.” Thạch Du thờ dãi.

“Cô đã vội vàng rồi.” Tất Thịnh lộ ra nụ cười, lắc đầu nói.

“Được rồi! Đã như vậy, tôi cũng vậy không thể làm gì khác hơn là nghe theo số trời.” Thạch Du bất đắc dĩ lộ ra nét mặt khổ sở không chịu nổi.

“Cô đã đồng ý,! Chúng ta đến phòng chơi.” Tất Thịnh lập tức kéo Thạch Du đi vào phòng trong.

“Này! Tại sao không chơi ở phòng khách?” Thạch Du không nhịn được kinh ngạc hỏi.

Tất Thịnh dừng bước lại, dùng ánh mắt quý quyết liếc nhìn Thạch Du, “Chẳng lẽ cô lại cho Hắc Báo xem?”

“Oh, anh nói cũng đúng, tôi thật đúng là quên mất anh ta, ngộ nhờ chơi đến một nửa anh ta trở lại...” Thạch Du nghĩ ngộ nhờ Hắc Báo đột nhiên trở lại, để cho anh nhìn thấy cô lúc quần áo không đủ che thân thi, không phải là cho anh ta xem miễn phí à, không thể như thế được. (công nhận chị này tham tiền)

“Anh nói đúng, hay là đến phòng ăn chơi.” Cuối cùng Thạch Du đành phải đồng ý lời nói của Tất Thịnh.

Tất Thịnh đi tới trước bàn kéo ngăn kéo ra, lấy ra một bộ bài, “Đến đây đi! Cô sẽ chơi trò gì?”

Thạch Du đột nhiên dè tay anh lại, “Tôi bây giờ mới nghĩ, chỉ có tôi cời quần áo, vẫn có chút thiệt thòi.”

“Vậy cô muốn đánh cuộc thêm cái gì nữa?” Trên mặt Tất Thịnh nở nụ cười, nhún vai hỏi.

“Không bằng như vậy, để cho công bằng, nếu anh thua anh cũng phải cời.” Thạch Du cổ quái, ánh mắt dí dỏm nhìn trên người của anh vòng vo.

Tất Thịnh không nhịn được cười to, “Tốt! Theo ý cô.”

“Được, vậy chúng ta chơi thôi.” Thạch Du thẳng thắn la hét.

Tất Thịnh cho là trong vòng mười phút mình sẽ giải quyết xong tất cả áo T shirt trên người Thạch Du, vậy mà...

Trên mặt Tất Thịnh mỉm cười hả hê vì Thạch Du đã thua, 5 ván cô đã cời ra 4 cái áo T shirt và thêm một cái quần dài nhưng sau đó vận may không còn mỉm cười với anh nữa, anh bị thua hai ván liền, đành phải cời ra chiếc áo sơ mi và một chiếc quần.

Tất Thịnh nhất thời ngẩn ra. Mặc dù tài nghệ của anh không thể sánh với thần bài, nhưng ở trên sòng bạc từ trước đến giờ mọi việc đều luôn thuận lợi, vậy mà hôm nay anh lại bị thua trên tay một người phụ nữ?

Thạch Du cười như hoa nở nhìn hấn, “Oh! Không biết ai sẽ bị cời hết?” Cô cố ý châm chọc lời nói lúc trước của anh.

“Điều này làm sao có thể?” Tất Thịnh lấy tay chống đầu, hai hàng lông mày nhíu chặt thật không thể tin được.

“Đánh bạc mà! Đương nhiên là có lúc thua lúc thắng, có cái gì mà không thể.” Thạch Du dí dỏm cười một tiếng.

Đúng lúc bọn họ chơi ván quyết định thì trong phòng lại vang lên một tiếng chuông chói tai.

“Ai! Thật mất hứng, là ai vậy?” Thạch Du thả bài trong tay ra hỏi.

“Mặc kệ đó là ai, người mở cửa nhất định là cô, không phải là tôi.” Tất Thịnh buông thả hai tay, thấy trên người chỉ còn chiếc quần lót, không khỏi khổ sở mỉm cười. (anh mạnh miệng quá ý mà)

“Nói cũng phải, dù sao cũng không thể để anh mặc mỗi một chiếc quần lót đi ra mở cửa được!” Thạch Du tán thành lời nói của anh, dịu dàng mỉm cười, từ trên mặt đất nhặt lên một chiếc quần dài, mặc vào, “Sao! Lại là quần của anh.”

“Ai nha! Xem cái gì nữa, hãy đi xem là ai trước đi!” Tất Thịnh thúc giục cô.

Không thể làm gì khác Thạch Du đành hai tay cầm chặt lưng quần kéo lên, chiếc quần quá dài làm cô đi lại thật khó chịu, trong miệng luôn lầu bầu lầm bầm oán trách: “Không biết anh ta ăn gì mà cao quá vậy!”

Tất Thịnh không nhịn được mớ hồ cười trộm, nhìn cô mặc quần dài của anh dáng vẻ luống cuống tay chân, thật giống y như vai hề trong đoàn xiếc thú, cũng coi như anh báo được mối thù.

Nhưng mà anh thật sự không hiểu, anh sao lại có thể thua cô hai ván đây? Chẳng lẽ chỉ do cô may mắn thôi sao?

Thạch Du vất vả mới đi được tới cửa chính, cô buông một tay giữ ở lưng quần ra; và mở cửa thì cô nhìn thấy Kha Tái Tư và Tang Nhã đứng ở trước cửa th, cô không khỏi ngạc nhiên, “Là anh, chị! Đã trễ thế này, có chuyện gì không?”

Kha Tái Tư và Tang Nhã ngẩn ra nhìn bộ dạng nhếch nhác của Thạch Du.

“Chúng tôi có một số việc muốn nói chuyện với Tắt lão đại.”

“Anh chị muốn tìm Tắt Thịnh? Có chuyện gì chẳng lẽ không đợi được đến ngày mai hay sao?” Thạch Du cố ý từ chối.

“À, là như thế này, ở bữa ăn tối vừa nãy, lúc đó chúng tôi có đắc tội với Tắt lão đại, Kha Tái Tư tôi muốn nói lời xin lỗi với Tắt lão đại; lúc trước do bận việc khác mặc song bạc, nên không thể có thời gian để xin lỗi anh ấy luôn. Cho nên chúng tôi muốn nhân lúc này tới gặp Tắt lão đại, xin anh tin tưởng thành tâm thành ý của chúng tôi.” Tang Nhã thay Kha Tái Tư nói rõ mục đích tới đây của bọn họ.

“Nói như vậy, anh chị muốn gặp anh ấy ngay bây giờ?” Thạch Du tròn to mắt nhìn bọn họ.

“Hi vọng Tắt lão đại có thể nể mặt chúng tôi.” Rốt cuộc Kha Tái Tư cũng mở miệng nói chuyện.

“Được rồi! Mời anh chị vào.” Thạch Du bắt đầu dẫn đường cho bọn họ đi vào.

Kha Tái Tư nghênh ngang đi vào, Tang Nhã đi sát sau lưng hắn.

“Anh chị mời ngồi và đợi tôi một chút, tôi đi gọi anh ấy.” Thạch Du nói, tiếp tục các hành động khó khăn.

“Các cô vừa mới làm gì? Chúng tôi không phải quấy rầy chứ?” Ánh mắt dâm tà của Kha Tái Tư nhìn chăm chăm vào Thạch Du, cố ý cười giễu cợt.

Thạch Du không chịu để cho hắn khinh bỉ, đứng tại chỗ cho hắn một ánh mắt xem thường, “Chẳng lẽ anh không nhìn ra được sao? Chúng tôi đang ân ái!” Cô cố tình nói to, sau đó lại giả vờ khó khăn đi vào.

Kha Tái Tư và Tang Nhã ngẩn ra tại chỗ, bọn họ không bao giờ ngờ tới Thạch Du lại dám nói thẳng ra là cô và Tắt Thịnh đang ân ái như vậy!

Thạch Du cố gắng hết sức để đi vào phòng trong, còi quần dài của Tắt Thịnh ra khó chịu nói, “Rõ là tôi không đúng lúc.”

“Đã muộn thế này, còn ai đến?” Tắt Thịnh không kịp đợi cô nói rõ, đã mở miệng hỏi trước.

“Còn không phải là lão hồ ly kia và Tang Nhã.” Về mặt Thạch Du tức giận nói.

“Là bọn hắn? Đã trễ thế này, bọn hắn còn có chuyện gì?” Tắt Thịnh vừa nghe là bọn hắn, trong nháy mắt sắc lập tức thay đổi.

“Nói là ở bữa ăn tối làm mất lòng anh, muốn gặp anh để nói xin lỗi!” Thạch Du vẫn không hết tức giận.

“Sao không nói là tôi đã ngủ.” Sắc mặt Tắt Thịnh cực kỳ khó chịu.

“Tôi rất muốn nói ra, nhưng thái độ của bọn họ rất cương quyết, xem ra anh nhất định phải đi ra ngoài nói chuyện với họ, nếu không bọn họ sẽ chẳng đi đâu.” Thạch Du không thể làm gì, bực bội nói.

“Nhưng chúng ta còn lại một ván quyết định thắng thua, bây giờ tôi không muốn gặp bọn họ.” Tắt Thịnh chặt nhú mồm, cười một tiếng, hình như anh rất chờ mong kết quả của ván đấu cuối cùng.

“Được, tôi nghĩ chúng ta sẽ có đủ thời gian.” Giọng Thạch Du mang theo nụ cười tràn đầy quý quyết.

“Là như thế nào thế nào?” Tắt Thịnh không hiểu được lời cô nói nhìn cô.

Thạch Du cười nhẹ lộ ra nụm đồng tiền, nhẹ nhàng nói: “Tôi nói cho bọn hắn biết, chúng ta đang ân ái!”

Tắt Thịnh giật nảy mình, sau đó không nhịn được cười to. “Cô nói cái gì? Cô lại dám nói với bọn họ nói chúng ta đang ân ái!?”

“Ừ.” Thạch Du lộ ra một cười ngây ngô “Vì sao không dám?”

Tắt Thịnh không khỏi cười một tiếng, vỗ trán của mình, cố gắng kiềm chế ý cười bình tĩnh nhìn cô, “Cô được lắm! Tôi phục cô.”

“Đừng quên, chúng ta còn ván cuối cùng, chờ anh thua, lúc đó thì hãy phục tôi.” Đáy mắt Thạch Du lộ ra ý cười quỷ dị.

“Được, chúng ta hãy phân biệt thắng thua ngay bây giờ.” Tắt Thịnh không tin là mình sẽ thua cô lần nữa.

“Được, tùy anh thôi.” Thạch Du cười duyên, nhún nhún vai.

Tắt Thịnh thuận thực chia bài trong tay ra, sau đó rút ngẫu nhiên một cây, “Oa! K Bích, thật là trời cũng giúp tôi, lần này nhất định cô sẽ thua thôi!”

“Thật sao?” Thạch Du lấy một lá bài trong tay anh, ném lên không trung, sau đó dùng ngón trỏ ra và ngón giữa bắt lại, “Quá tuyệt vời! Ông trời quả là mong tôi thắng cuộc, là át bích, anh thua!”

Thạch Du có thể thắng anh nhiều như thế, làm anh không khỏi kinh ngạc, ghen hờn nhìn trân trân, sau đó nói giọng nói cứng ngắc: “Cô căn bản chính là bậc thầy về trò này, còn có tình nói không!”

“Anh đừng bao giờ nói như vậy, tôi chỉ là từng thử chơi qua mà thôi.” Thạch Du không cho là mình lừa Tất Thịnh, còn nũng nịu hả hê cười một tiếng.

“Cô đúng là giả trư ăn cạp(*)!” Tất Thịnh thua không phục, liên tiếp nhỏ giọng mắng.

“Cũng không thể nói như vậy, thật ra thì anh gặp phải tôi nên nhất định sẽ thất bại!” Thạch Du thẳng ý nói.

“Tại sao?” Tất Thịnh nhất thời ngây ngốc.

(Mất hết cả hình tượng của mình****)

“Bởi vì nếu như anh cá cược một mình, thì có lẽ sẽ giống như tên của anh ‘tất thịnh’, khi đó anh nhất định sẽ thắng, nhưng gặp phải tôi cũng sẽ không nhất định, anh nghĩ xem tên anh thêm tên tôi, kết quả của anh cũng chỉ có một chữ có thể nói, đó chính là - thảm!” Thạch Du cố gắng phân tích để cho anh hoàn toàn hiểu.

Tất Thịnh không khỏi đầy hoài nghi, khẽ nói: “Tất... Thạch...” Trong phút chốc anh đã hiểu ánh mắt ngạc nhiên, rồi sau đó không khỏi cười gượng hai tiếng, “Hắn là phải chết?”

“A! Anh thật là thông minh, một chút liền hiểu.” Thạch Du gật đầu một cái, hớn hờ cười to.

Tất Thịnh nhìn bộ dáng vui vẻ của cô, không nhịn được vỗ nhẹ lên đầu của cô, “Thật là tình quái, bất cứ lý do gì cô cũng coe thể nghĩ ra được.”

Anh lập tức xuống giường mặc quần dài và áo sơ mi vào, “Cũng làm cho bọn họ đợi đủ lâu.”

“Như vậy mới có thể ra vẻ anh cường tráng nha!” trong ánh mắt của Thạch Du có một tia nhạo báng.

Tất Thịnh vừa tức giận, vừa buồn cười trừng mắt nhìn cô, “Tôi thật sự là phục cô.” Dứt lời, ngay sau đó anh ra khỏi phòng đi vào phòng khách, để nhận lấy một đầu trường vô hình khác.

Khi anh đang chuẩn bị đi vào phòng khách thì Thạch Du đột nhiên hạ thấp giọng gọi anh lại: “Chờ một chút!”

Cô nhanh chóng chạy tới trước mặt anh, rộng mở áo sơ mi, làm loạn tóc của anh, “Đừng quên, chúng ta mới vừa ân ái, anh phải giả làm sao cho giống chứ.”

Nghe vậy, Tất Thịnh không nhịn được muốn cười, “Thật là phục cô.”

Anh tự nhiên ở trên gương mặt của cô cúi đầu khẽ hôn xuống, “Cô mệt rồi hãy đi ngủ đi, ngủ ngon.”

Thạch Du hơi ngần ra, gò má thoáng ửng hồng, một đám lửa nóng lan tràn loạn như con nai đang chạy trong lòng cô.

Tất Thịnh đi vào phòng khách, nhìn Kha Tái Tư và Tang Nhã một cái, cố ý bày ra bộ dạng mệt mỏi rồi, “Nghe Thạch Du nói, các anh muốn gặp tôi, có chuyện gì không?”

Tất Thịnh lười biếng trên ghế sofa ngồi xuống, bàn tay thỉnh thoảng nghịch đám tóc bị Thạch Du cố ý làm loạn, hể mắt nhìn bọn họ.

Kha Tái Tư nhìn Tất Thịnh, nhìn hần dáng vẻ mệt mỏi, không nhịn được cười trộm. Thì ra là Thạch Du nói là sự thật, xem ra hắn và Tang Nhã tới thật không đúng lúc.

Trên mặt Tang Nhã hiện lên vẻ mặt ghen ghét.

“Thật xin lỗi, quý rầy thời gian anh nghỉ ngơi.” Kha Tái Tư mở miệng nói xin lỗi trước.

“Tôi cũng đã tới, giữa anh em không phải nói lời khách sáo, anh tìm tôi có chuyện gì?” Tất Thịnh giận, giả như là đang rất phiền hà.

“Tôi đến là vì chuyện xảy ra ở bữa ăn tối hôm nay. Rất xin lỗi, xin anh tin tưởng tôi tuyệt đối không phải là cố ý, mong Tất đại ca sẽ không chấp lỗi lầm của tôi, đừng để lại ở trong lòng.” Trên mặt Kha Tái Tư mang ý cười nịnh hót.

“Bữa ăn tối? Không có việc gì! Tất cả đều rất tốt, lại nói...” Tất Thịnh dùng một chút, lạnh lùng khẽ cười một tiếng, “Từ trước đến giờ tôi không bao giờ chấp bọn tiểu nhân.”

Kha Tái Tư nghe Tất Thịnh nói, đột nhiên sắc mặt liền thay đổi, hắn không muốn vì hận thù mà ảnh hưởng tới buổi khai mạc ngày mai, không ngờ Tất Thịnh lại cuồng ngạo không biết điều, trong lời nói đều mang theo ý châm chọc.

Nhưng là vì buổi khai mạc ngày mai, Kha Tái Tư quyết định phải cố nén lửa giận trước đã, “Tôi đã nói rồi, Tất đại ca nhất định sẽ không thù dai, như vậy ngày mai mong anh sẽ nể mặt chúng tôi mà đến tham dự.”

“Tất nhiên rồi.” Tất Thịnh duỗi lưng một cái, ra vẻ khó chịu cùng cực không kiên nhẫn và mệt mỏi.

Thông minh,giảo hoạt như Kha Tái Tư làm sao không nhìn ra Tất Thịnh đang hạ lệnh đuổi khách, trên mặt hắn cười quý quyết, “Tất đại ca, lẽ ngày mai khai mạc nhất định sẽ có rất nhiều quan khách, đến lúc đó...”

“Anh hi vọng tôi có thể giúp anh cái gì?” Tất Thịnh nhú mày, hỏi thẳng.

“Là như vậy, chúng tôi cũng biết địa vị của Tất đại ca là hết sức quan trọng trong các bang phái, cho nên đến lúc đó hi vọng anh có thể ra mặt giúp tôi kêu gọi mọi người.” trên mặt Kha Tái Tư cố gắng duy trì nụ cười giả dối.

“Đúng vậy, Tất đại ca, hãy nể tình tình cảm nhiều năm của chúng ta, anh hãy ra mặt giúp Kha Tái Tư một chút!”

Tang Nhã ngồi ở một bên vẫn luôn im lặng không lên tiếng, cuối cùng cũng mở miệng nói giúp Kha Tái Tư.

“Nhiều năm tình cảm? Cô nói lúc nào và tôi, hay là Kha đại ca và tôi?” Tất Thịnh dùng giọng nói hết sức châm chọc nói.

Tang Nhã sắc mặt lúc trắng lúc xanh, “Chuyện này...”

Kha Tái Tư nổi giận với Tang Nhã quát một tiếng: “Câm mồm! Không có chuyện gì thì hãy ít mở miệng thôi, thật là mất mặt.”

Tang Nhã đành phải uất ức cúi thấp đầu.

Tất Thịnh nhận thấy sự bất đắc dĩ của Tang Nhã, và anh cũng rõ sự kiên trì của Kha Tái Tư có lẽ nếu anh không đồng ý thì bọn họ sẽ không chịu rời đi.

Từ đáy lòng anh vô cùng không muốn giúp bọn họ, càng không muốn bọn họ lấy thanh danh của anh mời gọi các anh em ở các bang phái khác; đang lúc rầu rĩ không biết phải xử lý như thế nào; bỗng dưng, anh nhìn thấy Thạch Du đang mặc áo ngủ quỳ gối, đôi tay vuốt mắt, như còn buồn ngủ đi tới phòng khách.

“Anh yêu.” Thanh cực kỳ quỳ gối.

Kha Tái Tư và Tang Nhã cũng không khỏi quay đầu nhìn lại nhìn Thạch Du.

Tất Thịnh lập tức từ trên ghế salon đi đến đón lấy Thạch Du, “Tôi cho là em ngủ thiếp đi.” Anh dịu dàng che chở cô, trong lòng cũng âm thầm vui vẻ, Thạch Du đúng là cứu tinh của anh.

“Em xoay người mà không thấy anh, cho nên... Anh à, ngủ với em được không?” Thạch Du hí hóp mắt, kiều mỵ dính vào ngực Tất Thịnh, đưa đôi tay ra ôm lấy gáy của anh, “Ôm em.”

Tất Thịnh bày ra nét mặt thương yêu nở nụ cười, sùng ái mà đem cô kéo vào trong ngực, “Nhưng khách còn chưa đi!”

“Mặc kệ, em mặc kệ, em muốn anh ôm em.” Thạch Du bốc đồng làm nũng.

Mặt Tất Thịnh bất đắc dĩ, lại hơn hờ nhận lấy chiều này của cô.”Được, chỉ cần em ngoan ngoãn không lộn xộn, tôi liền ôm em.”

“Ừ.” Thạch Du mềm mại tiến sát vào trong ngực anh.

Tất Thịnh ôm Thạch Du ngồi lại trên ghế sofa, anh để cho Thạch Du ngồi ở trên đùi anh, đôi tay ôm cô thật chắc chắn, lo lắng sợ ý một chút sẽ làm cô bị trượt xuống, tựa như đồ dành trẻ con dịu dàng che chở, “Ngủ đi.”

Thạch Du không thèm để ý tới những ánh mắt kinh ngạc của người khác, an ổn dựa vào ngực Tất Thịnh, cảm nhận hơi thở nam tính trên người anh.

Cô muốn dựa vào cách này để đuổi Kha Tái Tư và Tang Nhã đi, mà không nghĩ rằng bọn họ vẫn không có ý tứ rời đi, vì vậy cô liền cố ý dựa vào ngực Tất Thịnh, nhưng cơn trùng ngủ luôn xâm nhập ở trong cô, khiến cho mí mắt cô nặng nề đến không có cách nào mở ra.

Kha Tái Tư chưa từng thấy một Tất Thịnh nhu tình như vậy, hắn không thể ngờ được một con người như sắt đá từ trước đến nay cũng có vẻ mặt dịu dàng này; Tang Nhã càng khó có thể tiếp nhận sự thật này, lúc đầu cũng chính bởi vì anh lãnh khốc, gần như vô tình mới có thể khiến cho cô rời đi, chạy vào lòng ngực của Kha Tái Tư.

“Ngày mai tôi nhất định sẽ tham gia, về phần kêu gọi các anh em khác tôi e là phải xem vận may của anh thôi, anh cũng thấy đó, Thạch Du như đứa bé, ngày mai tôi sẽ phải chăm sóc cho cô thì làm sao có thể...” Trong lời nói Tất Thịnh nói rõ thái độ của mình.

Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Thạch Du, yêu thương che chở Thạch Du.

Kha Tái Tư có ngu đi chăng nữa cũng sẽ nghe ra lời cự tuyệt của Tất Thịnh, nhưng vì không muốn nói rõ, bên miệng hắn vẫn thâm trầm mỉm cười, “Đã muộn, vậy chúng tôi cũng không quấy rầy các anh nghỉ ngơi.”

Ngay sau đó hắn đứng dậy, kéo Tang Nhã vẫn còn chìm trong hồi ức,

“Đi thôi!”

Tang Nhã từ trong hồi ức đột nhiên thức tỉnh, cuống quýt đứng dậy theo sát Kha Tái Tư rồi đi.

“Thật xin lỗi, không tiện.” Tất Thịnh điều chỉnh tư thế của Thạch Du, như bảo bối trân bảo mà yêu thương.

Tang Nhã ngoái đầu lại nhìn Tất Thịnh một cái. Anh ta thay đổi! Thật sự đã thay đổi!

Giờ phút này, cô không còn thấy nét cuồng ngạo trên người anh

Tất Thịnh xác định bọn họ đã rời đi hẳn, mới nhẹ nói: “Được rồi, bọn họ đều đi rồi, cô không cần phải diễn nữa, chân của tôi sắp bị cô làm cho đông cứng rồi.”

Thạch Du ở trong ngực lại không hề động đậy, anh hơi ngẩn ra, cúi đầu nhìn người trong ngực, “Thì ra là cô ngủ thiếp đi thật.” Anh chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ.

Nhẹ nhàng đưa tay ra, anh thận trọng ôm lấy Thạch Du đi vào phòng trong, đặt cô ở trên giường lớn.

Nghe thấy cô khe khẽ hừ một tiếng rồi lại lật người đi nằm ngủ, chiếm đoạt một nửa chiếc giường.

Thấy thế, Tất Thịnh không khỏi mỉm cười. Xem ra hôm nay anh lại phải ngủ ở trên ghế sofa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Giả Làm Người Tình Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Lúc sáng sớm, Hắc Báo kéo một thân mệt mỏi trở về phòng. Khi anh thấy Tất Thịnh co ro ở trên ghế sa lon, không khỏi kinh ngạc, “Đại ca, làm sao anh lại ngủ ở nơi này?”

Đang ở trong mộng đẹp Tất Thịnh bị Hắc Báo gọi dậy, anh xoa đôi mắt cho tỉnh táo hỏi: “Cậu làm gì mà đến bây giờ mới trở về?”

Nhanh chóng ngồi thẳng người, giãn gân cốt cho cổ.

“Em thử vận may cả đêm, rồi lại điên cuồng ở quầy rượu suốt đêm, cho nên bây giờ mới về, còn anh làm sao anh lại ngủ ở ghế sa lon?” Về mặt Hắc Báo kinh ngạc hỏi.

Tất Thịnh đưa tay lên trên cổ, vẻ mặt cực kỳ lười biếng, “Giường tặng cho Thạch Du ngủ.”

“Cái gì? Anh đem giường tặng cho cô ấy ngủ, chính mình lại ngủ ở trên ghế sa lon?” Hắc Báo kinh ngạc hét lên một tiếng.

Tất Thịnh liền vội vàng kéo hần lại, nhỏ giọng nói: “Nhỏ giọng một chút, cô ấy còn đang ngủ, chớ quấy rầy cô ấy.”

Hắc Báo nghe vậy càng kinh ngạc thêm nhìn Tất Thịnh. Anh chỉ mới một đêm không về thôi mà, Tất Thịnh lại có thể có những chuyển biến lớn như vậy sao, chuyện này thực sự là một chuyện hiếm thấy.

“Bây giờ mấy giờ rồi?” Tất Thịnh lơ đãng hỏi.

“Chín giờ sáng.” Hắc Báo hơi giật mình nhìn Tất Thịnh, “Đại ca, hôm nay không phải sòng bạc của lão hồ ly khai mạc sao? Anh chuẩn bị lúc nào thì đi đây?”

“Đợi cô ấy.” Tất Thịnh không chút nghĩ ngợi đưa tay chỉ vào phòng ngủ.

Hắc Báo thật không thể tin được vào tai của mình, Tất Thịnh lại nói những lời như “Đợi cô ấy”!

Trước đây anh ấy là một người rất độc tài, không bao giờ quan tâm đến cảm nhận của người khác nói chi là đợi chờ hay nhường nhịn một ai?

“Nếu như cậu không mệt thì hãy xuống đó trước đi, ngày hôm qua lão hồ ly và Tang Nhã cũng vì buổi khai mạc ngày hôm nay, mà đặc biệt đến tìm tôi.” Tất Thịnh lười biếng lấy tay đỡ đầu, duỗi thẳng hai chân thon dài.

“Lão hồ ly..., ngày hôm qua bọn họ tới đây?” Hắc Báo kinh ngạc hình như chính mình đã bỏ lỡ một chuyện.

“Hắn biết hôm nay sẽ có thật nhiều các anh em đến, lo lắng cho mình không cách nào kêu gọi mọi người, cho nên...” Tất Thịnh đưa tay khẽ vuốt qua bộ râu của mình.

“Ồ! Thì ra là có mục đích, tôi biết mà, hắn làm sao có thể tốt bụng đến thăm đại ca được.” Hắc Báo khinh miệt nói.

“Tôi không đồng ý giúp hắn, chẳng qua tôi tin tưởng những huynh đệ này tất cả đều là hướng về phía mặt mũi của tôi tới, lễ phép coi trọng tôi của lý nên lên tiếng chào hỏi.” Tất Thịnh giao phó Hắc Báo.

“Tôi hiểu biết rõ, tôi thay bộ quần áo rồi lập tức đi xuống.” Hắc Báo không nói hai lời, lập tức đồng ý.

“Được, cậu đi đi.” Tất Thịnh vẫn còn lười biếng.

Hắc Báo nhanh chóng đi sang một phòng khác, thay đổi một bộ quần áo khác, đi ra ngoài với một tinh thần sáng khoái.

“Đại ca, em đi xuống trước.”

Tất Thịnh vung tay lên ý bảo là Hắc Báo đi xuống, Hắc Báo lập tức như gió lốc lao ra khỏi phòng.

Tất Thịnh khẽ đi vào trong phòng mà Thạch Du đang ngủ, nhìn cô vẫn chìm sâu vào giấc ngủ, anh thật sự không đành lòng gọi cô tỉnh, chỉ lặng lẽ cầm quần áo đi vào phòng tắm, bắt đầu sửa sang lại trang phục cho mình.

Thạch Du bị tiếng nước chảy to làm cho thức tỉnh, cô ngồi thẳng người ngắm nhìn bốn phía, phát hiện trong phòng không có một bóng người, chỉ có trong phòng tắm không ngừng truyền ra tiếng hừ nhẹ của Tất Thịnh.

Cô co hai chân lên trước ngực, vòng tay ra ôm lấy hai đầu gối, hai nhìn thẳng vào cửa phòng tắm.

Chỉ một lát sau, Tất Thịnh với một tinh thần sáng khoái bước ra từ phòng tắm, anh nhìn Thạch Du, họ như vậy bốn mắt nhìn nhau. “Cô đã tỉnh.”

“Vừa có tiếng nước chảy, vừa có tiếng hát, tôi có thể ngủ tiếp sao?” Thạch Du dường như oán giận anh đánh thức cô.

Tất Thịnh nhàn nhạt mỉm cười, “Thật xin lỗi, tôi đã rất cẩn thận không làm cho cô bị tỉnh giấc, lại không ngờ vẫn là đánh thức cô.” giọng nói dịu dàng truyền ra khắp nơi diễn tả áy náy của anh.

“Không sao cả, dù sao tôi cũng nên thức dậy.” Thạch Du nhanh chóng từ trên giường đứng thẳng lên, nhanh chóng chạy thẳng vào phòng tắm nhưng đột nhiên lại dừng bước, “Hắc Báo tối hôm qua có trở về sao?”

“Sáng sớm hôm nay mới trở về, tôi thấy anh ta chơi sắp điên rồi.” Tất Thịnh mỉm cười mà lắc đầu.

“Vậy đến lúc buổi lễ khai mạc sông bạc của lão hồ ly, anh ta còn có đủ tinh thần tham gia sao?” Thạch Du lại hỏi một câu.

“Anh ta đã đi xuống chào hỏi các anh em trước rồi.” Tất Thịnh vẻ mặt tự nhiên mà nói.

“Ngày hôm qua anh đồng ý giúp lão hồ ly à?” Thạch Du hoài nghi nghiêng đầu nhìn anh. Chẳng lẽ ngày hôm qua sau khi cô ở trong lòng anh ngủ, anh và lão hồ ly đã thỏa thuận thành công cái gì?

“Không có.” Tất Thịnh trả lời rất nhanh chóng.

“Vậy tại sao anh muốn Hắc Báo đi xuống giúp hắn một tay chào hỏi mọi người?” Thạch Du không hiểu nguyên nhân của chuyện này.

“Hôm nay tới tham gia buổi khai mạc sông bạc là không chỉ là một người, mà là tất cả các anh em trên cả nước đến tham gia. Thật ra thì tôi cũng biết rõ lão hồ ly đang tính toán cái gì, bởi vì khi tôi đồng ý đến, những anh em khác cũng sẽ đến góp vui; nếu các anh em đã đặc biệt vì tôi mà đến, tôi làm sao có thể bởi vì lão hồ ly mà thất lễ đây? Cho nên tôi bảo Hắc Báo đi xuống để chào hỏi mọi người trước.” Tất Thịnh khẽ cười, nhưng ánh mắt lại toát ra vẻ lạnh lẽo.

“Oh, hoá ra là như vậy, vậy tốt nhất chúng ta cũng nên xuống sớm một chút đi.” Thạch Du vội vàng đi vào phòng tắm.

Tất Thịnh nhìn bộ dáng hiểu biết ý người của Thạch Du thật đáng yêu, khóe miệng không tự chủ hiện lên nụ cười vui mừng.

Đột nhiên tiếng chuông mãnh liệt vang lên, đến cả trong phòng tắm Thạch Du cũng nghe thấy, cô lập tức cất giọng kêu lên: “Tất Thịnh, có người gọi kia!”

“Tôi biết rõ, tôi sẽ đi mở cửa.” Tất Thịnh nhìn phòng tắm một cái, rồi sau đó nhăn mày lại, lẩm bẩm nói nhỏ: “Ai sẽ tới vào lúc này? Sẽ không phải là Hắc Báo lại đi về chứ?”

Anh đi tới cửa mở cửa, thoáng chốc, tất cả ngạc nhiên và không vui toàn bộ đều đông cứng ở trên mặt.

“Là cô.” Lạnh lùng nói một câu, Vẻ mặt khinh thường toàn bộ đều biểu hiện ở trên mặt.

“Tất Thịnh, em có lời muốn nói với anh.” Khuôn mặt Tang Nhã lộ ra vẻ cầu khẩn, lo sợ, lo lắng nhìn Tất Thịnh.

“Cô còn có lời gì muốn nói với tôi?” Giọng nói anh bình thản tràn đầy khinh miệt và tức giận.

“Tất Thịnh!” Tang Nhã đột nhiên chui trong ngực vào Tất Thịnh, khẽ kêu mọi uất ức, khóc khẽ, “Em biết rõ là em sai lầm rồi, anh có thể tha thứ em hay không, để cho em có thể trở lại bên cạnh anh?”

Tất Thịnh nhìn Tang Nhã, hung hăng đẩy cô ta ra, “Tang Nhã, mời tự trọng, hôm nay cô đã không còn là người phụ nữ của Tất Thịnh tôi, mà là người phụ nữ của Kha đại ca.”

“Không! Tất Thịnh, xin anh hãy tin tưởng em...em vẫn rất yêu anh.” Tang Nhã vẫn không chịu buông tha lồng ngực của Tất Thịnh, đưa hai cánh tay ra ôm Tất Thịnh thật chặt.

Tất Thịnh cố gắng ngăn hai cánh tay của cô ta lại, nhưng Tang Nhã lại kiên quyết không thả, “Tang Nhã! Lúc đầu chính cô tự mình lựa chọn Kha đại ca, hôm nay cô đã không còn quyền đòi ý nữa rồi.” Anh cảm giận trách mắng.

“Không! Em hối hận. Tất Thịnh, em hiểu rõ anh đối với Thạch Du như thế chỉ là diễn trò ở trước mặt em, anh cố ý muốn cho em khổ sở, hiện tại em đã hiểu rõ cái gì gọi là đau lòng, cầu xin anh hãy để cho em trở lại bên cạnh anh, em tuyệt đối sẽ không bao giờ làm ra những chuyện có lỗi với anh nữa.” Tang Nhã cả người dán chặt trước ngực Tất Thịnh khổ khổ cầu khẩn.

“Không thể nào! Hơn nữa tôi và Thạch Du không phải đang diễn kịch, tôi là thật lòng!” Tất Thịnh kiên định nói với cô.

“Em không tin! Em theo anh nhiều năm như vậy, không phải là không hiểu rõ anh, em không tin trên đời này có người phụ nữ nào có thể bắt lòng của anh lại!” Tang Nhã ngang nhiên bác bỏ.

“Thạch Du đã bắt trái tim tôi.” Giọng nói Tất Thịnh cứng rắn, tràn đầy thâm tình.

Thạch Du từ phòng trong đi ra phòng khách, đúng lúc cô nghe được câu nói này, làm cho cô không khỏi ngẩn ra tại chỗ.

Anh ấy nói là sự thật sao? Hay chỉ là muốn cho Tang Nhã chết tâm?

“Em không tin, anh không thể mở mắt nói bừa, Thạch Du chỉ là một người phụ nữ non nớt không thể nào bắt được lòng của anh.” Tang Nhã kiên quyết phản bác.

Thạch Du nghe thấy Tang Nhã bảo mình là một người phụ nữ non nớt, trong tim nhất thời dấy lên một lửa giận. Cô cảm giận mà đi ra ngoài, tựa tại trên tường, đôi tay khoanh lại ở trước ngực, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tất Thịnh và Tang Nhã, “Cô ôm người đàn ông của tôi như vậy, không sợ bị Kha đại ca nhìn thấy sao?”

Đột nhiên nghe được âm thanh, Tang Nhã nhanh chóng từ ngực Tất Thịnh lui ra.

“Thạch Du...” Âm thanh cô run rẩy giống như là đứa trẻ làm sai chuyện gì bị bắt quả tang.

“Chào buổi sáng! Tang Nhã.” Thạch Du cắn răng nghiêng lợi hỏi thăm.

Tất Thịnh bước một bước dài đi tới bên người Thạch Du, nhẹ giọng hỏi: “Em đã mặc xong chưa? Chúng ta đi xuống thôi!”

Thạch Du cố ý xoay người đối mặt với Tất Thịnh, đôi tay không ngừng liên tục sửa sang lại cả vạt trên cổ anh, lại thay anh vuốt lại chiếc áo sơ mi trắng như tuyết, lại đột nhiên phát hiện trước ngực anh có lưu lại dấu môi son của Tang Nhã.

“Tất Thịnh, anh có phải nên đi thay một cái áo sơ mi khác hay không?”

“Thay áo sơ mi?” Tất Thịnh nghi hoặc nhìn cô.

“Đúng!” Thạch Du ngửa đầu nhìn thẳng, cao giọng nói: “Bởi vì coa người phụ nữ khác dựa vào, em không muốn nhìn thấy nó nữa!”

Mặc dù Tất Thịnh không hiểu rõ dụng ý của cô, nhưng nghe thấy giọng nói của cô vị chua lồng lặc, vì vậy anh ranh mãnh cười một tiếng, “Được, anh đi thay lại một chiếc áo khác.”

Thấy Tất Thịnh đi vào phòng trong, Thạch Du sai bước tới gần Tang Nhã, toát ra lửa giận, hai mắt cô ta chăm chăm, cảnh cáo: “Tôi cảnh cáo cô, anh ấy bây giờ là người đàn ông của tôi, cô tốt nhất cách xa anh ấy một chút.”

Nghe vậy, lập tức Tang Nhã không chịu yếu thế phản bác: “Anh ấy cũng đã từng là người đàn ông của tôi!”

“Đàn ông của cô?” Thạch Du hừ một tiếng, “Nếu như mà tôi nhớ không lầm, người đàn ông của cô bây giờ có thể đang bận!”

Tang Nhã không phục cũng hừ lạnh một tiếng, rồi sau đó tự cho là đúng mà nói: “Tôi biết rõ thật ra thì Tất Thịnh vẫn yêu tôi, hiện tại anh ắt theo cô không phải là yêu cô mà chỉ là muốn chọc giận tôi, để cho tôi biết khi tôi rời khỏi anh ấy, tôi sẽ hối hận, cô có thể cho là Tất Thịnh là người đàn ông của cô sao?”

“Thật sao?” Thạch Du hừ một tiếng, tất cả tức giận, khinh miệt toàn bộ hiện lên ở trên mặt, “Cô có muốn tôi nhờ Kha đại ca và Tất Thịnh cùng nhau đứng ở trước mặt cô, để cho cô lựa chọn lại hay không?” Cô hung hãn đi tới gần Tang Nhã.

“Nếu như có thể, tôi đương nhiên đồng ý.” Tang Nhã không dám ngẩng đầu lên, nhưng hình như rất tán thành đề nghị của Thạch Du.

“Thật đúng là một người phụ nữ chẳng biết xấu hổ!” Thạch Du không chút khách khí châm chọc Tang Nhã.

Tang Nhã ngẩng đầu lên tròn mắt nhìn Thạch Du, “Tôi không biết cô từ nơi nào xuất hiện, chẳng qua tôi tin tưởng rằng Tất Thịnh tìm cô tới nơi này, chỉ là muốn làm cho tôi hối hận, anh ấy một lòng muốn tôi trở lại bên cạnh anh.”

“Hay, hay! Chuyện như vậy mà cũng nói ra được, cô còn có chuyện gì mà không làm được? Cô cho rằng cô là ai? Người đàn ông nào cũng yêu cô sao? Cô chẳng qua cũng chỉ là công cụ mua vui của mấy tên đàn ông!” Thạch Du ngăm ngăm hình dung, hết sức châm chọc.

“Cô dám nói tôi như vậy!” Tang Nhã thẹn quá hóa giận nhìn Thạch Du chằm chằm.

Thạch Du khí thế tăng cao, tròn mắt nhìn thẳng vào Tang Nhã, “Tôi có thể nói cô là kỹ nữ, thì sao?”

Tang Nhã tức giận đến đỏ mặt, bỗng chốc giơ tay lên chuẩn bị tát Thạch Du.

Tất Thịnh thấy thế lập tức chạy tới bên cạnh Thạch Du, kịp thời ngăn cản Tang Nhã, cũng tức giận gầm lên: “Cô muốn làm cái gì!”

Thạch Du kinh sợ đông cứng tại chỗ, cô không ngờ Tang Nhã lại muốn cho cô ăn tát.

“Cô ta mắng em là kỹ nữ, chẳng lẽ em không nên cho cô ta biết điều một chút sao?” Tang Nhã uất ức khóc lóc kể lể.

Tất Thịnh căm giận đem cổ tay Tang Nhã vung ra, “Đây là lỗi của cô, cô trách được Thạch Du sao?”

“Anh...” Tang Nhã kinh ngạc nhìn Tất Thịnh, “Tại sao anh phải giúp cô ta nói chuyện?”

“Tôi nói rồi, cô bây giờ đã là người phụ nữ của Kha đại ca, không phải là của Tất Thịnh tôi; mà Thạch Du là người phụ nữ của tôi, tôi vốn là nên che chở cho cô ấy.” Tất Thịnh lần nữa nhắc nhở Tang Nhã, muốn cô hiểu rõ thân phận của mình bây giờ.

Tang Nhã thấy Tất Thịnh kiên quyết, xem ra cho dù cô làm bao nhiêu việc cũng vô dụng. “Không ngờ anh có thể nhẫn tâm đối với em như vậy.”

“Đây là cô tự chuốc lấy, không trách tôi được.” Giọng nói Tất Thịnh lạnh lùng tỏ ra anh không thể trở lại như ban đầu.

“Tất Thịnh...” Tang Nhã thấy cứng rắn không được, liền thay đổi thái độ nhu nhược khề gọi của anh, buồn bã bày tỏ:

“Cầu xin anh không cần đối với em như vậy, em thật sự biết sai rồi, đi theo Kha Tái Tư quả thật sống không bằng chết...”

Thạch Du thấy thế lập tức đi tới bên cạnh Tất Thịnh, kéo anh tới — bên cạnh, “Anh ấy đã nói rất rõ ràng, tại sao cô còn cố mặt dày mày dạn tiếp cận anh ấy?” Đôi tay cô bắt chéo bên hông, đối với Tang Nhã nói.

“Cô... Tôi sẽ không chết tâm đâu!” Tang Nhã tức giận nhìn cô chằm chằm.

Ngữ điệu Thạch Du khiêu khích, căm tức nhìn chằm chằm cô ta một lúc lâu lạnh lùng nói: “Vậy thì cứ thử xem!”

Tang Nhã giận sôi lên, căm giận xoay người rồi đi.

Trong lòng Thạch Du mừng thầm vì mình đã đánh bại Tang Nhã, nhìn về phía bóng lưng cô ta kêu lên: “Hừ! Tôi sẽ xem cô thử như thế nào.” Ngay sau đó tức giận mà đem cửa phòng đóng sầm.

Tất Thịnh chưa bao giờ xem cuộc chiến của hai người phụ nữ, hôm nay thật đúng là để cho anh mở rộng tầm mắt, trong lòng cũng hết sức mừng rỡ vì Thạch Du có thể chiến thắng.

“Tôi hôm nay mới biết, chiến tranh của hai người phụ nữ, đúng là kinh thiên động địa.” Trên mặt anh hoàn toàn là đùa cợt.

Thạch Du đột nhiên giận dỗi nhìn anh, “Hai phụ nữ vì anh tranh đoạt, anh hả hê à!”

“Tôi không có nha.” Về mặt Tất Thịnh vô tội nhún vai.

Thạch Du nhăn mày tức giận, khoe miệng mỉm cười đi tới gần anh, “Thật không có sao?”

“Thật không có.” Tất Thịnh không dám thừa nhận.

Thạch Du hừ nhẹ một tiếng, làm bộ muốn xoay người, sau đó thừa lúc anh không chú ý, lấy khuỷu tay dùng sức đánh vào bụng anh.

Tất Thịnh không ngờ cô sẽ dùng chiêu này, chỉ kịp kêu thảm một tiếng, chấp nhận lấy một đòn.

Anh dùng tay vuốt bụng, mặt khó hiểu nhìn cô.

“Còn dám nói không có.” Thạch Du quẳng xuống một lời nói lạnh lùng, vỗ vỗ đôi tay, dương dương hă hê đi vào cửa bên,

“Còn có sức đi bộ sao?”

Tất Thịnh nhất thời giận đến mức mặt trắng xanh, nghĩ nghĩ một lúc lại không khỏi mỉm cười.

Lễ khai mạc tại sông bạc của Kha Tái Tư vô cùng náo nhiệt, ngoài những vị khách ở ngoài, còn có những người đánh thử vận may của mình.

Tất Thịnh tay ôm hông của Thạch Du, hai người cùng nhau chậm rãi đi vào sông bạc.

Trước khi đi trong lòng Thạch Du đầy tức giận mà không thể trút ra làm cho cô khi đến đây càng thêm khó chịu

“Cầu xin cô cười một tiếng nha, hôm nay cô nhất định sẽ là tiêu điểm của cả hội trường!” Mặt Tất Thịnh mỉm cười khê dạn dò ở bên tai Thạch Du.

“Tôi không hề không vui, hôm nay là buổi khai mạc sông bạc của Kha Tái Tư thì Tang Nhã mới là tiêu điểm chứ liên quan gì tới tôi.” Thạch Du cố chấp nói.

“Cô thật sự cho rằng hôm nay cô sẽ không là tiêu điểm của cả hội trường này?” Tất Thịnh hừ lạnh.

Xa xa một người đi tới trước mặt họ, thân thiện gọi Tất Thịnh.

“Xin chào! Tất đại ca, nghe nói hôm nay có thể nhìn thấy anh ở nơi này cho nên tôi đã đặc biệt tới đây, thật may là không làm cho tôi thất vọng.” Người đàn ông đó nói xong, t đôi mắt nghĩ ngờ nhìn về phía Thạch Du. “Vị này là...”

“Người phụ nữ của tôi.” Tất Thịnh bình thản trả lời.

“Oh, Xin chào, tôi là, xin giúp đỡ nhiều.” Gia Châu Bi cung kính hướng Thạch Du gật đầu.

Một lúc sau, lại có những người khác tới chỗ bọn họ chào hỏi, tất cả đều nói giống nhau như đúc.

Không bao lâu, Thạch Du đã không để ý đến những lời nói hỏi thăm Tất Thịnh, giờ cô mới hiểu được Tất Thịnh không nói sai. Hôm nay mặc dù là lễ khai mạc sông bạc của lão hồ ly, nhưng hầu như tất cả mọi người đến đây, đều bởi vì Tất Thịnh mà đến.

Hôm nay cô quả thành tiêu điểm của cả hội trường!

Tiếp đón nhiều người như vậy, khóe miệng Thạch Du gần như cứng nhắc, buồn bã oán trách: “Quá mệt, tôi cười cứng hết cả miệng rồi.” Cô thấy vẻ mặt Tất Thịnh vẫn tươi cười như cũ, “Anh dường như không mệt mỗi chút nào.”

Tất Thịnh dùng bàn tay xoa cằm, “Ai nói tôi không mệt, mặt của tôi cũng cứng ngắt rồi đây.”

“Vậy anh mau nghĩ cách để thoát thân đi!” Thạch Du gờ cò đầu hàng.

Bỗng dưng, lại có người đến tiếp

Thạch Du thấy thế trong lòng không khỏi giật mình,: “Không phải lại tới chứ.”

Quả nhiên, lại lặp lại những lời thăm hỏi đó, cô nghe đến mức lỗ tai cũng sắp chai rồi.

Tất Thịnh liếc nhìn vẻ mặt không thể làm gì của Thạch Du, ngay sau đó lôi kéo cô, “Đi! Chúng ta đi chơi.”

Đến nơi đổi tiền, sau khi ký tên xong Tất Thịnh cầm một đồng các loại màu sắc. “Muốn chơi cái gì? Cô chẳng lẽ lại muốn chơi 21h chứ?”

“Tốt! Thử vận may một lần.” Thạch Du cười như hoa nở nhìn Tất Thịnh.

Tất Thịnh biết bản lĩnh của cô, không khỏi quý quyết cười một tiếng: “Đồng ý, nhưng hãy chơi có chừng mực thôi.”

“Được! Chỉ là anh cũng đừng có quên cam kết của anh...” Thạch Du nghiêng đầu xinh đẹp cười một tiếng.

“Thua tính cho tôi, thắng là của cô, đúng không?” Tất Thịnh hoàn toàn bị cô đánh bại.

“Trí nhớ cũng không tệ lắm.” Khóe miệng Thạch Du nụ cười nở rộ.

Vì có thể để cho Thạch Du chơi được tận hứng, Tất Thịnh dẫn cô đi tới bàn đấu 21h, cho cô một chút lợi thế. “Yên tâm chơi thoải mái đi.”

“Không thành vấn đề.” Thạch Du vui vẻ ngồi ở bên bàn.

Tất Thịnh cúi đầu ghé vào bên tai cô nói nhỏ: “Tôi và một người anh em thân thiết đi chào hỏi một chút, rồi sẽ lập tức tới đây.”

“Ừ.” Thạch Du vui vẻ khẽ cười một tiếng.

Cô không thể chờ đợi được nữa muốn thử tay nghề ngay lập tức, cúi đầu nhìn loại thẻ mà Tất Thịnh cho cô, nhất thời cũng quên hỏi phải đánh cuộc bao nhiêu tiền, thậm chí có lẽ sòng bạc nào trong vùng cũng giống nhau!

Vì vậy cô cầm lên một thứ màu đen tầm thường nhất, quyết định bắt đầu thử vận may của mình.

Tất Thịnh để Thạch Du ngồi ở bàn 21h, còn mình thì đi nói chuyện với mấy người bạn thân lâu không gặp; thông thường người gặp qua Thạch Du đều khen ngợi cô phong cách tuyệt đẹp, trong lòng Tất Thịnh tất nhiên là mừng rỡ cực kỳ.

Thấy Kha Tái Tư kéo Tang Nhã đi tới, Tất Thịnh tay cầm ly rượu nhấp nháp, cố ý coi thường bọn họ.

“Kính chào, các vị đại ca.” Hôm nay rất đông người đến buổi lễ khai mạc, khiến Kha Tái Tư cười không khép miệng.

“Hôm nay tiền lãi đủ để cho anh ăn trong vòng một năm” Tất Thịnh giấu cợt lạnh lẽo cười một tiếng.

“Nhờ hồng phúc của anh.” Kha Tái Tư vui vẻ cười to, đột nhiên phát hiện Thạch Du không ở bên cạnh Tất Thịnh, “Tất đại ca, người đẹp của anh đâu?”

“Ở bàn kia.” Tất Thịnh nhàn nhạt trả lời, ánh mắt nhìn về phía Thạch Du ở bàn đánh bạc, bỗng nhiên chấn động. Chỉ thấy bàn bạc đó bị rất nhiều người vây quanh, anh dường như hiểu rõ chuyện gì, không nhìn được hé miệng mà cười cười, “Kha đại ca, bàn kia có phải xảy ra vấn đề gì hay không?”

Kha Tái Tư theo ánh mắt của anh nhìn về phía tiếng người huyên náo ở cái bàn lớn kia, “Xảy ra chuyện gì?”

Chỉ chốc lát sau, người trông coi sòng bạc mặt kinh hoảng chạy đến trước mặt Kha Tái Tư, “Đại ca, bàn 21h đã thắng lớn.”

“Cái gì?” mặt Kha Tái Tư kinh hoảng, “Mau dẫn tôi đi sang.”

“Vậy còn em?” Tang Nhã ở bên cạnh Kha Tái Tư, mặt mờ mịt nhìn hắn.

“Tùy cô thôi!” hiện tại hắn đâu còn có tâm quan tâm đến cô, một cái bàn đã thắng lớn, vậy là hắn bị tổn thất lớn rồi.

Tang Nhã nghĩ là thừa dịp lúc này Thạch Du không có ở bên cạnh Tất Thịnh, cô sẽ có cơ hội ngồi cạnh anh, vì vậy nụ cười kiêu ngạo trên mặt liền hướng tới Tất Thịnh.

Tất Thịnh thấy thế vội vàng nói: “Thạch Du ở đó hình như xảy ra vấn đề gì, tôi đi sang nhìn một chút.” Dứt lời, ngay sau đó anh chạy về phía bàn 21h kia.

Anh thật vất vả từ bên ngoài đám người chen đến bên cạnh Thạch Du, thấy trước mặt cô có rất nhiều tiền vàng, xem ra quả thật anh đoán trúng.

“Có thể thu tay lại rồi.” Anh nhẹ giọng nói.

“Tại sao? Người tôi còn chưa thắng đủ!” Thạch Du nâng cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Cô không có nhìn thấy nơi đó có người sắc mặt đã giống như gặp quỷ còn khó nhìn hơn.” ánh mắt của Tất Thịnh liếc nhìn chỗ Kha Tái Tư đứng.

Thạch Du đầu tiên là kinh ngạc nhìn nét mặt xanh mét của Kha Tái Tư, rồi sau đó không vui nói: “Sợ người tôi thắng tiền, cũng không cần mở sòng bạc.”

Cô tức giận ục ục lại không tình nguyện thu số tiền trước mặt, “Không chơi nữa.”

Tay cô vội vàng thu, cuối và vẫn là ngửa đầu cầu cứu: “Quá nhiều, làm thế nào?”

Tất Thịnh búng ngón tay một cái, gọi nhân viên phục sòng bạc giúp Thạch Du thu hồi số tiền trước mặt, đếm lại và viết rõ số tiền đưa cho Tất Thịnh, Tất Thịnh gạt đầu thu lại vào túi.

“Chờ một chút đi ra quầy lấy tiền.” Tất Thịnh nhỏ giọng với cô nói.

Thạch Du không có ý kiến khác gạt đầu, “Được rồi.”

Kha Tái Tư thấy Thạch Du đã dừng tay lại, hắn vừa giận vừa cười đi tới trước mặt bọn họ, “Tất đại ca, anh hôm nay thật là thắng lợi trở về.”

“Thạch Du chỉ là chơi cho vui, không ngờ vận may lại tốt như vậy.” Tất Thịnh nhàn nhạt nói, sau đó ôm lấy Thạch Du về mặt vui vẻ từ trước mặt Kha Tái Tư rời đi.

Thạch Du kinh ngạc nhìn Tất Thịnh, “Tôi thật sự thắng rất nhiều sao?”

“Không sai.” Tất Thịnh trả lời.

“Không thể nào! Tôi vẫn luôn chơi nhỏ thôi mà.” Thạch Du mặt hoài nghi nói.

“Chơi nhỏ? Cô đã sắp thắng lớn ở cái bàn đó, còn nói chỉ là chơi nhỏ?” Tất Thịnh không tin lời cô giải thích.

“Thật, tôi chỉ luôn dùng đồng màu đen để đánh cuộc, làm sao có thể thắng lớn được!” Thạch Du hùng hồn nói.

“Màu đen?” Tất Thịnh nhất thời dừng bước chân lại, lộ ra nụ cười hài hước, “Cô biết màu đen là bao nhiêu không?”

“Không phải là nhỏ nhất sao?” Thạch Du không giải thích được hỏi ngược lại.

“Trời ạ!” Tất Thịnh vỗ nhẹ cái trán một cái, “May mà cô thắng, nếu không tôi có thể sẽ bị thua một dãy biệt thự.”

“Cái gì!?” Thạch Du khiếp sợ tròn tròn hai mắt.

“Màu đen là bằng một nghìn đồng Đô-la a!” Tất Thịnh không khỏi than thở một tiếng.

“Một nghìn đồng Đô-la? Đó không phải là 3, 4 vạn tiền Đài Loan...” Thạch Du lại một lần nữa khiếp sợ khẽ nhếch miệng lên.

“Cho nên! Cái bàn sắp bị cô thắng lớn.” Gương mặt Tất Thịnh hài hước.

“Oa!” Thạch Du dừng bước lại bắt đầu tính toán, “Vậy tôi có phải thắng không ít tiền?” Cô kinh ngạc nhìn Tất Thịnh.

Tất Thịnh từ trong túi lấy ra chứng từ của sòng bạc do nhân viên phục vụ đưa, “Tổng cộng là 246,000 nguyên Đô-la.”

“246,000 nguyên - Đô-la!?” Thạch Du sốc nặng tròn to cặp mắt.

“Nếu như muốn đổi sang tiền Đài Loan, có thể cho cô tự tính; chỉ là, hôm nay cô thắng, có phải nên mời khách hay không?” Tất Thịnh đùa giỡn mà nói.

“Được! Tôi mời anh.” Thạch Du hưng phấn gật đầu như bầm tỏi, vội vàng kéo Tất Thịnh ra khỏi sòng bạc của Kha Tái Tư.

Kha Tái Tư cảm giận đứng ở một bên nhìn bọn họ. Hắn nằm mơ cũng không ngờ đến, hắn một lòng cùng Tất Thịnh so đo tất cả mọi thứ, trăm phương ngàn kế muốn loại bỏ địa vị và danh vọng của Tất Thịnh ở trong hắc đạo, nhưng Tất Thịnh vẫn luôn vững như bàn thạch, hắn sử dụng bất kỳ kế sách nào cũng không ăn thua; duy nhất một việc có thể làm cho hắn ở ườn ngực nói chuyện, đó chính là đem Tang Nhã từ bên cạnh hắn cướp đi. Nhưng là không ngờ hắn lại có thể tìm thấy một người phụ nữ so với Tang Nhã còn giỏi hơn, nghĩ đến đây, hắn không khỏi hận nghiến răng nghiến lợi.

Bạn đang đọc truyện *Giả Làm Người Tinh Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Anh nghĩ sẽ đi chỗ nào?” Thạch Du không che giấu được hưng phấn hỏi Tất Thịnh, bởi vì cô thắng được một khoản tiền lớn.

Thấy trên mặt cô tràn đầy nét cười, Tất Thịnh nhất thời bị gương mặt tươi sáng đó hấp dẫn thật sâu, ánh mắt dừng lại ở trên mặt của cô không thể dời đi, “Thạch Du...”

Mình định nói gì? Trong phút chốc anh tạm ngừng, suy tư không giải thích được suy nghĩ này.

“Anh rốt cuộc muốn đi chỗ nào?” Thạch Du ngây thơ hỏi.

Tất Thịnh nhẹ nhàng lắc đầu, “Hôm nay tôi sẽ dẫn cô đi các chỗ chơi khác nhau.”

“Thật?” Không che giấu được vui mừng Thạch Du cười không ngừng.

Tất Thịnh cười một tiếng, trong lòng mặt hồ yên tĩnh lâu nay khẽ dao động, từng con sóng liên tiếp nhau hết đợt này lại đến đợt khác, tất cả đều mang theo những gợn sóng ngọt ngào; mà tất cả đều là Thạch Du mang lại cho anh.

“Có muốn xem biểu diễn ảo thuật hay không? Ở ‘sòng bạc Monte Carlo’ có một nhà ảo thuật nổi danh, biểu diễn của anh ta có thể nói là làm lòng người si mê!”

Ánh mắt Thạch Du nhất thời sáng chói, “Thật sự hay như vậy sao?”

“Đi xem thử rồi sẽ biết.” Tất Thịnh cười thần bí, cúi đầu nhìn đồng hồ, “Muốn đi thì sẽ phải đi sớm một chút, Lam Tư Ba Đồn sắp bắt đầu biểu diễn.”

“Tốt! Tôi muốn đi xem.” Thạch Du vội vàng bày tỏ mong muốn của mình, bước nhanh về phía trước, đi chưa được hai bước lại quay đầu lại nhìn Tất Thịnh đứng tại chỗ, “Nhanh lên một chút.”

“Tiểu thư, cô biết Monte Carlo ở nơi nào sao?” Tất Thịnh không nhịn được cười lớn.

“Oh!” lúc này Thạch Du mới đột nhiên giật mình, “Ồ nơi nào?”

“Hướng này, đi.” Tất Thịnh chỉ tay về phía sau của mình, mặt mỉm cười lắc đầu.

“Sao không nói sớm.” Thạch Du không để ý đến hình tượng thực nữ nhấc váy lên nhanh chóng đi về bên cạnh Tất Thịnh kéo tay của anh, “Nhanh một chút, động tác của anh sao giống như chiếc xe bò bị con bò già kéo vậy.”

Bởi vì cô kéo tay của mình, Tất Thịnh không hề để ý đến dáng vẻ kệch cỡm của cô, trái tim không nghe lời bắt đầu đập liên hồi, ngay cả chính anh cũng không khỏi khiếp sợ, đây là tình huống chưa bao giờ xảy ra.

Đến sông bạc Monte Carlo, vừa đứng vào lúc thời gian biểu diễn. Đúng như lời Tất Thịnh nói, Lam Tư Ba Đồn quả là một bậc thầy ảo thuật, hấp dẫn ánh mắt Thạch Du thật sâu, cô không chỉ trợn mắt hốc mồm, mà còn thỉnh thoảng phát ra tiếng than thở, cùng mọi người nhiệt liệt vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Anh ấy thật giỏi! May mà tôi đến xem, nếu không thì có lẽ sẽ tiếc nuối cả đời.” trên mặt Thạch Du tràn đầy ngạc nhiên.

“Mỗi ngày không biết có bao nhiêu người đến xem Lam Tư Ba Đồn biểu diễn, một lần biểu diễn của anh ta bằng cả tháng thu nhập của người bình thường.”

Nghe Tất Thịnh lời nói, Thạch Du không khỏi lộ ra ánh mắt hâm mộ và sùng bái, cô ngồi bên người Tất Thịnh nói nhỏ:

“Anh ấy rất đẹp trai đó!”

Tất Thịnh nhất thời mở to hai mắt trừng mắt căm giận nhìn cô.

Nhưng ở dưới ánh đèn lờ mờ, Thạch Du không thấy rõ ràng nét mặt ghen ghét của anh.

Cô hồn nhiên không biết, vẫn đắm chìm trong những màn ảo thuật do Lam Tư Ba Đồn mang đến.

Thỉnh thoảng Tất Thịnh lại cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đây là lần đầu tiên anh cảm giác thời gian biểu diễn của Lam Tư Ba Đồn quá dài, ngón tay không tự chủ gõ nhẹ mặt bàn.

Anh không thể bình tĩnh, Thạch Du lại không hề có cảm giác; chỉ thấy cô một lúc cười, một lúc lại thét chói tai, đắm chìm vào màn biểu diễn trong nỗi hưng phấn.

Toàn bộ hai giờ biểu diễn, đối với Tất Thịnh mà nói giống như qua một thế kỷ, anh không khó chịu không phải là vì phần biểu diễn của Lam Tư Ba Đồn, mà là vì Thạch Du cứ đắm chìm trong đó, và thỉnh thoảng còn biểu lộ ra ánh mắt sùng bái.

“Anh ấy quả thực là quá tuyệt vời!” Biểu diễn xong, Thạch Du còn không ngừng tán dương Lam Tư Ba Đồn.

“Đúng vậy! Thật rất tuyệt.” giọng nói Tất Thịnh không khó nghe thấy sức ghen chua chát.

Đi khỏi sông bạc Monte Carlo, Thạch Du hình như vẫn chưa thỏa mãn, “Sau đó đi chỗ nào chơi?”

Thạch Du tự nhiên nắm tay của anh, khoe mắt Tất Thịnh nhìn bàn tay non mềm trong tay mình, trong lòng bối rối, vị đắng chua trong phút chốc tan thành mây khói, anh không tự chủ được mỉm cười.

“Las Vegas cái gì cũng có, chỉ cần cô nói ra ngoài, tôi nhất định để cho cô tận hưởng.” Tất Thịnh nói.

“Có thật không?” Thạch Du có chút hồ nghi, “Nếu như mà tôi muốn chơi chỗ giống như khu vui chơi thì sao?”

“Có! Sân chơi thuyền hải tặc...” Tất Thịnh thuộc như lòng bàn tay mà nói một chuỗi dài.

“Thật sự có?” Thạch Du kinh ngạc.

“Đi, tôi hiện tại liền dẫn người đi chơi.” Nói xong, Tất Thịnh liền kéo Thạch Du đến sân chơi.

Tất Thịnh và Thạch Du giống như hai đứa trẻ con, chơi từng trò từng trò một, trên mặt tràn đầy cười vui.

Bữa ăn tối, Tất Thịnh mang Thạch Du đến” nhà hàng Đức Châu “ thưởng thức tiệc đứng.

Suốt cả một ngày, trên mặt Thạch Du luôn nở nụ cười, đây là ngày vui nhất trong tất cả những ngày cô tới đây. Chẳng những được một số tiền lớn không

ngờ, xem những trò ảo thuật tuyệt nhất, còn ăn một bữa tiệc tràn đầy lạ lẫm: tiệc đứng, quan trọng nhất là Tất Thịnh đi cùng cô cả ngày.

Sau bữa ăn tối, Tất Thịnh dắt Thạch Du đi dạo ở một đường lớn yên tĩnh, hai bên trồng những cây sồi cành lá tươi tốt, càng làm không khí tĩnh mịch tăng thêm.

“Thạch Du, cô hôm nay vui về sao?” Về mặt Tất Thịnh thoải mái hỏi.

“Vô cùng vui vẻ, trong những ngày tôi đến Las Vegas hôm nay là ngày vui vẻ nhất.” Thạch Du thành thật trả lời.

“Chúng ta quen biết nhiều ngày như vậy, nhưng tôi phát hiện chúng ta chưa hiểu rõ đối phương cho lắm.” Tất Thịnh tự nhiên thốt lên.

Thạch Du không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn đường.

“Nếu tôi hỏi cô một vấn đề, cô có thể trả lời thành thật vớia tôi không?” Tất Thịnh nặng nề thở ra một hơi, khăn trương trong lòng.

“Anh nói xem” Thạch Du không hề phòng bị mà nói.

“Lúc đầu cô lấy tâm tình gì để nhận công việc này, và nguyên nhân nào làm cho cô đồng ý?” Tất Thịnh cố gắng bình tĩnh hỏi.

“Ừ...trong số các việc mà tôi đã từng làm cho công ty thì đây là lần đầu tiên tôi nhận loại công việc này, tâm tình của tôi đương nhiên là lo lắng đề phòng, chỉ là vì tiền thù lao nên, tôi quyết định nhận công việc này.” Thạch Du không chút nào giấu giếm, thản nhiên nói.

“Cô nhận lấy công việc này, chẳng lẽ không sợ bạn trai cô sẽ hiểu lầm, tức giận sao?” lòng Tất Thịnh quanh co vòng vèo thăm dò Thạch Du.

“Bạn trai? Thật xin lỗi, tôi không có bạn trai.” Cô không chút nghĩ ngợi gì bật thốt lên.

“Cô không có bạn trai? Dung mạo cô đẹp như vậy, chẳng lẽ đàn ông xung quanh cô tất cả đều bị mù?” Tất Thịnh không tin.

Thạch Du lơ đãng nhún nhún vai, “Có lẽ là cá tính không cho phép đi! Không có người đàn ông nào dám đến gần tôi, họ dường như đều sợ hãi tôi sẽ ăn sống nuốt tươi họ.”

Tất Thịnh vừa nghe Thạch Du giễu cợt, không nhịn được cười ha ha, “Không, phải nói là bọn họ không may mắn và ánh mắt biết nhìn.”

“Thật sao? Cảm ơn anh đã an ủi tôi.” Thạch Du mỉm cười.

“Nếu như, nếu như...” Tất Thịnh đột nhiên phát giác đầu lưỡi của mình giống như bị cắt ngắn.

“Nếu như cái gì?” Thạch Du tò mò ép hỏi.

“Ài!” Tất Thịnh buông tiếng thở dài, “Nếu như tôi muốn em ở bên cạnh tôi, em là có đồng ý hay không?” Anh lấy lại dũng khí nói một hơi.

“Anh...” Thạch Du nghe vậy không khỏi ngẩn người, một hồi lâu nói không ra lời.

Tất Thịnh nắm chặt hai tay của Thạch Du, “Tôi nói thật, tôi hi vọng em có thể ở bên cạnh tôi, mấy ngày nay có em ở bên cạnh, tôi có thể thường xuyên cảm nhận được nụ cười của mình, đây là cảm giác trước đây tôi chưa từng có.”

“Anh chỉ vì muốn thoát nụ cười của mình nên mới muốn tôi ở bên cạnh?” Thạch Du kinh ngạc với lý do cổ quái lại không giải thích được này.

“Không! Không phải như vậy, ý của tôi đó là...” về mặt Tất Thịnh có chút gấp gáp, anh chưa bao giờ thổ lộ tâm ý của mình đối với một người phụ nữ, nhất thời hốt hoảng giống như thanh thiếu niên, không biết nên mở miệng như thế nào.

Đôi mắt Thạch Du như nước mùa thu không hề chớp mắt nhìn anh chằm chằm, thử đoán tiếp theo anh muốn nói câu gì.

“Tôi là nói... Tôi...” Tất Thịnh tâm hoảng ý loạn, nói quanh co một hồi lâu vẫn là nói không rõ ra được.

“Ài! Anh có thật là đại ca Xã Hội Đen không vậy, có một câu mà sao nói mãi không nên lời.” Thạch Du trêu ghẹo anh.

Nghe thấy vậy, khuôn mặt Tất Thịnh xanh mét, giống như một con sư tử không biết làm sao, bỗng dưng xoay người lại, đưa lưng về phía Thạch Du,

“Em có nguyện ý ở lại bên cạnh tôi hay không?” Giọng điệu của anh còn là cao như vậy không thể leo tới.

Thạch Du cố ý trêu đùa anh, nhảy đến trước mặt anh ngửa đầu dí dỏm — cười đối với anh, “Bây giờ không phải tôi đang ở ngay bên cạnh anh đó sao? Hơn nữa còn đứng ở trước mặt anh đó!”

“Tôi là nói...” Anh gấp gáp mặt đỏ lên, đôi tay nắm chặt thành quyền.

“Anh nói cái gì nha?” Thạch Du cả gan tiếp tục trêu đùa anh.

“Em không cần ép tôi nữa! Em hiểu ý của tôi mà.” Tất Thịnh cắn răng cắn giận gầm lên.

“Oa!” đôi tay Thạch Du che lỗ tai kêu la: “Sư tử phát uy.”

Tất Thịnh gạt đôi tay che tai của cô, một tiếng như sư tử rống gầm thét: “Thạch Du!”

Thạch Du ngẩn ra nhìn anh, cảm anh kiên nghị uy thế, toàn thân tản mát ra một khí chất làm người khác không thể tiếp tục đùa giỡn.

“Tôi hiểu rõ em là một cô gái tốt, mà tôi lại là một đại ca Xã Hội Đen...” Nói đến đây, anh chán nản mím chặt môi nói không được nữa.

“Xã Hội Đen thì thế nào?” Thạch Du nén giận mở to đôi mắt nhìn anh, cả người thẳng tắp, giống hệt như một người đàn bà chanh chua.

“Không có bất kì ai không sợ xã hội đen? Bây giờ vừa nghe là Xã Hội Đen, mọi người chẳng chạy xa vạn dặm?”

Tất Thịnh cao giọng nói.

“Nguy biện! Đây chính là ý nghĩ của anh.” Thạch Du tức giận lớn tiếng la hét.

“Vậy ý của em là gì?” Tất Thịnh thấp thòm hỏi.

Thạch Du dùng ngón tay chỉ chỉ ngực của anh không vui nói: “Anh có phải vẫn muốn hỏi tôi, có muốn, có đồng ý ở bên cạnh anh hay không đúng không? Vậy xin hỏi anh là muốn ở bên cạnh anh một khoảng thời gian hay là cả đời?”

Tất Thịnh đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mừng rỡ trong lòng, thì ra là cô hoàn toàn hiểu tâm ý của anh, “Anh...”

Anh mới định mở miệng, Thạch Du lập tức tức giận đùng đùng nói: “Anh cần phải hiểu rõ, một khi đã nói ra thì không thể đổi ý đó!”

Nhìn bộ dáng tức giận, Tất Thịnh không nhịn được bật cười, “Những lời này là anh muốn nói cho em, làm sao lại biến thành em nói cho anh chứ?”

Thạch Du ngẩn ra, giọng nói chuyển thành ôn hòa: “Đối với lời này phải là anh nói, tôi làm sao...”

Tất Thịnh đưa tay ra khê vuốt gương mặt của cô, dịu dàng cười hỏi: “Thạch Du, em đồng ý không?”

“À? Không! Không đúng, chờ một chút, tôi còn chưa hỏi rõ ràng, anh muốn trong một thời gian hay là cả đời?” Thạch Du đột nhiên nhìn anh một cách nghiêm chỉnh.

Tất Thịnh quả là bị cô làm cho sắp nổi điên rồi, “Em hi vọng sẽ như thế nào?”

“Như thế nào tôi đều vui lòng tiếp nhận, chỉ là, tôi hy vọng sẽ là ước định cả đời.” Thạch Du xấu hổ cúi đầu.

Nghe vậy, Tất Thịnh cực kỳ kinh hỷ (kinh ngạc, vui vẻ), câu trả lời của cô đúng là phù hợp với tâm ý của anh. Anh vô cùng vui vẻ mở miệng chế nhạo cô:

“Anh không nghe rõ lời của em nói, nếu như em không lớn tiếng nói ra, vậy tôi chỉ đề nghị vậy thôi.”

Thạch Du tức giận ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chăm, “Anh dám làm như vậy thử xem!”

“Tốt! Không coi như anh không nói gì. Hazz anh đường đường là một đại ca Xã Hội Đen, lúc này lại bại trong tay em thật là...” Tất Thịnh mừng rỡ như điên nhìn cô.

“Chỉ là, em muốn là người yêu của anh, em muốn làm vợ của anh!” Thạch Du quả quyết lớn tiếng nói.

“Được, không để cho em làm người yêu của anh, em sẽ là vợ của anh.” Tất Thịnh vui mừng nói cùng.

“Thật? Không thể đổi ý đó!” Thạch Du thận trọng mà nói.

“Chỉ cần em không sợ làm phụ nữ của đại ca Xã Hội Đen, anh nhất định sẽ lấy em.” Tất Thịnh kiên định bày tỏ.

Thạch Du cười một cách quyến rũ với Tất Thịnh, “Em không sợ, chỉ cần có thể vĩnh viễn ở cùng anh, em đã rất hài lòng rồi.”

Tất Thịnh bị tình cảm của cô làm cho cảm động thật sâu, không kiềm chế được tình cảm sôi trào ở trong lòng, đem cô ôm lấy thật chặt, “Thạch Du...”

Thạch Du cảm thấy cả thân thể anh rõ ràng đều đang run rẩy, với cõi lòng đầy tình yêu vươn tay lên nhẹ nhàng vuốt lên mặt của anh. “Em thật lòng.”

Khi bàn tay nhỏ bé của cô phát đến trên môi anh thì anh không nhịn được nhẹ nhàng hôn lên bàn tay cô, “Anh tin tưởng.”(AAAAAAAAAAAAAAAA.....mình thích.)

Tiếp theo anh yêu thương bùng lấy mặt của cô, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của cô, ngửi thấy mùi vị nhàn nhạt thorn ngát phát ra từ cơ thể cô, anh không nhịn được hít một hơi thật sâu, tham lam muốn hương thorn say lòng người này, cũng hòa linh hồn của mình vào bên trong, tiến tới nơi vô cùng ngọt

ngào khát vọng mà anh tìm được, tùy tiện phóng túng đòi hỏi.

Cô bị hấp dẫn bởi nụ hôn dịu dàng của anh, cảm giác toàn bộ thân thể kinh căng thẳng đã được buông lỏng, tận tình hưởng thụ nhu tình của anh, bị lạc trong lưới tình anh giăng.

(Hôn ừ ừ ko phải diễn nữa ừ mở mắt chờ cuối cùng cũng thấy)

Sau một lúc trời đất quay cuồng, nồng tình mật ý ánh mắt của hai người không thể rời khỏi đối phương.

Tất Thịnh đột nhiên ngừng đầu nghĩ đến Las Vegas có truyền thống nổi tiếng về các giáo đường, anh mừng rỡ lời Thạch Du, “Đi! Chúng ta bây giờ phải đi kết hôn.”

“Kết hôn?” Thạch Du kinh ngạc nhìn anh.

“Chính là chỗ này, không cần phải đi đâu về đâu, bất cứ lúc nào đều có thể giúp chúng ta công chứng ; vì không để cho em đổi ý, anh muốn em bây giờ hãy gả ngay cho anh.” Tất Thịnh lo lắng cô sẽ đổi ý, gấp đến độ nghĩ lập tức muốn lấy cô ngay.

“Nhưng em chưa chuẩn bị gì cả.” Thạch Du kinh ngạc nhìn anh.

“Không sao.” Tất Thịnh cố chấp mà nói.

“Kết hôn là chuyện lớn của cả đời người, em luôn mong muốn được làm một cô dâu đẹp nhất trong ngày trọng đại, nhưng em cũng muốn lấy anh ngay lập tức...” Thạch Du lộ vẻ khó khăn, chân chừ lo lắng.

Tất Thịnh không nhịn được cười lên, anh hiểu được cô muốn cái gì. “Em yên tâm, sau khi trở về anh sẽ bỏ xung một hôn lễ thật lớn thật trang trọng, để em trở thành cô dâu xinh đẹp nhất, bây giờ anh chỉ muốn giữ lấy em!”

“Anh muốn giữ lấy em?” Những lời này đột nhiên khiến Thạch Du nhớ tới mơ ước đã lâu của Tang Nhã với Tất Thịnh, “Không! Là em muốn giữ lấy anh mới đúng!”

“Tại sao?” Tất Thịnh không hiểu nhìn cô.

“Anh quên Tang Nhã người phụ nữ đáng sợ đó sao? Không được! Phải nhanh lên thôi.” Thạch Du lòng như lửa đốt lời Tất Thịnh đi vào giáo đường.

Tất Thịnh bị hành động của cô chọc cười, nhưng mà nếu cô nguyện ý cùng anh kết hôn, mặc kệ vì lý do gì, anh cũng đưa hai cánh tay giữ cô thật chặt.

Hắc Báo đi xuống trước để chào đón các vị đại ca khác, mặc dù hôm nay là sông bạc của Kha Tái Tư khai mạc, nhưng các đại ca quốc gia phía trước hầu như đều là vì có Tất Thịnh đến lên mới tới, vì vậy Hắc Báo không dám để xảy ra sơ sẩy, lúc nào cũng nom nớp lo sợ giao tiếp.

Anh cũng nghe nói Thạch Du đã dọa lão hồ ly giết mình, điều đó làm cho anh phải len lén cười trộm thật lâu, anh không ngờ Thạch Du sẽ may mắn như vậy.

Cả đêm không ngủ, và cả ngày lại phải nom nớp lo sợ, bữa ăn tối lại bị mấy vị đại ca ép uống mấy chén, hiện tại anh đã là say mềm.

Kha Tái Tư thấy thời cơ đã đến, vì vậy ra dấu hiệu cho Tang Nhã cùng hán đồ Hắc Báo trở về phòng.

Kha Tái Tư và Tang Nhã đặt Hắc Báo ở trên ghế sofa, Tang Nhã vội vàng rót một cốc nước chanh để cho Hắc Báo giải rượu.

Hắc Báo khẽ vung tay lên, làm nước chanh trong tay Tang Nhã vương vãi đầy trên thảm trải sàn, trong lòng Tang Nhã hết sức tức giận, nhưng vẫn là cố nhịn xuống.

Kha Tái Tư đến bên cạnh Hắc Báo ngồi xuống, “Hắc Báo, Hắc Báo!”

Hắc Báo ở trong lúc say, mơ hồ đáp một tiếng: “Có có..chuyện gì?”

“Tất đại ca làm thế nào mà biết Thạch Du?” đã tâm khao khát có được Thạch Du của Kha Tái Tư hoàn toàn lộ ra.

Ở bên cạnh Tang Nhã nghe vậy sắc mặt tối lại, vừa sợ vừa giận nhìn về phía Kha Tái Tư kêu gào: “Cái gì? Thì ra là anh đang nghĩ đến con đàn bà đó!”

Kha Tái Tư không thêm để ý tới sự ghen ghét dữ dội của Tang Nhã, giận không kiềm được quát: “Cô câm miệng lại cho tôi!”

Tang Nhã càng thêm tức giận khó áp chế, cô liều mình kéo Kha Tái Tư, quả đầu giống như mưa rơi, rơi vào người của hắn.

“Ý tứ của anh là gì? Đầu tiên là lừa tôi bỏ Tất Thịnh đi, bây giờ lại muốn phụ nữ bên cạnh Tất Thịnh nữa sao!”

Kha Tái Tư đứng dậy bắt được tay của cô, “Cô phá đủ chưa!” Rồi đẩy mạnh cô ta về phía tường.

Tang Nhã đứng không có trọng tâm liền ngã xuống mặt đất, kinh ngạc nhìn Kha Tái Tư, “Anh...”

“Tôi thế nào? Cô cũng không tự mình soi gương đi, cô có điểm nào có thể so với Thạch Du? Cô ấy tức giận khí chất cao nhã, còn cô thì sao? Thấp hèn không chịu nổi!” Kha Tái Tư dùng ngôn ngữ chanh chua ném thẳng vào Tang Nhã.

“Kha Tái Tư!” Tang Nhã không chịu nổi khi bị sỉ nhục, tức giận từ dưới đất đứng dậy, “Ban đầu anh trăm phương ngàn kế đem tôi tách ra khỏi Tất Thịnh, còn khen tôi xinh đẹp, quyến rũ, bây giờ anh thương thức xong rồi, liền chê tôi thấp kém không chịu nổi!”

“Hừ!” Kha Tái Tư cười lạnh một tiếng, “Ban đầu tôi chỉ muốn khiến Tất Thịnh xấu mặt, cũng là muốn cho người của toàn thể giới biết - tôi, Kha Tái Tư, có đủ khả năng cướp phụ nữ của Tất Thịnh! Cô cho rằng tôi thích cô à? Ha ha ha! Cô nên tỉnh lại đi! Nói thật một câu, tôi đúng là sai lầm, còn tưởng rằng cô là bảo bối của Tất Thịnh, nhưng thì ra tôi chỉ cũng chỉ là nhặt lại giày cũ của anh ta.”

Tang Nhã không ngờ Kha Tái Tư sẽ nói ra những lời vô tình như vậy: “Tốt! Anh đã đối với tôi như vậy, thì từ hôm nay trở đi, giữa chúng ta cắt đứt toàn bộ!”

“Cắt đứt liền cắt đứt, cô cho rằng tôi sẽ cầu xin cô ở lại sao? Tôi đã sớm chê cô phiền phức!” Kha Tái Tư coi thường.

Đột nhiên, Hắc Báo tự lẩm bẩm: “Thạch Du phải... Đại ca từ... công ty Hạnh phúc viên mãi tìm đến...”

Kha Tái Tư và Tang Nhã không khỏi ngẩn ra mà nhìn nhau, “Công ty Hạnh phúc viên mãi?”

Kha Tái Tư vì muốn biết rõ nội tình trong đó, lại ngồi xỏm xuống lay lay Hắc Báo, “Anh nói là, Thạch Du không phải là phụ nữ của Tất đại ca?”

Tang Nhã ở bên cạnh cũng mau muốn biết được sự thật, “Hắc Báo, những điều anh nói là thật sao?”

“Đúng vậy... Thạch Du là đại ca dùng... Một vạn tiền Đô-la. Trên một ngày... Mời tới...” Hắc Báo trong mơ mơ màng màng nói ra toàn bộ.

Nhất thời, Kha Tái Tư và Tang Nhã trên mặt đều lộ ra vẻ mặt quỷ quyết giống nhau.

“Kha Tái Tư, Anh nghĩ biện pháp nào có thể đem Thạch Du từ bên cạnh Tất Thịnh cướp đi.” Tang Nhã xấu bụng nói,

“Vậy cô lại có cơ hội lại trở lại bên người Tất đại ca...” Kha Tái Tư cười đều.

“Chúng ta theo như nhu cầu.” Tang Nhã âm trầm nói.

“Đúng! Chúng ta theo như nhu cầu.” Kha Tái Tư không nhịn được cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Giả Làm Người Tình Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thạch Du không ngờ Las Vegas lại có nhiều giáo đường nhỏ như vậy, vì vậy mà không cần đợi lâu, cũng không cần bất kỳ bạn bè người thân tham dự, chỉ cần có tình cảm, là có thể đăng kí kết hôn, lễ phục, giấy chứng nhận, người làm chứng mọi thứ đều đầy đủ hết.

Tất Thịnh không bao giờ ngờ được chuyện giả người yêu này lại có thể giúp anh cưới được một người vợ xinh đẹp, nhiều năm sống trong tình trường giờ anh cũng muốn dừng chân.

Thạch Du tươi cười rạng rỡ kéo Tất Thịnh đi ra khỏi giáo đường, ở trước mặt anh một tay cầm giấy đính hôn lên.

“Haaaa...! Lúc này anh chạy không thoát.”

Tất Thịnh không nhịn được cười to, “Nếu như anh thật sự muốn chạy mất từ trong tay em, làm sao có thể cho em cơ hội này, để em trói chặt anh sao?”

“Nói cũng phải.” Thạch Du tán thành gật đầu, sau đó lại không nhịn được cười ha ha, “Cái này bảo đảm có thể làm Tang Nhã tức chết.”

Nghe vậy, Tất Thịnh cố ý giả mặt giận hờn, “Đợi chút, em là vì điều này mới đồng ý lời cầu hôn của anh sao?”

Trên mặt Tất Thịnh không nhịn được nụ cười.

Thạch Du nhìn ra được anh đang trêu chọc mình, vì vậy cô cố ý cao giọng: “Dĩ nhiên...”

“Đây chỉ là một trong số những nguyên nhân, quan trọng nhất vẫn là muốn anh vĩnh viễn ở bên em.” Dứt lời, trên mặt cô lập tức đỏ ửng.

“Đúng, đây mới là câu nói anh muốn nghe nhất.” Tất Thịnh nở nụ cười hớn hở.

Thạch Du bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh, “Cái gì đúng! Em bây giờ mới thấy vô cùng không đúng!”

“Không đúng? Chuyện gì không đúng?” lòng Tất Thịnh đột nhiên giống như bị nín chặt. Giấy dính hôn mới cầm ở trong tay vẫn còn nóng, không lẽ lại vội vã làm giấy ly hôn chứ?

“Đã để cho anh bỏ phần cầu hôn quan trọng nhất, liền hồ đồ cùng anh đi kết hôn, xem ra em thật sự chính là ngốc nghếch a!” Đôi mắt Thạch Du linh hoạt mở to, nũng nịu oán giận.

Tất Thịnh bị bộ dáng dí dỏm của cô chọc cười, “Được! Anh nhất định bỏ xung cho em.”

“Thật? Không thể quên, phải bỏ xung nhé!” Thạch Du liên tục dằn dò.

“Tuyệt đối sẽ không quên.” Tất Thịnh kiên quyết trả lời.

Hai người cùng nhau đi dạo phố mua đồ, hai bên đường phố có rất nhiều loại cửa hàng khác nhau, Tất Thịnh vô tình nhìn thấy một nhà hàng trang sức, đột nhiên nhạy cảm phát giác. Anh dắt Thạch Du qua đường, đi vào cửa hàng trang sức.

Thạch Du hoang mang nhìn những món đồ trang sức được trưng bày bên trong tủ kính, không hiểu nhìn Tất Thịnh hỏi: “Chúng ta vào trong này làm gì?”

Tất Thịnh ghé vào bên tai cô nhỏ giọng nói: “Mua nhẫn kết hôn.”

“Nhẫn kết hôn?” Thạch Du hơi ngẩn ra, ngay sau đó vui vẻ nhếch môi, “Em làm sao lại có thể quên tín vật quan trọng nhất này!”

Tất Thịnh muốn ông chủ cửa hàng đem chiếc nhẫn kim cương quý giá nhất lấy ra.

Thạch Du vô tình nhìn qua bảng giá, không khỏi lú lờ, kéo kéo ống tay áo của Tất Thịnh, “Dọa chết người, giá trên trời!”

Tất Thịnh cười cười, “Đeo được lên trên tay của em, đắt nữa cũng đáng giá.”

“Vây chẳng phải là em đem theo một xe tải chứa đầy tiền mặt ở trên tay?” Thạch Du nhẹ giọng lầu bầu.

“Tiền mặt? Bao nhiêu xe tải?” Tất Thịnh học giọng nói của cô, trêu chọc cô.

“Ngày hôm qua một số đại ca nói tiền của anh chờ bằng 20 chiếc xe tải cũng không đủ, bây giờ mua chiếc nhẫn kim cương này chẳng phải là mất trắng một chiếc xe tải, đáng giá không?” Thạch Du đau lòng nói.

“Anh nói, đeo lên trên tay em, đắt nữa cũng đáng giá; còn nữa, đó là lời nói đùa của bọn họ, em không nên tin. Nếu như em đau lòng như vậy, không bằng suy nghĩ này chiếc nhẫn kim cương này là dùng tiền trong 20 chiếc xe tải mua, nói cách khác 20 chiếc xe tải vẫn còn nguyên vẹn, chúng ta không hề dùng đến. Ý tưởng của anh rất tuyệt đấy chứ? Không tồi nhé!” Tất Thịnh nói lung tung dụ dỗ cô.

“Lắm chuyện.” Rốt cuộc Thạch Du cũng chịu nở một nụ cười.

Tất Thịnh tí mĩ vì cô chọn một chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp nhất, Thạch Du cũng giúp anh chọn chiếc nhẫn kim cương khác không hề thua kém, hai người nhìn ngón của đối phương đeo vật tượng trưng cho hôn nhân, không khỏi lộ ra nụ cười.

Tất Thịnh khẽ nâng khuôn mặt cô lên, dịu dàng nói: “Kết hôn hạnh phúc, vợ.” Anh nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt Thạch Du.

“Kết hôn hạnh phúc, chồng.” Thạch Du e lệ nhón chân lên hôn môi của anh một cái.

Ánh mắt hai người quán quýt lấy nhau, đáy mắt tràn đầy ánh sáng hạnh phúc và liên tục tràn trề tình yêu với nhau.

Thời gian như dừng lại vào thời khắc này, mọi vật trong phút chốc cũng trở nên đẹp hơn, đôi môi muốn nói lại thôi khẽ chạm vào tấm lòng của nhau.

Tất Thịnh không kìm lòng được đem Thạch Du ôm vào trong ngực, môi của anh nhẹ nhàng hôn lên môi của cô, kêu gọi nội tâm sâu nhất, nóng bỏng nhất của cô.

Trong phút chốc, trong lòng Thạch Du giống như núi lửa phun trào, sóng đập mãnh liệt, phấn khích đến bất lực.

Đang vào lúc cô sắp say mê, Tất Thịnh chợt dừng lại.

Thạch Du không hiểu nhìn của hắn, “Tại sao dừng lại?”

Nhìn khuôn mặt thẹn thùng của cô, cả trái tim Tất Thịnh giống như được bơm cảm giác hạnh phúc vào. “Anh không muốn phải chờ đợi, anh muốn nói cho mọi người tin tức tốt này.”

“Có được không?” Thạch Du lo lắng hỏi.

“Anh tin tưởng bọn họ sẽ khó mà tin được, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, mọi người không chấp nhận cũng không được. Đi! Chúng ta trở về khách sạn.”

Tất Thịnh giống như đứa bé lần đầu tiên lấy được kẹo, trên mặt tràn đầy phấn khởi, vui sướng, kéo Thạch Du chạy về khách sạn. Anh không muốn chờ đợi nữa, anh muốn tuyên bố với mọi người tin tức tốt đẹp này.

Trong sòng bạc khách liên tục đến không dứt, trên mặt Tất Thịnh không giấu được cảm giác phấn khởi, thân mật ôm Thạch Du vào thang máy trở về khách sạn trên tầng.

Trên đường thỉnh thoảng gặp những đại ca khác, khi bọn họ nhìn thấy Tất Thịnh thì trên mặt đều lộ ra chút ít nhạo báng, chế nhạo, tình hình kỳ lạ này khiến Tất Thịnh sinh lòng nghi ngờ.

Thậm chí có người đi đến bên cạnh Tất Thịnh nói: “Tất đại ca, ngày nào đó giới thiệu cho tôi cô bé này đi!” ngay sau đó anh ta cười lớn rồi đi.

Tất Thịnh trầm nghĩ, chuyện gì đã xảy ra?

Trái tim Thạch Du chợt có cảm giác chằng lành, trong lòng cô thấp thỏm nhìn Tất Thịnh, “Không biết đã xảy ra chuyện gì?”

Tất Thịnh không nói, khuôn mặt bình tĩnh trở về phòng, vừa đẩy cửa ra lập tức bị rình huống rối loạn trước mắt làm cho kinh hoàng (kinh ngạc, hoảng hốt)

Chỉ thấy Hắc Báo uống đến say như chết nằm ngang ở trên ghế sofa, một chân còn để ở trên ghế dựa, cả người giống như mới vừa bị ngã vào thùng rượu.

Tang Nhã đứng ở giữa phòng khách, đôi tay khoanh ở trước ngực, trên mặt mỉm cười hài lòng.

Khi cô nhìn thấy Tất Thịnh bước vào cửa thì vẻ mặt lập tức thay đổi, quẩn rũ dịu dàng, xoay người chạy thẳng vào trong ngực Tất Thịnh.

“Tất Thịnh, anh rốt cuộc cũng trở lại, em đã chờ anh thật lâu!”

“Cách xa tôi ra một chút.” Tất Thịnh lạnh lùng đẩy cô ra, đưa tay dắt Thạch Du đi vào trong phòng, “Chuyện gì đang xảy ra?”

“Hắc Báo uống say, em chỉ là có lòng tốt đưa anh ấy trở lại.” Tang Nhã không để ý đến Thạch Du có ở đó hay không, làm nũng ôm chặt một cánh tay khác của Tất Thịnh.

Tất Thịnh không vui nhíu chặt lông mày, hung hăng đem tay cô ta hất ra, “Cô làm cái gì? Buông ra!”

“Tất Thịnh, em đã nói em hiểu rõ sai rồi...” Tang Nhã buồn bã, điềm điềm đáng yêu, ý đồ tranh thủ sự đau lòng của Tất Thịnh.

Thạch Du nhìn không được nữa, tức giận đứng ở trước mặt Tang Nhã, “Da mặt người phụ nữ này thật sự là rất dày, Tất Thịnh đã nói rõ ràng như vậy, lòng của cô còn không chết ; để cho tôi nói cho cô biết, trước đây Tất Thịnh không muốn cô ở bên cạnh, hiện tại càng không thể nào!”

Tang Nhã hung tợn nhìn Thạch Du chằm chằm, “Thạch Du? Tôi và Tất Thịnh đang nói chuyện, cô có đủ tư cách xen vào mà quản lý sao!”

Thạch Du giận không kềm được, thờ phỉ phò nhìn cô ta chằm chằm, đáy mắt cháy hừng hực lên hai ngọn lửa giận, “Tôi là người phụ nữ của Tất Thịnh, tại sao không thể xen vào!”

“Cô là phụ nữ của Tất Thịnh? Ha ha ha!” Tang Nhã châm chọc cười to, ngay sau đó bỏ Thạch Du lại, đến gần bên cạnh Tất Thịnh, “Tất Thịnh, anh tại sao lại phải làm như vậy? Thật ra thì chỉ cần anh nói một câu, em sẽ lại trở về bên cạnh anh mà.”

“Cô nói lời điên khùng gì ở đây!” Tất Thịnh khinh thường trợn mắt nhìn Tang Nhã một cái, ngay sau đó liền không thèm nhìn đến.

“Thật ra em đều đã hiểu, anh chỉ hi vọng là em trở lại, bây giờ em đồng ý lập tức trở về bên cạnh của anh, cô ta có thể lập tức rời đi.” Tang Nhã cố ý dùng tốc độ nhanh nhất, một hơi nói xong.

Cô nhanh chóng liếc Tất Thịnh một cái, chỉ thấy trên mặt của anh ta tràn đầy căm hận, khinh miệt.

“Cô rốt cuộc muốn tôi nói mấy lần mới có thể tỉnh táo, tôi không thể nào để cho cô trở lại bên cạnh tôi.” Tất Thịnh như đinh chém sắt nói.

Thạch Du càng thêm tức giận đến trước mặt Tang Nhã, nói lại lời nói của Tất Thịnh: “Cô nghe rõ ràng đi! Anh ấy sẽ không để cho cô trở lại bên cạnh!”

Tang Nhã châm chọc nhìn Thạch Du, “Nghề của các cô khi ra ngoài đều quên không mang khóa sao, không hiểu lúc nào thì phải im miệng sao?”

(AAAAAAAAAAAAA làm mấy đoạn này chỉ muốn cầm dế đập cho TN 1 phát * ức chế*)

“Cô...” Thạch Du bị chọc tức, hận không thể cho cô ta một cái tát, để xả mối hận trong lòng.

Tang Nhã cười lớn nhưng không thoát được sự nhay cảm của Tất Thịnh, anh bước một bước dài đi đến trước mặt Tang Nhã, tức giận nắm chặt cổ tay của cô ta, “Cô mới vừa nói Thạch Du làm cái gì? Bây giờ có thể nói rõ ràng cho tôi!”

Một tiếng như sư tử gầm thét, nhất thời nhấc nhở Thạch Du, trong lời nói của Tang Nhã có hàm ý gì?

“Em...em phải...” Tang Nhã kinh hoàng đối mặt với âm thanh và khuôn mặt lạnh lùng của Tất Thịnh, nhất thời ấp úng nói không ra được một câu.

“Nói!” Tất Thịnh quát.

Nhất thời sắc mặt Tang Nhã lúc xanh, lúc trắng, ngón tay say chỉ vào người ở trên ghế sofa, “Là Hắc Báo nói, anh ta nói cô ta là người phục vụ ở công ty đến đây để đóng giả làm người yêu anh.”

Nghe vậy, Tất Thịnh quay đầu lại nhìn chăm chăm Hắc Báo đang say khướt nằm trên ghế sofa, ngay sau đó quay đầu lại trừng mắt nhìn Tang Nhã, “Chờ một chút tôi sẽ hỏi rõ ràng, nếu như không phải là Hắc Báo nói, mà là cô tạo tin đồn giả, cô xem tôi sẽ làm gì cô.”

“Vợ.” Tất Thịnh nhỏ giọng kêu lên.

Thạch Du lập tức đi đến trước mặt Tất Thịnh, “Chồng, có chuyện gì?” Cô cố ý nhấn mạnh giọng nói, ngoái đầu nhìn lại Tang Nhã cười hả hê.

Tang Nhã trong phút chốc ngây ngốc. Tất Thịnh làm sao đột nhiên gọi Thạch Du là vợ!?

Mà cô ta cũng thân mật gọi Tất Thịnh là chồng!?

Trong lúc vô tình lại nhìn thấy ngón giữa của Tất Thịnh và Thạch Du đều có một chiếc nhẫn kim cương, Tang Nhã không khỏi giận đến vỗ ngực liên tục.

Làm sao người phụ nữ này lại nhanh chân đến trước?

“Đi tìm cho anh chậu nước.” Tất Thịnh tức giận nói.

Thạch Du không biết Tất Thịnh đang muốn làm cái gì, nhưng là cô biết bây giờ Tất Thịnh đang nổi nóng, cô tốt nhất không nên hỏi nhiều, nghe lời đi lấy nước.

“Nước đây.” Thạch Du nhanh chóng bê một chậu nước ra ngoài.

“Em hãy dội vào người này!” Tất Thịnh chỉ vào Hắc Báo đang nằm trên ghế sa lon.

“Chuyện này... ổn sao?” Thạch Du nhăn lại mày hơi chần chờ.

“Anh nói dội liền dội!” Tất Thịnh thái độ và giọng nói cũng rất mạnh.

“Được rồi.” Thạch Du bất đắc dĩ quay bừa mỗi một cái, bùng lên chậu nước trong tay, hất thẳng vào người Hắc Báo.

Thình lình bị hất nước lạnh, Hắc báo tức giận từ trên ghế salon bật dậy, trợn mắt nhìn chăm chăm Thạch Du, cảm tức chửi mắng: “Thạch Du, cô đang làm cái gì!”

Thạch Du bất đắc dĩ nhún nhún vai, lấy ánh mắt ra hiệu với hắn.

Hắc Báo tức giận xoay người, kinh ngạc khi thấy Tất Thịnh, vội vàng thu hồi vẻ mặt tức giận, lúng túng nhìn anh.

“Đại ca...”

Tất Thịnh lạnh lùng nhìn Hắc Báo, tay chỉ Tang Nhã hỏi: “Cô ta nói, là cậu nói cho cô ta biết Thạch Du đến đây để làm cái gì, thật sao?”

“Cái gì?” Hắc Báo khiếp sợ nhìn Tất Thịnh, ngay sau đó trợn mắt trừng mắt về phía Tang Nhã, “Tôi nào có nói? Cô đừng nói hươu nói vượn!”

“Có! Là anh nói Thạch Du làm ở công ty phục vụ khách hàng, Tất Thịnh dùng tiền muốn Thạch Du giả làm người yêu của anh ta, tất cả mọi việc đều chính miệng anh nói ra!” Tang Nhã nói chắc như đinh đóng cột, cũng nói rõ nội dung trong đó.

Trong phút chốc, sắc mặt của Hắc Báo lúc xanh, lúc trắng. Theo như lời nói của Tang Nhã những câu là thật, anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi.

Hắc Báo sợ hãi nhìn Tất Thịnh, “Đại ca, em thật sự...”

“Hừ! Tang Nhã đã nói rõ ràng như vậy rồi, cậu còn cần giải thích sao?” Tất Thịnh dùng ánh mắt sắc bén nhìn Hắc Báo chăm chăm, tức giận run người.

“Đại ca, anh nhất định phải tin tưởng em, em thật sự chưa nói.” nhất thời khuôn mặt Hắc Báo kinh hoàng, ngay sau đó tức giận nhìn về phía Tang Nhã, “Tôi nói những lời này vào lúc nào!”

Tang Nhã không sợ Hắc Báo nói, “Tất cả đều từ trong miệng anh nói ra, lúc ấy Kha Tái Tư cũng ở chỗ này.”

“Kha Tái Tư?” Tất Thịnh nhăn lại mày, ánh mắt sắc bén lãnh khốc quét về phía Tang Nhã.

Bây giờ anh đã hoàn toàn hiểu, tại sao vừa rồi những thứ người gặp anh đều biểu lộ ánh mắt và nụ cười nhạo báng, chế nhạo.

Xem ra Kha Tái Tư đã chờ cơ hội đem việc này công bố ra ngoài.

Tất Thịnh cực kì tức giận lông mày nhíu chặt, đáy mắt lộ ra một tia lạnh lùng cực độ, đủ để cho người khác đông lạnh, huyết thái dương gân xanh mờ hồ nổi nên.

Thạch Du cảm thấy được toàn thân Tất Thịnh đều bắn ra tia tức giận, cô không biết Tất Thịnh sẽ làm ra chuyện gì, nhưng không thể để cho mọi chuyện dẫn tới tình trạng không thể cứu vãn, cô mở miệng cố gắng trấn an anh, khi mà anh đã gần mất khống chế: “Tất Thịnh, thật ra thì chuyện này cũng không có gì lớn lao, anh đừng tức giận...”

Nhưng tất cả đều không còn kịp nữa, Tất Thịnh rống lên một tiếng dường như nổi điên, ngắt lời cô.

“Hắc Báo!”

Hắc Báo biết mình sai rồi, lo sợ cất bước đi tới trước mặt Tất Thịnh, cúi đầu nói: “Thật xin lỗi! Đại ca, em biết sai rồi.”

Trong mắt Tất Thịnh có hai ngọn lửa tức giận đang bùng cháy, anh cắn chặt răng nhìn anh ta chăm chăm, “Cậu sai?”

Anh thẳng tay nắm một quyền thật đau vào ngực Hắc Báo.

Hắc Báo đau đến mức ho mãi không ngừng, vuốt ngực bị đau không dám phản kháng, chỉ kêu rên.

“Tất Thịnh!” Thạch Du nhất thời kinh ngạc, cô không bao giờ ngờ tới bởi vì chuyện này, anh ta có thể đánh cả người anh em của mình.

Cô tức giận tròn mắt nhìn Tất Thịnh một cái, ngay sau đó đi tới bên cạnh Hắc Báo, nhẹ giọng hỏi thăm: “Anh có sao không?”

Hắc Báo nhìn đau lắc đầu, “Không có việc gì...”

Tang Nhã thì bị dọa sợ, đứng ở một bên đôi tay che đi tiếng thét ở trong miệng.

Thạch Du cực kỳ tức giận đi tới trước mặt Tất Thịnh, đôi tay chống vào eo, hai mắt trừng trừng, “Anh thật là quá đáng!”

“Thạch Du, đừng nói.” Hắc Báo hiểu Tất Thịnh rất rõ, anh ta lúc này đang nổi nóng, nếu như chọc giận nữa, hậu quả có thể không tưởng tượng nổi. Anh vội vàng gọi Thạch Du lại.

“Không cần anh lo!” Thạch Du cự tuyệt ý tốt của Hắc Báo, cố chấp đối phó lại Tất Thịnh, “Cho dù mọi người đều biết tôi đi làm tại công ty phục vụ khách hàng, vậy thì có gì ghê gớm đâu. Công ty chúng tôi cũng không phải là làm những chuyện đen tối gì, anh tại sao sợ, người ta nói!”

“Thạch Du, em tốt nhất câm miệng lại.” về mặt Tất Thịnh hung ác nói.

“Tôi làm sao phải câm miệng, chẳng lẽ tôi nói sai?” Thạch Du tiếp tục cùng anh giằng co.

“Tôi muốn em câm miệng, em không nghe thấy sao?” Tất Thịnh mím chặt đôi môi, về mặt lạnh lùng vô tình giống như một pho tượng cẩm thạch.

“Hừ! Đừng tưởng rằng anh là đại ca Xã Hội Đen, thì tất cả mọi người đều phải nghe anh, nói cho anh biết, anh không quản được tôi!” Cả khuôn mặt Thạch Du đều là vẻ khinh bỉ khinh thường, không suy nghĩ điều gì làm trái lời anh.

“Em nói cái gì? Lặp lại lần nữa.”

Tất Thịnh tức giận nắm cánh tay của cô lên, lạnh lùng nhìn cô chăm chăm.

“Đừng nói là một lần, mười lần, một trăm lần tôi đều dám nói. Ở trước mặt tôi không cần bày ra khuôn mặt của Xã Hội Đen kia, tôi không cần!” Thạch Du tức giận khác thường, khàn giọng gào thét.

“Em...” Tất Thịnh dùng ánh mắt hung ác nhìn cô chăm chăm, đôi tay nắm chặt thành quyền.

Hắc Báo thấy tình thế không ổn, vội vàng vì Thạch Du cầu tình: “Đại ca, Thạch Du không hiểu chuyện, tin tưởng cô không phải cố ý, anh hãy tha thứ cho cô ấy đi!”

Thạch Du không thêm hiểu rõ tình hình, cô nhìn Hắc Báo một cái, “Anh không phải hướng người này cầu tình, tôi chính là cố ý, nhìn xem anh ta có thể làm gì tôi. Đường đường là một người đàn ông nếu dám ra tay đánh phụ nữ, thì ngay cả heo chó cũng chẳng bằng!” Đôi mắt cô đầy tức giận, hung tợn trừng Tất Thịnh.

Hắc Báo không khỏi vô lực than thở, Thạch Du ơi là Thạch Du, xem như cô chán sống, cũng không cần đi trêu chọc sư tử đang nổi giận, quả thật đây là tự tìm đường chết!

“Cô nói đúng, Tất Thịnh tôi từ trước đến nay đều không bao giờ đánh phụ nữ.” Dứt lời, anh tức giận đem cô đẩy xuống đất.

Thạch Du bị anh hành động bất thành linh làm cho nhất thời ngây ngốc.

Khi cô bừng tỉnh, đầu tiên là ngẩn người, không nhìn được đau buồn, “ Tất Thịnh anh thật là giỏi, anh lại dám đối với tôi như vậy, Hừ!” Cô lấy một tay lau chùi nước mắt, cảm tức rút chiếc nhẫn kim cương ở trên tay ra hướng trên người anh ném một cái, “Trả lại anh! Tôi không làm vợ của anh!” Bỗng chốc cô đứng lên, trong lòng tức giận khó chịu, xoay người chạy ra khỏi phòng.

Hắc Báo nghe vậy không khỏi kinh ngạc. Vợ?

Hắc Báo lập tức kêu lên: “Thạch Du, Thạch Du!” Anh cố gắng chịu đựng đau đớn ở ngực đuổi theo.

Tất Thịnh cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh rơi trên mặt đất, anh cong người xuống nhặt chiếc nhẫn lên, nhớ tới tại một cái giờ trước hai người vẫn say tình nồng, trao nhau vật đính ước và lời ước hẹn cả đời, vậy mà sau một giờ...

Tất Thịnh nắm chặt chiếc nhẫn kim cương ở trong tay, cảm giác lòng của mình thật là đau, dường như cõi lòng tan nát không ngừng rỉ máu, trong miệng lầm bầm: “Thạch Du, Thạch Du...” Cúi đầu, thương tiếc. (*muốn đập anh này phát quá*)

Thạch Du tay che mặt khóc lao ra khỏi phòng, nghe tiếng Hắc Báo ở phía sau đuổi theo, cô hoàn toàn đánh mất lý trí, chẳng những bỏ mặc, còn cố gắng chạy thật nhanh.

Kha Tái Tư đang nói chuyện cùng một số đại ca tại cửa cầu thang trong lúc vô tình nhìn thấy Thạch Du chạy ra ngoài, trên mặt cô nước mắt rơi như mưa, hần nghĩ thầm nhất định kế hoạch của Tang Nhã đã thành công, nên cô mới khóc như thế.

Kha Tái Tư nhanh chóng chạy ra lấy tay ngăn Thạch Du lại, “Cô làm sao vậy? Người đẹp, nếu như Tất Thịnh không muốn cô, tôi sẽ muốn cô, hơn nữa tôi sẽ yêu cô hơn vạn lần Tất Thịnh.” Hần cười một cách hèn hạ.

“Buông tôi ra!” Thạch Du hét lên một tiếng.

Nhất thời tất cả mọi người đều dừng động tác tại chỗ, ánh mắt quái dị nhìn Thạch Du và Kha Tái Tư.

“Thạch Du, tôi thật sự sẽ toàn tâm toàn ý thương em...”

Kha Tái Tư không muốn buông cơ hội này, tiếp tục quán lấy cô.

Trong lòng cô đang tức giận không thể nào xả ra, nay hần lại còn cố tình trêu chọc cô làm cô càng tức giận, ở trước mặt mọi người cô thẳng tay tặng cho hần một cái tát thật mạnh, “Là cóc cũng muốn ăn thịt thiên nga! Đi ăn cú đi!”

Kha Tái Tư ngẩn người tại chỗ, rồi sau đó tức giận bắt lấy Thạch Du, “Cô dám đánh tôi!”

Thạch Du không sợ hãi tí nào ngẩng đầu lên liếc nhìn Kha Tái Tư.

“Hừ! Không chỉ có Thạch Du đánh thôi đâu.” Đã đuổi tới, từ trong tay Kha Tái Tư hắc báo lập tức cứu Thạch Du ra, rồi không nói hai lời đánh Kha Tái Tư một đòn, “Đây là cái mà đại ca vừa mới cho tôi, tôi hiện tại tặng lại cho anh tên tiểu nhân hèn hạ.”

Kha Tái Tư không chịu được đòn đánh mạnh mẽ của Hắc Báo, kêu đau một tiếng rồi ngã tựa vào bên tường, không bò dậy nổi.

Thạch Du khinh bỉ hừ một tiếng, tiếp tục chạy ra bên ngoài.

Hắc Báo không muốn cho Kha Tái Tư chỉ phải chịu một đòn, vì vậy lại đi tới trước mặt hần hung hăng đánh bổ xung thêm một cái. “Đây là lợi nhuận.” Ngay sau đó, hần xoay người tiếp tục chạy theo Thạch Du. (đuổi người hay nhì)

“Thạch Du! Thạch Du! Đừng chạy nhanh như vậy, trở lại đi!” Hắc Báo khom người chịu nhìn con đau chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Giả Làm Người Tình Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Thật là không chạy nổi nữa!

Thạch Du cuối cùng cũng chậm bước chân lại, từ từ đi.

Hắc Báo cũng đã thở không ra hơi đuổi theo cô, “Này! Nghỉ một chút... Có được hay không?” Anh thở hồng hộc yêu cầu.

Thạch Du nhìn Hắc Báo một cái, tức giận nói: “Anh làm sao lại đuổi theo tôi?”

“Thạch Du!” Hắc Báo bắt được cánh tay của cô ngăn cô lại, không cho cô đi nữa.

Thạch Du gương mặt nhìn anh, đột ngột nói ra một câu nói: “Hắc Báo, tôi muốn trở về.”

“Chúng tôi đều muốn trở về.” Hắc Báo ôn định lại hơi thở mà nói.

“Không! Tôi muốn trở về ngay bây giờ, tôi không muốn ở lại chỗ này nữa.” Về mặt Thạch Du cô đơn, trên mặt còn có những vết nước mắt chưa khô.

“Nhưng, nếu như cô muốn rời đi, thì cũng phải thông báo với đại ca một tiếng chứ!” Hắc Báo biết lần này đều là tại anh gây họa, trong khoảng thời gian ngắn anh không biết xử lý như thế nào.

Nhắc tới Tất Thịnh, trong tim Thạch Du đột nhiên tràn đầy lửa giận.

“Tôi là cái gì của anh ta mà phải báo, anh trung thành với anh ta như vậy, mà anh ta còn có thể khôn lưu tình đánh anh! Tôi thì là gì? Tôi không cần phải báo cho anh ta!”

“Thạch Du, thật ra thì một đòn kia là tôi tự nguyện chịu phạt, không thể trách đại ca được. Tôi không nên uống quá nhiều rượu, lại nói ra những chuyện không nên nói.” Hắc Báo xấu hổ, cúi đầu nói.

“Cho dù cả thiên hạ này đều biết tôi là người anh ta thuê đến để giả làm người yêu của anh ta, anh ta cũng không phải tức giận đến như vậy, mà tôi cũng không để lộ ra sự việc này.” Thạch Du hét.

“Ai! Có lẽ cô không biết, ở trong Xã Hội Đen giải quyết mọi chuyện đều phải nhanh, phải ác, nói khó nghe một chút là phải cắt cỏ phải cắt tận gốc, nhưng mà chúng tôi lại rất coi trọng thể diện; đến công ty tìm người giả làm người yêu là một chuyện mà một khi bị truyền đi, nhất định mọi người sẽ chế nhạo đại ca không có đủ bản lĩnh đi tìm một người phụ nữ, nhất là lão hồ ly, hẳn sẽ ở trước mặt các đại ca khác mà đắc ý khoe khoang, hẳn đã cướp đi người đại ca yêu mến nhất đó là Tang Nhã.” Hắc Báo đem chuyện từ từ phân tích để cho Thạch Du có thể hiểu.

Thạch Du nghe xong lời giải thích của anh, dường như cũng có đạo lý.

“Nhưng, anh ta không nên quát tôi như vậy.”

Hắc Báo nghe và không nhịn được cười khổ một tiếng.

“Tôi đã bảo cô phải im lặng, nhưng cô vẫn cố chấp không nghe lời khuyên của tôi, thật ra thì tôi thấy, đại ca không muốn động tới cô, nếu không tuyệt đối hôm nay cô sẽ không hề bị thương như bây giờ.”

Thạch Du nghe Hắc Báo nói, không khỏi hoảng sợ nhìn anh, “Anh nói anh ta sẽ đánh phụ nữ!?”

“Không không không, đại ca chưa bao giờ đánh phụ nữ, hẳn chỉ nói ra những lời làm cho người ta đau đến không thở nổi dùng lời nói đâm thương phụ nữ ; nhưng đối với cô, anh ấy lại một câu đều không nói ra được.”

Nghĩ đến đây, Hắc Báo không nhịn được khẽ nhếch khóe miệng.

“Quên đi! Tôi hỏi nhiều như vậy để làm gì.” về mặt Thạch Du sa sút tinh thần, cúi đầu xuống.

“Tôi muốn hỏi cô một chuyện.” Hắc Báo cười quỷ quyệt liếc nhìn Thạch Du.

“Hỏi đi!” Khuôn mặt cô như đưa đám đáp lại.

“Khi nào cô lại trở thành vợ đại ca?” Hắc Báo tò mò hỏi.

“Không lâu trước, không biết là một giờ hay là hai giờ. Ail! Thật là cuộc đời phù du, thời gian chỉ là một cái nháy mắt, hôn nhân cũng có thể dừng lại đây, chúng tôi cứ như vậy...” Nói đến đây, Thạch Du không nhịn được hai mắt đầm lệ.

“Hôn nhân!? Các cô thật...” Hắc Báo kinh ngạc nhìn Thạch Du.

“Ừ, chúng tôi ở một giáo đường nhỏ đăng kí kết hôn, còn mua nhẫn kim cương.” Thạch Du vờ tay nghĩ muốn cho Hắc Báo thấy chiếc nhẫn, nhưng lại phát hiện ra giữa ngón tay đã không còn vật gì, mới đột nhiên nhớ lại trong cơn giận dữ cô đã đem chiếc nhẫn trả lại cho anh rồi.

“Ai! Trả lại anh ta rồi.” tiếng cô buồn bã thở dài nói.

Hắc Báo kinh hoàng mà kéo Thạch Du, “Không được! Cô và đại ca đã kết hôn, vậy thì dù gì tôi cũng không thể để cho cô đi, cùng tôi trở về!”

“Tôi không muốn trở về! Tôi chỉ nghĩ thoát khỏi anh ta thật xa, tôi muốn về nhà.” Thạch Du đột nhiên hét to.

“Thạch Du!” Hắc Báo bắt đầu nhìn cô.

“Hắc Báo, anh không cần khuyên tôi nữa, tôi rất muốn trở về, không muốn ở lại nơi này nơi mà khắp nơi tràn đầy lừa gạt.” Thạch Du cầu khẩn.

Hắc Báo cúi đầu nhìn Thạch Du, cô cố chấp so với Tất Thịnh cũng không kém bao nhiêu, nếu như ép cô ở lại cô lẽ sẽ còn mang cho cô tổn thương lớn hơn.

“Được rồi, tôi và cô đến sân bay, tôi tiễn cô trở về.”

“Có thật không? Cảm ơn anh.” Thạch Du rút cuộc lộ ra nụ cười lúm đồng tiền hoạt bát.

Hắc Báo đồng ý đưa Thạch Du trở về, nhưng kế tiếp chính anh lại không biết nên đối mặt với Tất Thịnh như thế nào.

Hắc Báo đưa Thạch Du đến sân bay, cũng tận mắt nhìn cô lên máy bay. Nhìn tinh thần cô sa sút, bóng dáng cô đơn của cô, anh biết Thạch Du yêu đại ca là thật.

Nghĩ đến một mối tình tốt đẹp lại bị chính tại anh mà hủy diệt, anh lại càng không ngừng tự trách mình.

Về mặt Hắc Báo chán nản trở lại sông bạc, mới vừa bước vào cửa sông bạc anh đã cảm nhận được một bầu không khí quái dị; trong sông bạc không có một vị khách nào, chỉ có các đại ca ở xa mà đến ngồi ở trung tâm.

Mà Tất Thịnh ngồi ngay ở phía trước, trên mặt anh lạnh như thời tiết tại Bắc Cực, ánh mắt lạnh lùng dường như đã rất lâu không gặp.

Hắc Báo nom nớp lo sợ đi vào sông bạc.

“Các vị đại ca.”

“Hắc Báo, Thạch Du đâu?” âm thanh của Tất Thịnh như kết sương lúc sáng sớm.

“Cô ấy...” Hắc Báo cúi thấp đầu khó khăn nói.

“Cô ấy đâu?” Tất Thịnh gầm thét.

“Thạch Du... Cô ấy đi rồi.” Hắc Báo bắt đầu trả lời.

“Đi?” Tất Thịnh khiếp sợ đứng dậy, đánh mạnh vào chiếc ghế, đồng thời đi về phía Hắc Báo, một tay nắm lấy cổ áo của anh ta, “Cậu nói cô đi là có ý gì?”

Chuyện này sớm muộn gì cũng không lừa được Tất Thịnh, Hắc Báo bắt đầu nhìn Tất Thịnh nói: “Em đã cố hết sức giữ cô ấy lại, nhưng cô ấy cố ý muốn rời khỏi nơi này, cho nên em liền đưa cô lên máy bay đi về Đài Loan.”

“Đài Loan? Không có sự đồng ý của tôi, cô ấy tại sao có thể nói đi là đi!” Dưới cơn nóng giận Tất Thịnh dùng sức hất Hắc Báo ra.

“Em không có biện pháp ngăn cô ấy lại.” Hắc Báo không thể làm gì mà nói.

“Haaa...!” Kha Tái Tư cười lạnh một tiếng, châm chọc Tất Thịnh: “Tất đại ca, anh luôn miệng nói Thạch Du là người phụ nữ của anh, đã là phụ nữ của anh ‘lại’ ‘bỏ anh đi sao!’”

Tất Thịnh lấy ra một tờ hôn thú, đưa ra trước mặt các vị đại ca. “Đây là giấy đăng ký kết hôn của tôi và Thạch Du, vấn đề này tuyệt đối không lừa các vị.”

Bỗng chốc, mọi người đều nhìn lên tờ giấy trong tay Tất Thịnh, liền hiểu anh không nói dối.

Tất Thịnh cố ý đem giấy đăng ký đến ngay trước mặt Kha Tái Tư, “Có thể sai được không? hôm nay Thạch Du không chỉ là người phụ nữ của Tất Thịnh tôi, mà còn là vợ của tôi nữa!” Anh cố ý ho một tiếng, “Hôm nay Kha Tái Tư ở trước mặt mọi người trêu đùa vợ tôi, điều này nên xử lý như thế nào đây?”

Tất cả các vị đại ca không khỏi bắt đầu thảo luận, rồi sau đó một người trong đó đứng lên mở miệng nói: “Tất đại ca, anh nói làm sao, chúng tôi đều làm như thế!”

Nhất thời, sắc mặt Kha Tái Tư xám ngoét, lớn tiếng phản kháng: “Đều là đại ca, tại sao tất cả mọi người đều phải nghe lời anh ta?”

Một người trong đó đứng lên, đi tới trước mặt Kha Tái Tư, trên mặt lộ ra nụ cười khinh bỉ, “Bản thân anh có điểm nào có thể so sánh với Tất đại ca? Bằng còn không có hướng chỉ là hơn, Anh cho rằng anh mở sông bạc, chúng tôi sẽ đặc biệt đến góp vui sao sao? Anh lắm to rồi! Tin tưởng anh cũng nhận ra được, nếu không phải là vị nể mặt mũi của Tất đại ca, chúng tôi sẽ tới cái nơi xa xôi này mà góp vui sao? Ở Las Vegas, một sông bạc là chuyện lớn lao sao?”

“Không phải sao, mọi người nếu không phải là nghe nói Tất đại ca tới tham gia, bằng anh Kha Tái Tư anh, có thể mời chúng tôi sao?”

Những câu giễu cợt đâm thẳng vào trong lòng Kha Tái Tư, làm hắn lại càng không phục. “Tại sao? Mọi người đều là đại ca, các anh vì cái gì cam nguyện(*) nghe Tất Thịnh?” (*cam tâm, nguyện ý)

“Ha ha ha! Bởi vì Tất đại ca là người nghĩa khí, mỗi người ở đây đều đã từng nhận được sự giúp đỡ của anh ấy; chỉ cần khó khăn, thông báo đến Tất đại ca một tiếng, anh ấy nhất định sẽ hết sức giúp chúng tôi làm được, anh thì sao? Nói khó nghe, hôm nay anh khai mạc, nếu không phải là Tất đại ca giúp một tay, mọi người sẽ đến đây sao?”

Tất Thịnh vẻ mặt nguội lạnh, ánh mắt như băng dường như nhìn chăm chăm Kha Tái Tư, “Ban đầu anh từ bên cạnh tôi cướp đi Tang Nhã, tôi có thể không ghi hận, nhưng hôm nay anh lại có thể ở ngay trước mặt cái vị đại ca khác nhục nhã Thạch Du, tôi sẽ không thể tha thứ cho anh!” Tay của anh chỉ thẳng vào Kha Tái Tư.

“Nếu tôi không phục thì anh nghĩ như thế nào!”

Kha Tái Tư không phục.

“Tôi sẽ để cho anh sống ở trên đời mà như không sống!” Tất Thịnh quả quyết nói ra lời nghiêm khắc nhất.

“Anh dám!” Kha Tái Tư cắn răng nghiêng lợi tức giận hăm hù.

“Tất đại ca có gì không dám, hơn nữa chúng tôi nhất định sẽ giúp anh ấy.”

Các vị đại ca đều đồng loạt đứng lên giúp Tất Thịnh nói chuyện, trên mặt mỗi người đều cười một nụ cười cao thâm khó lường quỷ quyết.

Tất Thịnh hài lòng cười lạnh.

“Kha Tái Tư, anh cứ chậm rãi chờ tôi trả thù đi!”

Tang Nhã vội vàng gió chiều nào che chiều ấy dựa dựa vào Tất Thịnh, “Tất Thịnh, nếu Thạch Du đi, anh sẽ để cho em trở lại bên cạnh anh chứ?” Cô si ngốc nhìn Tất Thịnh.

Kha Tái Tư nhất thời giận, “Cái đồ phụ nữ gió chiều nào theo chiều ấy!”

Tang Nhã quay đầu lại chằm chọc Kha Tái Tư: “Ban đầu tôi đi theo anh, đều là bị anh dụ dỗ, bây giờ tôi đã thấy rõ tất cả, tôi quyết định muốn đi theo Tất Thịnh.”

Tất Thịnh khinh bỉ đẩy Tang Nhã ra, “Trừ Thạch Du ra, tôi không cần người phụ nữ nào khác.” (ôi ôi...)

Tang Nhã vội vàng không thôi, “Nhưng, hôm nay là cô ta đã không còn ở lại bên anh, không phải anh...”

“Buông chồng tôi ra!”

Tang Nhã còn chưa nói hết câu, âm thanh của Thạch Du đã từ bên ngoài vang lên. Cô tức giận chạy vọt vào, tức giận kéo Tang Nhã ra, “Cách chồng tôi xa một chút!”

Tất Thịnh nhìn thấy Thạch Du đột nhiên xuất hiện, trên mặt tràn đầy kinh ngạc và vui sướng.

“Thạch Du!? Hắc Bảo không phải nói em...”

Hắc Bảo cũng ngẩn ra nhìn Thạch Du đang đi về phía trước, “Tôi rõ ràng nhìn cô lên máy bay...”

“Thực sự tôi đã lên máy bay, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, lại làm cho tôi không cam lòng, cho nên mới nhân lúc máy bay chưa cất cánh mà chạy trở về. Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, có người thừa dịp tôi không có ở đây, chuẩn bị cướp chồng của tôi!” Cô hung tợn nhìn chăm chăm vào Tang Nhã.

Tất Thịnh rốt cuộc cũng có thể trải nghiệm được cảm giác vui sướng khi mà tưởng như mất đi rồi lại có thể co lại được, anh kích động ôm chặt Thạch Du; vào giờ phút này, không có bất kỳ lời nói nào có thể hình dung tâm trạng của anh.

“Chờ một chút.” Thạch Du cố thoát khỏi cái ôm nhiệt tình, đưa ngón tay ra đến trước mặt anh quơ quơ, “Nhấn kết hôn đâu? Trả em đi!”

Tất Thịnh không nhịn được cười to, từ trong túi vội vàng lấy ra cái nhẫn vì con nóng giận mà rút ra của cô, trước mắt mọi người, tươi cười rạng rỡ mà đem chiếc nhẫn đeo vào ngón tay Thạch Du. “Xin mọi người làm chứng cho tôi, Thạch Du chính là vợ của Tất Thịnh tôi, người phụ nữ duy nhất của cuộc đời này.”

Bỗng chốc, tiếng vỗ tay đồng loạt cùng vang lên, mọi người rồi rút đi tới trước mặt Tất Thịnh và Thạch Du nói lời chúc phúc.

Tang Nhã bắt đầu đi đến bên cạnh Kha Tái Tư, “Em hiểu rõ anh hiểu em nhất...” (bà này phải nói là mặt dày siêu cấp...)

Kha Tái Tư không để bị lừa, khinh thường hừ nhẹ một tiếng.

“Tránh ra! Cô đúng là loại phụ nữ ba phải, đồ phụ nữ trai mặt, Kha Tái Tư tôi dù có chuyện gì cũng không muốn lại nhìn thấy cô dù chỉ một lần, cảnh cáo cô tốt nhất là cách xa tôi ra một chút!”

“Anh...” Tang Nhã không ngờ không có một người nào chấp nhận mình.

“Cút! Bây giờ cô hãy cút ngay đi, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!” Kha Tái Tư tức giận đuổi cô ta đi.

Tang Nhã kinh ngạc, lập tức cầu khẩn Kha Tái Tư: “Cầu xin anh đừng đuổi em đi.”

“Cút!” Kha Tái Tư dường như rất kiên quyết muốn đuổi cô ta đi.

Tang Nhã thấy Kha Tái Tư đã kiên quyết như thế, cô ta tức giận đứng lên, “Đi thì đi! Tôi không tin Las Vegas lớn như vậy, sẽ không có chỗ dung thân cho Tang Nhã. Tôi lại muốn nhìn ngày sau của Kha Tái Tư anh, có thể so với tôi tốt hơn hay không!” Dứt lời, cô ngênh ngang đi khỏi sòng bạc của Kha Tái Tư.

Thạch Du thấy bóng dáng của Tang Nhã lúc rời đi, không khỏi vì cô ấy mà cảm thấy bi ai. Cô lắc đầu, dựa vào ngực Tất Thịnh cười khổ nói: “Kết quả của Tang Nhã thật là thảm nha!”

Tất Thịnh không nghe rõ lời nói của Thạch Du, “Em nói cái gì?”

“Không có gì.” Thạch Du vội vàng mỉm cười, sau đó xoay người nhìn Tất Thịnh, “Chuyện anh đồng ý với em cũng đừng quên đó!”

Tất Thịnh sau nửa ngày suy nghĩ thì hỏi, “Chuyện gì?”

“Ài nha! Cái đầu của anh là làm bằng gì vậy, chỉ mới qua mấy giờ đã quên, anh đã nói là sẽ cho em một hôn lễ thật lớn đấy nhé!” Thạch Du lớn tiếng kêu.

Lời nói của Thạch Du vừa mới xong, nhất thời làm cho cả hội trường không nhịn được cười ha ha.

“Tất đại ca, phu nhân của anh thật là vô cùng dễ thương.”

“Tất đại ca, xem ra anh không thực hiện lời hứa thì cũng không được rồi!”

Về mặt của Tất Thịnh lại thân nhiên giọng nói lên cao: “Mọi người cũng nghe, vừa rồi Thạch Du chính là muốn đưa thiệp cưới cho các vị, nếu tất cả mọi người đều nhận thiệp này, đến lúc đó xin mời tất cả mọi người hãy đến chung vui cùng chúng tôi!”

Mọi người không ngờ tới, thì ra là Tất Thịnh có ý giả bộ, lời nói của Thạch Du đã thay anh tiết kiệm được số tiền làm thiệp và cũng bớt đi việc mời cưới; tuy vậy mọi người cũng không chút nào để ý, vẫn thành tâm chúc phúc cho hai người bọn họ vĩnh viễn ở bên nhau.

Hôm nay Thạch Du có lẽ là người vui vẻ nhất, bởi vì Tất Thịnh đã thực hiện lời hứa đối với cô, đó là cho cô một hôn lễ thật lớn.

Vừa về tới nhà, Tất Thịnh liền khẩn trương bắt tay vào việc chuẩn bị cho hôn lễ của bọn họ.

Mỗi một vật dụng đều do Tất Thịnh chọn lựa tỉ mỉ, không chút nào qua loa, bởi vì đây là nguyện vọng của Thạch Du, anh nhất định phải làm cho cô trở thành một cô dâu đẹp nhất hạnh phúc nhất.

Thừa dịp các vị khách còn chưa ngồi vào vị trí, Thạch Du không yên tâm lại xem xét địa điểm mời khách một lần nữa; cuối cùng cô nhìn thấy trên cửa dán một trang giấy đỏ, trên đó viết” chuyện vui Tất Thịnh “.

Thạch Du đứng ở đó nhìn giấy đỏ cả một lúc lâu, cảm giác là lạ.

Tất Thịnh mỉm cười, lặng lẽ đến gần Thạch Du, cánh tay duỗi ra một cái, ôm cô vào trong lòng, tựa vào lồng ngực to lớn của anh.”Em đang xem cái gì?”

Lông mày Thạch Du nhíu, ngón tay chỉ giấy đỏ, “Anh có cảm thấy là lạ hay không?”

“Là lạ? Có sao? Anh họ Tất, em họ Thạch, không có sai nha!” Tất Thịnh không nhìn ra sai ở chỗ nào.

“Không đúng, không đúng!”

Thạch Du không suy nghĩ chút nào đưa tay đem tấm giấy đỏ kéo xuống.

“A...” Tất Thịnh muốn ngăn cản cô, nhưng không kịp rồi, “Em đem giấy đỏ này kéo xuống, khách làm sao biết là ai kết hôn.”

“Không, cái này nhất định phải sửa lại.” Thạch Du vừa nói thầm, vừa đi trở về phòng dành riêng cho cô dâu nghỉ ngơi.

Tất Thịnh không hiểu rõ ý của cô nên cũng đi theo Thạch Du đi vào phòng nghỉ, “Có cái gì không đúng?”

Thạch Du mở giấy đỏ trong tay ra, tay chỉ hai chữ Tất và Thạch, nhắc anh nói: “Em đã từng nói, chẳng lẽ anh quên?”

Tất Thịnh nhất thời búng tỉnh, “Đúng nha! Dường như có chút không tốt.”

“Nào chỉ là có chút, quả thực là quá không tốt! Anh nghĩ lại xem, Tất Thạch thì đồng nghĩa với phải chết, tân khách đến đây chủ yếu đều là người kinh doanh nếu họ nhìn thấy giấy đỏ này có khi lại nghĩ chúng ta ám họ?” Thạch Du cẩn thận phân tích.

“Em nói cũng đúng. Vậy nên viết lên cửa cái gì, mới có thể làm cho người ta biết đây là tiệc mừng của mình?”

Tất Thịnh vì chuyện này đau đầu không dứt.

“Đừng nóng vội, để cho em suy nghĩ một chút.” Thạch Du nghiêm túc suy tư, một hồi lâu, cô tươi cười rạng rỡ gọi: “em có ý này.”

“Cái gì?” Tất Thịnh không kịp chờ đợi tới hỏi.

“Chờ em viết xong anh sẽ rõ.” Thạch Du làm bộ thần bí, đột nhiên hỏi “Anh nghĩ hôm nay lão hồ ly sẽ đến không?”

“Theo anh thấy là không thể nào.” Tất Thịnh tự đắc há hê mà cười.

“Chắc chắn chứ?” Thạch Du cầm bút vùi đầu trên giấy đỏ, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Người ta mở sòng bạc ở Las Vegas thì lợi nhuận đều ngất trời, thế nhưng hẳn lại phải tống gia bại sản, đây quả thật là ác giả ác báo.” Tất Thịnh cười to.

Thạch Du nghiêng đầu nhìn anh, “Trong giới hắc đạo cũng dạy về nghĩa khí sao? Thật là mới mẻ.”

“Anh từ trước đến giờ là một người trọng nghĩa, mọi người cũng không phải là loại côn đồ không hiểu biết.” Tất Thịnh nghiêm túc giải thích.

Thạch Du không nhịn được khẽ cười một tiếng, “Em đương nhiên là biết, chỉ cố ý muốn đùa anh một chút.” viết xong giấy đỏ, cô mỉm cười, chờ đợi lời ca ngợi của anh, “Như thế nào?”

“Không tệ! Thật là có sáng ý.” Tất Thịnh hoàn toàn đồng ý.

Thạch Du cười duyên, “Như vậy mới là may mắn!” Ngừng một lát, cô lại hỏi:

“Này, vậy Tang Nhã có trở về bên cạnh Kha Tái Tư hay không?”

“Không có, bây giờ Kha Tái Tư cũng có ý trí, nghe nói Tang Nhã đã từng quay lại xin hắn, nhưng Kha Tái Tư lại cứng rắn đuổi cô ta đi, nghe nói cô ta hiện tại đi làm vũ nữ rồi.” Tất Thịnh nói sự thật.

Thạch Du lặng lẽ liếc anh một cái, nhìn khuôn mặt thần nhiên của anh, có thể thấy được Tang Nhã đã hoàn toàn không còn vị trí nào ở trong lòng anh, cô vui mừng mỉm cười.

“Đi! Và đi đem giấy đỏ dán vào cửa.” Thạch Du dắt Tất Thịnh đi tới lối vào phòng khách, hết sức hài lòng mà đem giấy đỏ dán vào cửa.

Tại công ty “Hạnh phúc viên mãn” toàn thể nhân viên đều nhận được thiệp mừng của Thạch Du, không khỏi cùng cảm thấy khiếp sợ.

Ban đầu khi Tất Thịnh chỉ đích danh tìm Nguyệt, mọi người còn không quan tâm, chỉ nghĩ là một công việc bình thường; thế nhưng khi Thạch Du cầm chỉ phiếu bảy vạn Đô-la trở về, mọi người đều bị dọa, biết được lần này nhiệm vụ của Thạch Du là giả làm người yêu.

Lúc ấy người phụ trách cao nhất của công ty đã từng khuyên Thạch Du phải nghĩ lại, nhưng Thạch Du lại dứt khoát quyết định đón nhận phần công tác này, họ mới biết được đối phương lần này lại là đại ca Xã Hội Đen.

Lúc ấy toàn thể nhân viên của công ty nếu không vì Thạch Du khiên quyết, thì đã không để cho cô đi nhưng lại không bao giờ ngờ tới cuối cùng chuyện này lại có biến hóa lớn như vậy.

Giả làm người yêu lại có thể gặp được nửa kia của mình. Vì thế, toàn thể nhân viên đều vô cùng ngạc nhiên.

Giờ đây mỗi người khi nhận được thiệp mừng của Thạch Du, đều thật lòng chúc phúc để tỏ rõ, công ty đã chuẩn bị đem bảy vạn Đô-la mà Tất Thịnh đưa ra ban đầu làm quà tân hôn tặng cho bọn họ.

Mọi người đi tới cửa nhà hàng, đều dừng lại để nhìn giấy ở trên cửa -

Thạch gặp gỡ Thịnh tất sẽ thêm thịnh

Chỉ thấy tên tuổi của cô dâu chú rể đều có ở bên trong.

Từng cái nhìn qua mọi người đều không nhìn được cười ha ha.

Không cần phải đi đoán, mọi người cũng biết cái này nhất định là Thạch Du nghĩ ra.

Vì vậy ánh mắt của mỗi người tân khách đều dừng ở bụng của Thạch Du một lúc lâu, sau đó liền hé miệng cười trộm mà đi vào.

Mới đầu Thạch Du còn cảm thấy không buồn bực, cho đến Hắc Báo xuất hiện, ánh mắt của hắn cũng như những người khác lại cứ nhìn bụng Thạch Du của một lúc lâu.

Thạch Du không nhìn được kéo Hắc Báo lại hỏi: “Anh sao lại cứ nhìn bụng tôi?”

Hắc Báo không chút nào giấu giếm nói: “Trên đó viết ‘thạch gặp gỡ thịnh’ không phải là ‘kết quả thực tế’, ‘tất có thêm thịnh’ không phải là ‘phải có thêm người’, đây không phải là nói rằng cô đã có con của đại ca sao?” (* cái ni mình cũng không rõ lắm mọi người thông cảm...)

Thạch Du trong phút chốc bùng tình hiểu ra, nhất thời trên mặt đỏ ửng, bĩu môi hướng Tất Thịnh oán trách: “Đều là tại anh làm hại!”

“Anh? Không sao, tối nay là đêm động phòng hoa chúc, Anh nhất định sẽ cho em thấy kết quả thực tế!” Tất Thịnh không nhìn được cười ha ha.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Giả Làm Người Tình Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.